Christian Jacq

AZ ISTENEK BOSSZÚJA I.

Embervadászat

EURÓPA

A népszerű szerző újabb, kétkötetes műve ismét az ókori Egyiptomban, Amaszisz fáraó fővárosában, Szaiszban játszódik, ahol a Tolmácsiroda fényes jövőt ígér az olyan éles eszű nyelvtehetség számára, mint Kel, az ifjú írnok, akivel megtörténik a csoda. Meghívást kap a notabilitások esti mulatságára, s ott Néith istennő elérhetetlen papnője, a szépséges Nitisz szemébe talál nézni...

Másnap azonban nem bír időben fölkelni – gyanítja, valamit kevertek az italába –, s irodájába érve holtan találja munkatársait. Pánikba esik és elmenekül azzal a rejtjeles papirusszal, amelyen az iroda dolgozott – úgy sejti, erre fenték a fogukat a gyilkosságok elkövetői.

Ettől kezdve minden ellene szól: egy államügy ideális gyanúsítottjává válik, a hatalmasok játszmájában ő a kiszemelt áldozat, rá akarják kenni a gyilkosságokat.

Egyiptom történelme ugyanis fordulóponthoz érkezett. A trónbitorló fáraó, az iszákos és élveteg Amaszisz, miközben a görögség bűvöletében nyitna a külvilág felé, nem hajlandó tudomást venni az ország határait fenyegető perzsa veszélyről. Ebben a nyomasztó légkörben valaki összeesküvést szőtt, az ármánykodás azonban messze túlmutat a kis írnok személyén.

A magára maradt Kelnek a menekülés során csupán gyermekkori barátja, Babon, a csapodár színész és Nitisz papnő segít, s miközben egyre szorul a hurok, mert az összeesküvők és a királyság rendőrei is a nyomában vannak, meg kell fejtenie a rejtélyes papirusz kódját, és be kell bizonyítania ártatlanságát.

Nem sok esélye van arra, hogy élve kerüljön ki a kalandból... Hacsak az istenek nem sietnek végül a segítségére.

Christian Jacq

AZ ISTENEK BOSSZÚJA 1.

Embervadászat

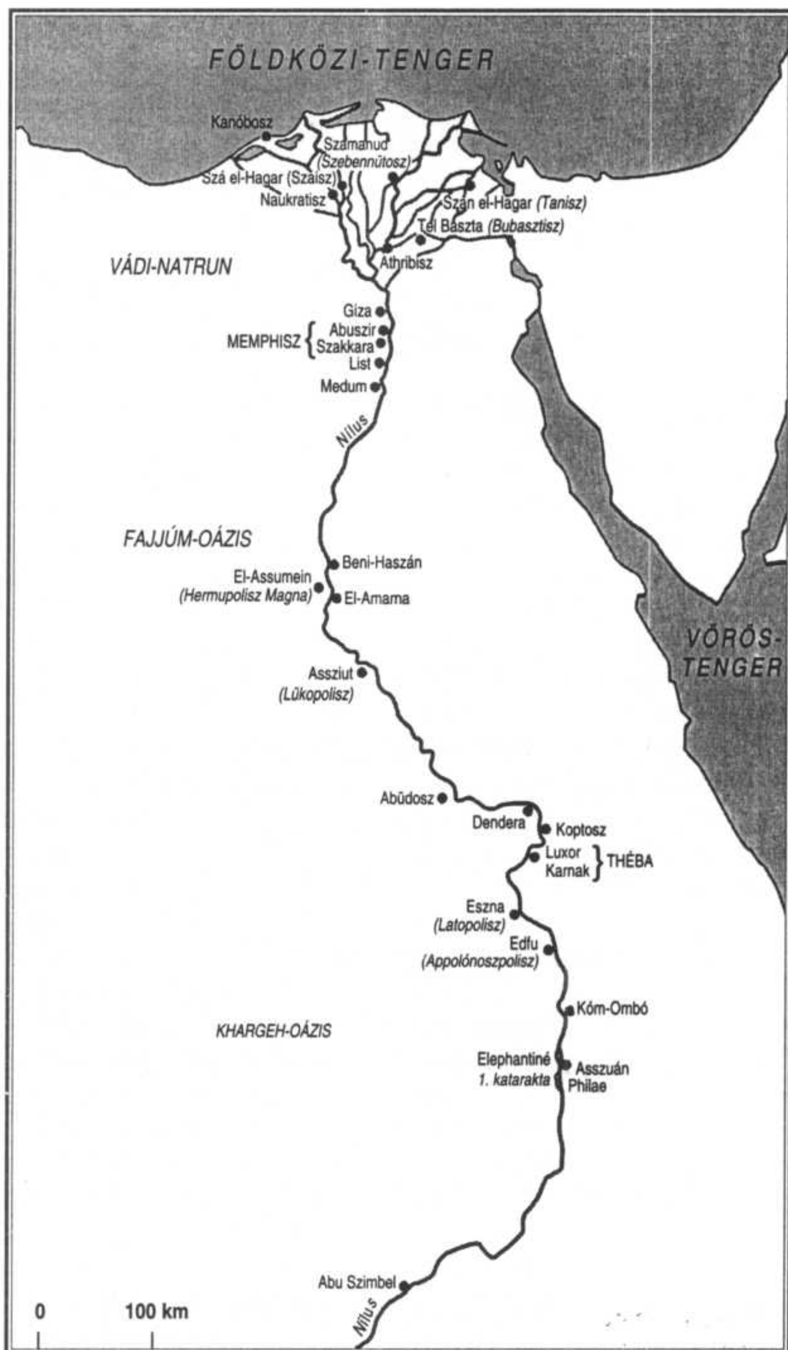
Európa Könyvkiadó
Budapest, 2008

Fordította
Orbán Gábor

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:
Christian Jacq: La vengeance des dieux
Chasse á l’homme

A szerzőtől az Európa Könyvkiadónál megjelent:

Champollion, az Egyiptomi
A fekete fáraó
A meggyilkolt piramis 1.
Az egyiptomi bíró
A meggyilkolt piramis 2.
A sivatag törvénye
A meggyilkolt piramis 3.
A vezír igazsága
Milyen édes az élet a pálmafák árnyékában
A Napkirálynő
Ozirisz titkai I. Az élet fája
Ozirisz titkai II. A gonosz szövetsége
Ozirisz titkai III. A tűz útja
Ozirisz titkai IV. A nagy titok
Ramszesz
1. A fény fia
2. Évmilliók temploma
3. A kadesi csata
4. Abu Szimbel úrnője
5. A Nyugat akáciája alatt
A Tutanhamon-ügy

FÖLDKÖZI-TENGER
Kanóbosz
Szamanud
(Szebennütosz)
Szá el-Hagar (Szaisz)
Naukratisz
Szán el-Hagar (Tanisz)
Tel Baszta (Bubasztisz)
Athribisz
VÁDI-NATRUN
Gíza
Abuszír
MEMPHISZ
Szakkara
List
Medum
Nílus
FAJJÚM-OÁZIS
Beni-Haszán
El-Assumein
(Hermupolisz Magna)
El-Amarna
VÖRÖS-TENGER
Assziut
(Lükopolisz)
Abüdosz
Dendera
Koptosz
Luxor
Karnak
THÉBA
Eszna
(Latopolisz)
Edfu
(Appolónoszpolisz)
Kóm-Ombó
KHARGEH-OÁZIS
Elephantiné
1. katarakta
Asszuán
Philae
Abu Szimbel
0
100 km
Nílus

Prológus

Az emberek ismét árulókká váltak.
A lenyugvó nap szokásosan békét és derűt hozott. Ezen az estén azonban a vérvörös nap láttán az Isteni Feleségnek összeszorult a szíve.

A papnő Karnak szent városán uralkodott, királyi szertartásokat végzett, épületeket emeltetett. Az általa kormányzott enklávé a görög kultúráért rajongó Amaszisz fáraó megbecsülését élvezte. A szaiszi-dinasztia{1} megalapítása óta Alsó-Egyiptom a külvilág felé fordult, egyre inkább belenyugodva az eszmények és az erkölcsök romlásába.

Az Isteni Feleség tisztában volt azzal, hogy milyen súlyos a helyzet, és igyekezett megóvni az alapító atyáktól örökölt értékeket. Egyedül a rituálé szigorú betartásán múlott, hogy az országon még nem lett úrrá a káosz. Ezen a téren a legkisebb hanyagság is katasztrofális következményekkel járhatott, a papnő ezért a legnagyobb komolyságot várta el a ritualistáitól és a személyzete tagjaitól, akik a rejtőző Amon isten földi feleségének szentelték magukat.

Úgy látszott, a törékeny thébai egyensúly felborul, a nap rikító színe nehéz időket ígért.

Az emberek vakságán és középszerűségén feldühödött istenek bosszúra készültek. A vihar közepette az Isteni Feleség az utolsó pillanatig kitart.

Vár, mit sem változtatva a szokásain, az ünnepek és a szertartások rendjén. A vihar szele olyan embereket sodor majd hozzá, akik dacolni kívánnak a balsors csapásaival.

Ha méltónak bizonyulnak rá, talán nekik adja a Karnakban őrzött kincset.

Vajon az ő segítségével megmenekülnek az istenek bosszújától?

1

Kel írnok riadtan ébredt, majd rögtön az ablakhoz ugrott. A nap állásából ítélve a délelőtt jó része már eltelt.

Ő, a rendkívüli tehetségnek tartott fiatalember, akire szép jövő várt, súlyos vétséget követett el: csúnyán és megbocsáthatatlanul elkésett a tolmácsirodából!

Fél évvel korábban rendkívüli nyelvérzéke miatt vették fel az irodába, ahol nap mint nap bizonyítania kellett, türelemmel viselve egyes kollégái féltékenykedését. Kel örült, hogy ilyen szép állása van, sohasem panaszkodott, olyan buzgalommal és hozzáértéssel dolgozott, hogy sikerült kivívnia a főnöke, egy szigorú, idős tudós elismerését.

Most először egy kényes dossziéval bízta meg, erre Kel elaludt!

Szörnyű fájdalom hasított a fejébe.

Eszébe jutott a rémálom, amely az éjszaka kísértette: megbukott a királyi írnokvizsgán, mert képtelen volt egyiptomira fordítani egy görög szöveget és megírni egy hivatalos levelet! A hatóságok megvonták az ösztöndíját, és visszaküldték a szülőfalujába, ahol a kárörvendő parasztok a leghálátlanabb munkákat bízták rá.

Izzadság öntötte el a homlokát erre a szörnyű gondolatra. Gyorsan megmosakodott, ügyetlenül megborotválkozott, és sebtében felöltözködött.

Csak nehogy valósággá váljon a rémálom! Vajon az irodavezető elfogadja bocsánatkérését, és megelégszik egyszerű megrovással? Korántsem biztos. A fegyelem és a pontosság eme megszállottja már több könnyelműnek vélt munkatársat elbocsátott. Vajon a viselkedése alapján Kel nem hozzájuk tartozott?

Hogy történhetett meg vele ilyesmi? Előző este nem tudta elutasítani a pénzügyminiszter díszvacsorájára szóló, meglepő meghívást. Olyan előkelőségek vettek rajta részt, mint Szaisz város úrnőjének, Néith istennőnek ünnepmestere, aki egy idegen tábornok, Halikarnasszoszi Phanész főtisztjeinek szánt dokumentumokat akart görögre fordíttatni.

Szaisz, a Nílus torkolatától nyugatra fekvő csodálatos város, amely a XXVI. dinasztia fáraóinak székhelyévé vált. Szaisz,

melynek királya, Amaszisz, a görögök szövetségese és védelmezője, szüntelenül a templomok szépítésén fáradozott. Szaisz, a kultúra és a tudomány fellegvára, a híres orvosi iskola otthona. Szaisz, ahol Kel egészen a boldog nyugdíjasévekig az állam szolgálatában kívánt tevékenykedni. Ez a szép terv most komoly veszélybe került!

Pedig egész este visszafogta magát, alig evett, alig ivott. Rémülettel töltötte el a magas rangú személyek jelenléte, de még inkább Néith egyik elragadó papnőjéé, Nitiszé, aki a főpap tanítványa és fontos tisztségek várományosa volt.

Egy pillanatra, csupán egyetlen pillanatra összevillant a tekintetük.

Szeretett volna beszélni vele, de hogyan szólíthatta volna meg? És vajon miféle sületlenség csúszott volna ki a titoktartásra kötelezett fiatal írnok-tolmács száján? Nitisz olyan volt, akár egy pompás álom, egy távoli jelenés.

Amikor hazaindult a vacsoráról, szédülés fogta el.

Kénytelen volt lefeküdni, és rögtön nyugtalan álomba merült. Az éjszaka során többször is visszatért az a kimerítő rémálom, amely miatt későn ébredt.

Amint futva elindult hazulról, észrevette, hogy elfeledkezett a legnagyobb kincséről, írószeres palettájáról! A tamariszkuszfa dobozkában tartotta az ecseteit és kerek festékes tégelyeit. Ez utóbbiak Kel saját készítésű tintájával voltak megtöltve, amelynek minőségére minden kollégája irigykedett. A könnyű, keskeny tárgyat az ágyékkötője övébe dugta, majd madzaggal hozzákötött egy dugóval lezárt gumioldatos tégelyt.

Az új divatnak megfelelően az írnok nem hordott parókát, és rövidre vágatta a haját. A parfüm viszont továbbra is a jó ízlés jele volt. Kelnek azonban nem volt ideje cicomázkodni. A szaiszi tolmácsiroda felé sietetett, amely a belváros egyik sikátorának mélyén, a hivatalos épületek szomszédságában működött.

Erre az állami hivatalra fontos feladatok hárultak: alkalmazottai idegen országokból, nevezetesen Göröghonból és Perzsiából származó dokumentumokat fordítottak, összefoglalókat készítettek Amaszisz fáraó számára, az államigazgatás által kibocsátott szövegeket idegen nyelveken is elérhetővé tették. Tekintve hogy az egyiptomi hadsereg zömét görög és líbiai zsoldosok alkották, ez a feladat nélkülözhetetlennek bizonyult.

Olykor kényes kérdések merültek fel. Éppen egy héttel korábban, az irodavezető különös, kódolt papiruszt bízott Kelre, amelyet senki sem tudott megfejteni. Többféle nyelvjárást vegyített, és ellenállt a kódfejtés hagyományos módszereinek. A bizonyítani vágyó Kel áthatolhatatlan falba ütközött. Ugyanakkor túlságosan konok és kitartó volt ahhoz, hogy beismerje a vereségét. Ha elég időt hagynak, megfejti a rejtélyt.

A sikátor bejáratát nem őrizte senki.

Általában minden írnokot azonosítanak, és feljegyzik az érkezését. Kel biztosan az őrségváltás idején érkezett.

Meggyorsította a lépteit, miközben a megfelelő bocsánatkérési formulát keresgélte.

Az épület ajtaja nyitva állt. Egy másik őrnek kellett volna megtiltania a belépést.

Kel belépett, és egy testbe botlott.

A katona a földön kuporogva feküdt, keze a hasán, mellette hányásnyomok. Avas tejszag töltötte be az előteret.

A fiatal írnok megrázta a katona vállát.

A férfi nem mozdult.

– Keresek egy orvost – motyogta Kel.

Vajon a munkatársai miért nem segítettek ezen a szerencsétlenen?

Áthaladt az előtéren, és belépett a nagy irodába, ahol három kollégájával dolgozott együtt.

Megdermedt az eléje táruló borzalmas látványtól.

2

Három holttest, két férfi és egy nő.
Három magasan képzett tolmács, akik megnehezítették Kel életét, de sosem voltak igazságtalanok. Becsülte mérhetetlen tudásukat, és mindennap tanult tőlük valamit.

Körülöttük is hányásnyomok, az arcuk heves fájdalom nyomait viselte.

Ahelyett, hogy elfogadta volna a nyilvánvaló igazságot, Kel a testek fölé hajolt.

– Könyörgöm, keljenek fel!

A nő mellett egy tejeskorsó darabjai.

Azt a tejet tartották benne, amelyet a hivatal újonca, Kel kínálgatott a társainak, miután átvette a küldeményt! Mindenki nagyra értékelte ezt a kiváltságot, amelyet az állam biztosított számukra.

A megrendült fiatalember ólmos léptekkel folytatta a felfedezőútját, és közben azon töprengett, hogy vajon nem rémálmok gyötrik-e megint.

A szomszédos helyiségben négy újabb halott.

Aztán három másik, és még öt... Az egész személyzet odaveszett!

Maradt a főnök irodája.

Az egész testében remegő Kel ülve, előrecsuklott fejjel találta az irodavezetőt.

Az írnok egy pillanatra azt hitte, hogy életben van!

De hamar csalódnia kellett. Noha az irodavezető láthatólag nem hányt, ő is ivott a mérgezett tejből, ezt bizonyította a mellette heverő felborított csésze.

Egy darabka papirusz, rajta néhány szó bizonytalan írással:

Fejtsd meg a kódolt szöveget, és...

Vajon ki másnak szólhatott a parancs, mint Kelnek, akinek távolléte bizonyára feltűnt a főhivatalnoknak? Mihez kezdjen, ha sikerrel jár?

Az írnok áttántorgott az irattárba.

Feldúlt polcok, letekert és széttépett papiruszok, összetört

fatáblák! A szép, szigorú rend, amelyhez a tolmácsok annyira ragaszkodtak, káosszá változott. Egyetlen zugot sem hagytak érintetlenül.

A fosztogatók nyilvánvalóan egy iratot kerestek. Vajon megtalálták-e, vagy üres kézzel távoztak?

És ha arról a furcsa rejtjeles szövegről lenne szó, amelyet az irodavezető Kelre bízott? A fiatalember először elutasította ezt a lehetőséget. Aztán mégis eltöprengett rajta. Azzal, hogy így cselekedett, a főnöke figyelmen kívül hagyta a hivatalos hierarchiát és az eljárási rendet. Nem bízott a hatóságokban, külső beavatkozástól félt?

Micsoda képtelen kérdések! De hát a tolmácsirodát megsemmisítették, nem maradt egyetlen túlélő sem!

Ez nem igaz.

Ő maga a kései ébredése miatt megmenekült a mérgezéstől. Meg aztán... a barátja, a görög Démosz nem volt az áldozatok között! A tanácstalan fiatalember újra megvizsgálta a holttesteket.

Démosz nem volt sehol.

Mit gondoljon erről a szerencsés távollétről? Két lehetőség jöhetett szóba: a görög vagy nem tudott munkába jönni, vagy elmenekült. Ez utóbbi nem tűnt túl valószínűnek. Kel inkább valamilyen egészségügyi problémára vagy másnaposságra gyanakodott!

Még mindig feldúltan a mosdóhelyiségbe sietett. A belső szabályzatnak megfelelően, az írnokok gyakran jöttek ide kezet mosni.

A kellemes illatot árasztó növényiszappan-készletek alatt Kel egy rejtekhelyei alakított ki. Rajta kívül egyedül a főnöke tudott a létezéséről.

Idegesen emelte le a kis fedőlapot.

A rejtjeles dokumentum ott hevert érintetlenül, feltekerve, madzaggal összekötve.

Hagyja ott vagy adja át a rendőrségnek?

Lépések zaja hallatszott, Kel összerezzent. Valaki bejött az épületbe.

Az írnok megragadta a papiruszt, és visszatette a fedőlapot. Elindult egy folyosón, amely kis kertre nyíló ajtóhoz vezetett. Pálmatető szolgáltatott kellemes árnyékot a tolmácsoknak, akik hideg sört kortyolgatva szoktak beszélgetni a pihenőidejükben.

Démosz ilyenkor kitartásra biztatta, azt ajánlotta neki, hogy ne törődjön a féltékeny megjegyzésekkel, és dolgozzon tovább fáradhatatlanul. A kiváló tolmácsok királyi írnokká válnak, és előbb-utóbb a kormányzati szférához csatlakoznak.

Kel elsősorban Egyiptomot akarta szolgálni, az istenek szeretett földjét. De vajon a nyelv tudománya nem Thot istennek, az írnokok pártfogójának a szakterülete? A fiatalember azt remélte, hogy a tudása fokozatos elmélyítésével egy nap eljut ahhoz a bölcsességhez, amelyet Imhotep, a lépcsős piramisok megalkotója tanított. Az írás komoly dolog. Az ember nem érzéseket vagy személyes vonzalmakat jegyez le, hanem hieroglifákat rajzol, az „istenek szavait" ülteti át a mindennapokba, Máátnak, az igazság istennőjének törvényét követve.

Most azonban mielőbb el kellett menekülnie a visszatérő támadók elől!

Visszajöttek, hogy tovább keressék az iratot, amelyet a túlélő az ágyékkötője ráncaiban rejtegetett.

Kel lendületet vett, megkapaszkodott a fal tetejében, majd egyetlen lendülettel feltornázta rá magát.

Ha átjut a túloldalra, megmenekült!

Kel tévedett.

Nem gyilkosok és nem fosztogatók léptek be az épületbe, hanem katonák, akiket nyugtalanított a sikátor elején posztoló társuk távolléte. Rövid kutatás után megtalálták pálmalevelek alá rejtett holttestét.

Megdöbbentek a mészárlás láttán.

Végül egyikük úgy döntött, hogy értesíti a feljebbvalóját.

A kerületet egy órán belül lezárta egy katonai különítmény, és négy magas rangú személy is értesült a súlyos tragédiáról.

– Hallatlan – jelentette ki Zsem[2] bíró, egy idős férfi, akit a fáraó az igazságügyi hierarchia csúcsára helyezett. – Micsoda szörnyűség! Magam vezetem a nyomozást!

– Éppen erre akartam megkérni – jegyezte meg a tekintélyes megjelenésű Udzsa,[3] Szaisz kormányzója, királyi kancellár, a bírósági írnokok felügyelője, a börtönök írnokainak főnöke és a királyi hajóhad admirálisa. Még mindig a tekintélyes szaiszi iskola főorvosa volt, de már nem praktizált, megelégedett a könyvtár, a gyógyítási eszközök felügyeletével, illetve az új orvosok kinevezésével. Amaszisz király bizalmasaként a miniszterelnöki

feladatot látta el. Egyetlen fontos ügy sem kerülhette el a figyelmét.

– Mi a véleménye, kedves kolléga? – kérdezte Horkhebtől, a palota főorvosától, aki futólag már megvizsgálta az áldozatokat.

– A halál oka egyértelmű: mérgezés. Egy kis mennyiség is elég volt a tejből, senki sem élhette túl.

Horkheb, ez a szép, elegáns férfi és kiváló tudós, büszke volt arra, hogy a királyi családot gyógyíthatja. Kisebb vagyont gyűjtött össze, gondosan ügyelve, hogy el ne homályosítsa Udzsa dicsőségét, és a politikába nem ártotta bele magát.

– Meg fogja tudni állapítani a méreg fajtáját? – érdeklődött Zsem bíró.

– Megpróbálom, de nem valószínű.

– El kell égetni a holttesteket? – nyugtalankodott Udzsa.

– Járvány veszély nem fenyeget, mégis jobb lenne gyorsan eltemetni ezeket a szerencsétleneket.

A bíró egyetértett.

A negyedik méltóság, Hénát, ez a fekete hajú, fürkész tekintetű, már-már az észrevehetetlenségig visszahúzódó férfi hivatalosan főritualista, Thot isten szolgája és a palota igazgatója volt. De főként a „király füleként”, azaz a titkosszolgálat vezetőjeként tevékenykedett.

A jelenléte nyugtalanította Zsemet.

– Van valami információja számomra, Hénát?

– A legkevésbé sem.

– A tolmácsszolgálat nem közvetlenül az ön felügyelete alá tartozik?

– De igen.

– A mészárlás oka talán államtitok?

– Nem tudom.

– Számíthatok a teljes együttműködésére?

– Az őfelsége által megszabott kereteken belül, természetesen igen.

– Nyugtalanít a jelenléte.

– Maga mondta az imént: a tolmácsszolgálat a felügyeletem alá tartozik.

Horkheb főorvos jobbnak látta, ha távozik.

– Amennyiben nincs már rám szükségük, visszatérnék a palotába. Őfelségét súlyos fejfájás gyötri.

– Igyekezzék meggyógyítani – ajánlotta Udzsa.

Szaisz kormányzója, a titkosszolgálat vezetője és a bíró a tolmácsiroda vezetőjének holttestét nézték.

– Figyelemre méltó férfiú volt, kivételes képességekkel – jegyezte meg Udzsa. – Nehéz lesz pótolni.

– Ön nevezte ki? – kérdezte Zsem Hénáttól.

– Pontosan.

– Gondolom, állandó kapcsolatban voltak.

– Havonta jelentést tett nekem.

– Beszámolt önnek valamilyen gyanús dologról az utóbbi időben?

Hénát elgondolkozott.

– Semmi nyugtalanítót nem mondott.

– A hivatal nem foglalkozott kényes ügyekkel?

– A diplomáciai leveleket őfelsége elé terjesztették. Ő elrendelte, a tolmácsok pedig elvégezték a szükséges módosításokat.

– Most őszintén, Hénát, van valamilyen elképzelése arról, hogy mi lehetett az öldöklés oka?

– Nincs.

Egy papiruszdarab vonta magára a bíró figyelmét.

– *Fejtsd meg a kódolt szöveget, és...*– Mit jelentsen ez?

– A hivatalvezető egyszerű parancsa. Ez a hivatal minden hónapban tucatnyi rejtjeles üzenetet tanulmányoz és fejt meg. A követségeinkről vagy külföldön tartózkodó ügynökeinktől érkeznek.

– Sajnos az elhunytnak nem volt ideje részletesebben kifejteni az utasításait, és megnevezni a címzettet – jegyezte meg Zsem. – Ezeknek az utolsó szavaknak semmilyen hasznát nem vesszük. Bizonyára van egy listája a hivatalhoz tartozó írnokokról.

– Íme – motyogta Hénát, átnyújtva az iratot.

A bíró megszámolta a hivatalnokokat: tizennyolcán voltak.

– Mi csak tizenhat holttestet találtunk! Azt akarom, hogy vizsgálják át alaposan a helyszínt.

A rendőrök kutatásai nem hoztak eredményt.

Két ember megmenekült.

– Elmenekültek volna? – vetette fel Udzsa.

– Nem hiszem – tiltakozott Zsem. – Attól, hogy nem ittak a mérgezett tejből, inkább gyanúsnak tekinthetők.

– Tegyük fel, hogy nem szeretik ezt az italt vagy valami egyéb okból nem ittak belőle. Amikor meglátták a támadót vagy

támadókat, megijedtek.

– Miért beszélünk támadókról?

– Az irattárat feldúlták, sőt kifosztották! Először megmérgezték a személyzetet, azután iratokat raboltak el. De melyeket?

– Külföldi kémek?

– Lehetetlen – jelentette ki Hénát. – Először is mindegyiket ismerjük; másodszor pedig, egyikük sem merne elkövetni ilyen gonosztettet.

– Kényszerítő körülmények hatására tették!

– Nem tudom, milyen különleges körülményekről lehetne szó – jegyezte meg Hénát. – Egyiptom békében él, és minden előre megfontolt bűncselekményért halál jár. Véleményem szerint csak egy dühöngő őrült követhetett el ilyen barbár tettet.

– És ha a tejkereskedő volt? – kérdezte Udzsa.

– Akárhogy van is, ez az első követendő nyom – ismerte be Zsem. – A rendőrség azonnal nyomozást indít, hogy kiderítse a nevét és a címét.

– Talán a könyvelést is elég átnézni, már amennyiben nem semmisítették meg – ajánlotta Hénát.

– Utánanézek. A második nyom: a két eltűnt személy. Hogyan azonosítjuk őket?

– Az irodavezetőt leszámítva ismersz más írnokokat is? – kérdezte Udzsa Hénáttól.

– Hatot.

Zsem kihúzta a nevüket a listáról, ahogy a nőét is.

– Kérdezzék ki az őröket, akik szerencséjükre a pihenőnapjukat töltötték – javasolta a titkosszolgálat vezetője. –Bizonyára azonosítani tudják az áldozatokat, és ily módon megtudhatjuk, ki a két hiányzó személy.

4

Az őrült rohanás után Kel megállt, hogy kifújja magát. Borotválásra váró férfiak álldogáltak egy vándorborbély előtt, zöldségárus parasztok hajtották kosarakkal megrakott szamaraikat a piac felé, a házak küszöbén asszonyok beszélgettek, egy öregember friss kenyeret eszegetett az árnyékban... Az élet ment tovább, mintha nem történt volna semmiféle tragédia.

Kel képtelen volt feledni a holttestek látványát.

Egy ilyen mészárlás megtervezése és kivitelezése tökéletes szervezést igényel. Nyilvánvalóan nem egy őrült tette, és egész biztosan nem egyedül. A fiatal írnok nem vállalkozhatott a nyomozásra. Elhatározta, hogy elmegy a rendőrségre Démosszal, aki talán többet tud nála.

Görög barátja bizonyára otthon van, beteg, vagy valamilyen egyéb okból nem tud elmozdulni hazulról. Hacsak nem találkozott a támadókkal! Ebben az esetben valószínűleg bujkál.

Kel szeretett volna minél előbb bizonyosságot szerezni erről, ezért gyors léptekkel Démosz külvárosi, fehér házikója felé tartott. A görögnek nemrég emelték a bérét, úgyhogy azt tervezte, hamarosan elköltözik. A főnöke és tapasztalt kollégái nagyra becsülték, máris fontos beosztást töltött be. Csak idő kérdése volt, hogy mikor válik a tolmácsiroda egyik részlegének vezetőjévé. Rajongott a régi irodalomért, nagyra becsülte Szaisz bájait, legfőképpen jó minőségű borait. Olykor nem ismert mértéket, és részegre itta magát. Ha az irodavezető megtudta volna, azon nyomban elbocsátja.

Kel átvágott az apró belső udvaron. Balra a részben nyitott tetejű konyha. Démosz leginkább a kocsmában evett, úgyhogy nem sokat használta. A helyiség tökéletesen tiszta volt. Jobbról a lakás bejárata.

Az ifjú írnok bekopogott.

Semmi válasz.

Újra kopogott.

– Én vagyok Kel. Nyugodtan kinyithatod.

Hosszú percekig várt, majd belökte az ajtót. A faretesz nem volt betéve.

Hirtelen a legrosszabbra számított. És ha a gyilkosok egész idáig követték Démoszt?

A kis nappali üres volt. Semmi rendetlenség, csak nyomasztó csend.

A fiatalember belépett a hálószobába. Megvetett ágy, fehérneműs láda, egy alacsony asztalka összehajtogatott ruhákkal, két olajlámpa, egy papirusz *Szinuhe kalandjaival.* Démosz szeretett olvasni elalvás előtt.

Kel kinyitotta a ládát, benézett az ágy alá.

Semmi.

Nem maradt más hátra, csak a pince, ahol a görög felcímkézett boros korsóit tartotta.

Érintetlenek voltak, mintha a visszatérését várnák.

Kel bosszúsan újra átvizsgálta a lakást, hátha talál valami jelet, amelynek segítségével Démosz nyomára akadhat.

Semmi eredmény.

Éppen menni készült, amikor egy zömök férfi állta el az útját.

Kel ijedten visszahőkölt, és megpróbálta becsukni az ajtót. Egy kemény kéz ragadta meg a csuklóját.

– Mit csinálsz itt, cimbora?

– Én... én csak meglátogattam a barátomat, Démoszt.

– Nem lehet, hogy inkább rabló vagy?

– Esküszöm, hogy nem!

– Ha Démosz a barátod, akkor biztosan tudod, hogy mivel foglalkozik.

– Írnok, akárcsak én!

– Írnok, írnok, ez túl általános! Ezerféle van belőlük. Légy pontosabb.

– Lehetetlen.

– Miért?

– Titoktartásra vagyunk kötelezve.

A férfi elhúzta a száját.

– Menj előre, ellenőrizzük, hogy minden rendben van-e, és nem loptál-e el valamit.

Kel tétovázott. Nem fog-e végezni vele a nagydarab férfi, amint eltűnnek a bámész tekintetek elől?

A férfi durván belökte a lakásba.

– Úgy látszik, nem tudsz verekedni! Egy igazi írnok, aki csak a fejét használja, és megfeledkezik az ökleiről.

– Az erőszak csak igazságtalanságot szül.

– Tudod, a nagy szavak számomra...

A férfi gyanakodva nézett körül a két helyiségben.

– Nem hiányzik semmi. Most pedig meg foglak motozni.

Kel elővette az írópalettáját és a kódolt papiruszt.

Ez volt az igazság pillanata.

Amennyiben a támadókhoz tartozik, meg fogja ölni, hogy visszaszerezze az iratot.

– Tartsd meg a kincsedet, írnok. Én csak néhány szót tudok elolvasni, és soha nem írok.

– Ki maga?

– A sárid mosodás. Egyiptomban a nők nem vállalják ezt a fárasztó munkát. Igaz, nem mindig kellemes, de jó a hírem, és elég jól megélek. Démosz rám bízta a fehérneműjét. Igényes ember, és rendesen fizet. Nagy kár elveszíteni egy ilyen kuncsaftot!

– Elveszíteni... Miért mondja ezt?

– Mert tegnap este elment.

– Tegnap este... Nem tudja, hová?

– Sejtem.

– Kérem, beszéljen!

– Amikor a múlt héten meghoztam neki a fehérneműit, megkínált egy kupa borral. Érdekes íze volt, egészen édeskés. „Naukratiszból való”, mondta, „nagyon szeretem”. Talán meglátogatta a barátait, hogy kiürítsen velük néhány korsót. Naukratisz a görögök városa.

5

Míg a rendőrök a könyvelési dokumentumokat keresték a feltúrt irattárban, az őrök parancsnoka, aki nem volt ott a gyilkosság reggelén, a holttesteket tanulmányozta.

Hányingerrel küszködött, nehezen tudta elrejteni a felindultságát.

– Mindegyiküket ismertem... Ki követhetett el ilyen szörnyűséget?

– Uralkodjon magán – ajánlotta a bíró. – Két írnok hiányzik, tudni akarom a nevüket.

– Két túlélő... Igen, Démosz és Kel.

– Beszéljen róluk.

– Démosz huszonöt éves, görög. Nagy megbecsülésnek örvend, három éve dolgozik itt, a diplomáciai szakértő irányítása alatt. Udvarias, barátságos, elegáns, hamarosan feljebb lép a ranglétrán.

– Házas?

– Nem, nőtlen.

– A magánéletéről tud valamit?

– Semmit. A szolgálatvezetőnek talán volt róla egy dossziéja.

Zsem Hénat felé fordult.

– Ez volt a szokás?

– Természetesen.

– Adott magának másolatot?

– A szabályzat előírja.

– Látni szeretném.

– A palota engedélye kell hozzá.

– Megadva – jelentette ki Udzsa.

A titkosszolgálat vezetője magához hívta az asszisztensét.

– Adja át a bírónak az összes tolmácsokkal foglalkozó dossziét.

Zsem meglepődött.

– Számított a kérésemre?

– Amikor Szaisz kormányzója magához rendelt a tolmácsirodában elkövetett többszörös gyilkosság miatt, rögtön gondoltam, hogy szükség lesz ezekre az iratokra.

A bíró átolvasta Démosz aktáját.

A tökéletes hivatalnok mintaképe.

– És a másik, az a Kel? – kérdezte az őrök parancsnokától.

– Kivételes képességű fiatalember, az iroda legújabb alkalmazottja. Különleges képességeire sokan irigykedtek, a szorgalmát látva azonban a féltékenykedők kénytelenek voltak elcsendesedni. Démosz is arra biztatta, hogy ne vegyen tudomást a kollégái epés megjegyzéseiről.

– Ezek szerint Démosz és Kel barátok voltak?

– Szívesen beszélgettek egymással.

– Bűntársak – motyogta a bíró, miközben átnézte Kel aktáját. – Tizenkilenc éves, paraszti származású fiú, egy jegyző fedezte fel, szaiszi tanulmányi ösztöndíj, írnokiskola, figyelemre méltó eredmények, villámgyors fejlődés, nyelvérzék, gyors beilleszkedés az irodába, pontosság, elhivatottság, kötelességtudat. A felettese jegyzetei szerint közeli előléptetés várt rá. Azaz egy jövőbeli királyi írnok, aki méltó tagja lehet Egyiptom kormányának.

– Hallott erről a Kelről? – kérdezte Hénáttól.

– Nem.

– Pedig az irodavezető nem győzi dicsérni!

– Ritkán tévedett, ugyanakkor rendkívül óvatos volt. Bizonyára azt várta, hogy beigazolódjanak a megérzései, mielőtt megemlíti a fiú esetét.

A bíró zavarban volt, a leírások nem éppen vérszomjas bűnözőket sejtettek! A két írnok mindazonáltal gyanús maradt.

Mivel a dossziékból kiderült, hol laknak, Zsem megparancsolta a rendőröknek, hogy siessenek a megadott címre.

– Lehet, hogy betegek – vetette fel Udzsa.

– Ebben az esetben kíméletesen fogunk bánni velük.

– És ha megpróbálnak elszökni? – kérdezte Hénát.

– Akkor kíméletlenül!

– Zsem bíró, ezek az emberek élve kellenek! Amennyiben valami közük van a gyilkosságokhoz, a vallomásuk felettébb értékes lehet.

– Mit gondol? Nem egy barbár országban élünk, és én tisztelem Máát törvényét!

– Ebben senki sem kételkedik.

Zsem dühös pillantást vetett a titkosszolgálat vezetőjére, aki olykor érthetetlenül viselkedett.

– Íme a könyvelési iratok – jelentette egy rendőr, a felfedezésétől boldogan.

Minden kiadás gondosan le volt jegyezve, a különféle minőségű

papiruszoktól kezdve a mindennapi tejig.

– Megvan a tejárus neve – állapította meg a bíró. – A Konok.

– Ismerem – mondta a rendőr. – Nagyon is megszolgálta ezt a nevet, ugyanakkor kitűnő termékeket szállít, jó áron. Az istállója Néith istennő temploma mellett van.

– Minél hamarabb hozzák elém ezt az embert – parancsolta Zsem.

6

Kel kétségbe volt esve, teljesen kicsúszott a lába alól a talaj. Még Thot, az írnokok patrónusa sem tudta volna eloszlatni az őt körülvevő sötétséget. Odáig süllyedt, hogy Démoszt, a legjobb barátját gyanúsította!

A legjobb barátját... Nem, a legjobb barátja igazából gyermekkori pajtása, a színész Bébon volt, aki legendákat mesélve járta Egyiptomot. Falusiak és városiak egyaránt nagyra értékelték mesélői képességeit, annál is inkább, mivel Bébon egyes avatatlanok számára előadott misztérium közben Hórusz, Széth és más istenségek maszkjait viselte.

Nagy csábító volt, nem számolta a hódításait, és nagy étvággyal habzsolta az életet. Bár mindig kész volt eljátszani a nyereségét, sosem veszítette el a jókedvét és a dinamizmusát.

Bébontól kaphatna tanácsot... ha egyáltalán Szaiszban van!

Mivel igyekezett elkerülni a háztartással járó kellemetlenségeket, a színésznek nem volt saját háza, és mindig az éppen aktuális szeretőjénél lakott, akinek gondosan elmagyarázta, hogy a szokással ellentétben, az egy fedél alatt tartózkodás ezúttal nem jelent házasságot. Végül minden egyiptomi nő követelőzni kezdett, mire Bébon kénytelen fogni a sátorfáját, és új menedék, egy kevésbé igényes ágy után nézni.

Utoljára Néith templomának egyik énekesnőjénél lakott. A szép kis vagyonnal rendelkező asszony nagyra értékelte új barátja humorát és szenvedélyességét. Tágas, kényelmes villáját kert övezte, amelyben a szerelmesek előszeretettel heverésztek.

Kel bemutatkozott az őrnek.

– Bébont szeretném látni.

– A neve?

Kel habozott.

– Az úszó. Mondja meg neki, hogy sürgős.

– Megnézem, hogy ráér-e.

Gyermekkorukban Bébon és Kel nagy úszóversenyeket vívtak. Gyakran Kel győzött, innen volt a becenév.

Az írnok hosszasan várakozott.

Végre megjelent Bébon kócosán, láthatólag idegesen.

– Hát tényleg te vagy az! Éppen elég elfoglalt voltam...

– Beszélnem kell veled. Egy súlyos, nagyon súlyos ügyről van szó.

– Húha, nagyon komolynak tűnsz! Na, gyere be.

– Inkább sétálnék.

– Jól van, menjünk. Az igazat megvallva még ma itt akartam hagyni ezt a villát. A tulajdonosa kezd túl tolakodóvá válni.

– A holmid...

– Már átvittem az új barátnőmhöz a város másik végébe. Egy hónap pihenés, aztán visszaindulok délre. Mi volna az a nagyon súlyos ügy?

– A tolmácsiroda minden tagját megölték.

Bébon megtorpant.

– Tessék?

– Tejjel mérgezték meg őket. Ha nem késtem volna el, én is meghaltam volna.

– Kel, semmi tehetséged a tréfához.

– Ez az igazság. Ráadásul az irodát teljesen felforgatták. A gyilkosok egy iratot kerestek, de nem tudom, hogy megtalálták-e. Mindenesetre magamhoz vettem egy rejtjeles papiruszt, amit a hivatalvezető bízott rám.

– Ez lenne az áhított kincs, amiért annyi embert meg kellett ölni?

– Fogalmam sincs. Amikor a gyilkosok visszatértek, sikerült elmenekülnöm.

– Miért nem mentél a rendőrségre?

– Mert a munkatársam, a görög Démosz nem volt az áldozatok között. Biztos voltam benne, hogy beteg, és beszélni akartam vele. De eltűnt.

– Szédülök! – kiáltott fel Bébon.

– Lehet, hogy a rejtjelezett irat a mészárlás oka. Vajon Démosz áldozat vagy bűntárs?... Végem van.

A két barát egy forgalmas főutcán sétált, egy piac mellett.

– Egy részlet nem hagy nyugodni – jelentette ki Bébon. – Késésben voltál? De miért?

– Nagy meglepetésemre meghívtak egy lakomára, ahol számos előkelőség is megjelent. Zavarban voltam, hiszen semmi sem indokolta a jelenlétemet. Amikor hazaértem, szédülés fogott el, és le kellett feküdnöm. Rémálmok gyötörtek, és végül délelőtt riadtam fel.

– Sokat ittál?
– Mértékkel.
– Nem éreztél furcsa ízt a szádban?
– De, egy kicsit... Mire gondolsz?
– Valami altatóféleségre.
– Elkábítottak? Ez esztelenség!
– Ki voltak ezek az előkelőségek?
– Nem tudom.
– Egy másik vendég tudna segíteni azonosítani őket?
Nitisz csodálatos arca derengett fel Kel előtt.
– Talán... Nem, lehetetlen.
– A neve?
– Nitisz, Néith egyik papnője, de...
– A kapcsolataimnak köszönhetően könnyen meg fogom találni. Kel, minden bizonnyal tettek róla, hogy sokáig aludj. A kérdés az, hogy miért. Az új barátnőmnél fogsz lakni, a jövő hónapig távol lesz. Én pedig beszélek Nédivel, aki Szaisz azon ritka rendőrei közé tartozik, akik becsületesek, ő majd megmondja, kinek tégy vallomást, így nem kerülsz bajba, és mihamarabb elfelejtheted ezt a szörnyűséget. Most pedig pihenned kell.

7

Amaszisz fáraó negyvenegy éve uralkodott.[4] Már jócskán túl volt a hatvanon, már nem nagyon hasonlított a büszke és félelmetes tábornokhoz, aki az emberei lelkesedésének köszönhetően megszerezte Egyiptom trónját Apriésztől, aki Kürénaiké líbiai hercegének szövetségeseként harcolt a görögök ellen.

A Sziuph városában, Szaisz tartományban született tábornok rendkívüli népszerűségnek örvendett. Mindennap eszébe jutott az a hihetetlen pillanat, amikor az Apriész ellen fellázadt hadsereg fáraóvá választotta, a fejére helyezve a sisakot, amelyet vallásos áhítattal őriztek a palotában.

Vajon jól tette, hogy elfogadta, és polgárháborút robbantott ki? Azt azonban senki sem róhatta fel Amaszisznak, hogy rosszul bánt szerencsétlenül járt vetélytársával. A Memphis mellett elesett Apriészt királyi pompával temették el.

Ebből a fájdalmas konfliktusból született a béke és a jólét. Pedig az alacsony származású trónbitorlót, Ama-sziszt sokáig megvetette az uralkodó osztály. Hogy másképp törhette volna le a büszkeségük, mint hogy nevetségessé tette őket? A király még mindig jó kedvre derült, ha arra az istenszoborra gondolt, amely előtt a járókelők meghajoltak. Jókedvűen fedte fel az eredetét: egy lábmosómedence darabjaiból készült! „Akárcsak ez a tárgy, én is átalakultam. Jelentéktelen emberből a királyotokká váltam. Hát tiszteljetek engem!”

A tisztelettel, sőt imádattal övezett Amaszisz zavartalanul uralkodott egy hatalmas, hárommillió lakost[5] számláló országon. Papok, írnokok, kézművesek, parasztok és katonák nem törődtek többé az uralkodójuk származásával és az államcsíny tényével.

Néhány főhivatalnoknak nem tetszett, ahogy kormányzott, de ilyen idős korban már nem változik az ember. Kora reggel, amikor a piacokon megindul az élet, gyorsan végigfutott a dossziékon, meghozta a szükséges döntéseket, majd a vendégei körében egy finom lakomán vett részt, ahol bőségesen fogyott az ital. Amaszisz igyekezett megfeledkezni a hatalom gondjairól, és minél kellemesebben múlatni az időt. Azoknak, akik illetlennek tartották a viselkedését, és felrótták neki könnyelműségét, azt

felelte: „Nyilazáskor megfeszítjük az íjat; használat után viszont meglazítjuk. Ha állandóan megfeszítve tartanánk, eltörne. Ugyanígy ha egy király szüntelenül dolgozna, megzavarodna. Ezért osztom meg az időm az állam és az örömök között."

Ráadásul ez a módszer kitűnő eredményeket hozott. Az egyiptomiak semmiben sem szenvedtek hiányt, s uralkodójuk külpolitikájának köszönhetően hosszan tartó békében lehetett részük. Hogy elkerüljön egy újabb ellenséges betörést,[6] Amaszisz erős szövetséget hozott létre a görögökkel, és egyetlen alkalmat sem mulasztott el, hogy a buzgalmáról biztosítsa őket. Amikor leégett a delphoi templom, a fáraó volt az első, aki jelentős segítséget nyújtott a szentély újjáépítéséhez. Rodosz, Spárta és a többi városállam nagyra értékelte Egyiptom urának bőkezűségét, akinek hadserege főként jól tartott görög zsoldosokból állt. Ráadásul a fáraó egy kürénaikéi királyi családból származó hercegnőt vett feleségül. Ő volt az ihletője annak a figyelemre méltó tervnek, amelynek a célja, hogy a tengerparti Naukratisz fejlesztésével egyetlen helyre összpontosítsa a görögökkel való kereskedelmet.

A király éppen egy békés hajókázást tervezett a rezidencia közelében lévő csatornán, amikor a titkosszolgálat vezetője, Hénát, sürgősen kihallgatást kért tőle. Amaszisz utálta, ha feltartották.

– Mi az már megint?

– Két fontos hír, felség.

– Jók vagy rosszak?

– Mondjuk... nyugtalanítóak.

Odavolt a hajókázás. Amaszisz lehuppant egy karosszékbe. Már előre rosszul volt a gondolattól, hogy rövid idő alatt súlyos kérdéseket kell megoldania.

– Kürosz, Perzsia[7] királya halott – jelentette be ünnepélyesen Henat. – A fia, Kambüszész lép a nyomába.

A fáraó döbbenten hallgatott.

Miután legyőzte kroiszoszt, az egyiptomiak szövetségesét, Kürosz az Indus, a Kaszpi-tenger, a Fekete-tenger, a Földközi-tenger, a Vörös-tenger és a Perzsa-öböl által határolt hatalmas birodalmat hozott létre. Szüntelenül fejlesztette a hadiflottáját, a gyalogságát és a lovasságát, de nem mert az erősen felfegyverzett Egyiptomra támadni. Ahogy azt Amaszisz előre látta, Kürosz megelégedett tágas birodalmával, és véget vetett a hódításoknak.

– Mit tudunk Kambüszészről?

– Vaskézzel kormányozta Babilóniát, és azt ígéri, hogy atyja nyomdokait fogja követni.

– Akkor nincs okunk az aggodalomra!

– Lehet, hogy ez csak álca, felség.

– Kambüszész meghagyta nagy barátunkat, kroiszoszt a külügyminiszteri tisztségben?

– Igen.

– Akkor hát a király békét akar!

Lüdia királyának, Kroiszosznak különleges sors jutott. Pénzreformjának köszönhetően meggazdagodott, a templomok, a filozófusok és a művészek bőkezű támogatójává vált, és egészen a perzsa támadásig azt hitte, hogy egész életét tehetős despotaként élheti le.

Babilónia, noha szövetségi szerződés kötötte, nem mozdult. Az egyiptomi csapatok pedig későn érkeztek. Általános meglepetésre Kürosz megkímélte a gazdag Kroiszosz életét, sőt egy kis területet is meghagyott neki. Ami azonban még furcsább, kinevezte a külügyminiszterének! Kroiszosz a legyőzője hű szolgája lett, himnuszokat zengett Perzsia nagyságáról, és békés egymás mellett élést ígért Egyiptomnak.

– Muszáj emlékeztetnem felségedet, hogy Kroiszosz Mitétiszt vette feleségül, annak az Apriésznek a lányát, akit ön követett a trónon?

– Távoli, elfeledett emlékek!

– És ha az ifjú Kambüszész ambiciózus hódítónak bizonyul?

– Kroiszosz majd lecsillapítja. Ismeri a szövetségi hálózatomat, tudja, hogy a görögök mindig meg fogják védeni Egyiptomot Perzsiával szemben. Öngyilkos vállalkozás lenne megtámadni minket.

– Felség, mégis felhívnám a figyelmét a veszélyre...

– Az ügy lezárva, Hénát. A másik hír?

– Szörnyű mészárlás történt.

A király megmerevedett.

– Felkelés?

– Nem, a tolmácsiroda minden tagját meggyilkolták. Vagyis majdnem mindet. Ketten megmenekültek. Nagy erőkkel keressük őket.

– Az irodavezető is az áldozatok között van?

– Sajnos igen.

Amasziszt mintha lesújtotta volna a hír.

– Nagyra tartottam. Megvesztegethetetlen volt, biztos érzékkel választotta ki a legjobb írnokokat, és kifogástalan munkát végzett. Egy igen értékes embert vesztettünk. Ki követte el a bűntényt, és miért?

– Zsem bíró személyesen vezeti a nyomozást.

Amaszisz elkedvetlenedett.

– A feddhetetlensége miatt neveztem ki a bírói kar élére, de egyébként öreg és lassú észjárású. Egy ilyen fontos ügy vajon nem haladja meg a képességeit?

– Öné döntés, felség.

– Ne játszd a hízelgőt, Hénát! Mi a véleményed?

– Sosem találkoztunk még ilyen súlyos tragédiával. Vajon egy őrült tettéről van szó, bosszúról vagy államellenes merényletről? Még semmit sem tudok. Zsem bíró a saját módszere szerint vezeti a nyomozást, én pedig a magamé szerint. Igyekszünk mindent megtenni, hogy kiderüljön az igazság.

8

A bosszús Amaszisz felhajtott két serleg nehéz, édes bort mielőtt meglátogatta a királynőt, egy gyönyörű, nála fiatalabb asszonyt. Nemrég még kürénaikéi Ladikének hívták, de azóta felvette az idegen származására utaló Tanit[8] nevet. Kedves asszony volt, elegáns és előkelő, aki megbocsátotta a férjének futó kalandjait, és utolérhetetlen tehetséggel szervezett udvari mulatságokat.

– Kürosz halott – jelentette be az uralkodó.

– Egy zsarnokkal kevesebb! Ki az utódja?

– Kambüszész, a fia.

– Rossz hír.

– Mire fel ez a borúlátás, Tanit?

– Fiatalság, ambíció, harcias szellem... Nem azt tervezgeti véletlenül, hogy lerohan minket?

– Tisztában van a katonai erőnkkel, nem merne ránk támadni.

– Ennyire biztos a védelmi rendszerünk?

– Halikarnasszoszi Phanész kiváló tábornok, tudom, miről beszélek! A hajóhadunk jobb, mint a perzsáké, nem tudnák elérni a partjainkat.

– És a szárazföldi út?

– Tapasztalt görög zsoldosokból álló elitcsapataink zárják el a bejáratát. Ne aggódjon, egyetlen perzsa sem fog bejutni a Nílus torkolatába. A görög királyságokkal és hercegségekkel kötött szövetségeink erősebbek, mint valaha. Egyiptomot nem fenyegeti veszély, Kambüszész pedig meg fog elégedni széles birodalma kormányzásával. A belső ellentétek lefoglalják majd minden idejét. És ott van a mi drága Kroiszoszunk! Szüntelenül a mi ügyünket támogatja, és az enyémhez hasonló, visszafogott politizálásra inti a császárt. A háború költséges, a békéből viszont mindenki hasznot húz. Hát nem tettem ezt az országot gazdaggá és boldoggá?

– Mindenki hálás érte, Amaszisz, és senki sem akarja elveszíteni ezt a boldogságot. Ha nem fél a perzsáktól, akkor miért tűnik gondterheltnek?

– Megölték a tolmácsiroda írnokait.

Tanit azt hitte, hogy rosszul hall.

– Gyilkosság történt, itt, Szaiszban?

– Valóságos mészárlás. Az öreg Zsem vezeti a nyomozást.

– Képes lesz megbirkózni a feladattal?

– Hénát biztosan eredményesebb lesz. Attól félek, hogy egy kémkedési ügyről van szó. A legjobb tolmácsaink megölésével részlegesen megbénítják a diplomáciai tevékenységünket. Az irodavezető nagy tudású és lojális férfi volt, akinek számos kényes dosszié ment át a kezén. Találnom kell egy új vezetőt, és ettől máris fáradt vagyok.

– Várjon vele holnapig, ma inkább élvezzük a vidék örömeit. Együnk együtt egy pergola alatt, távol a palota zajától.

Amaszisz megcsókolta a feleségét.

– Maga az egyetlen, aki megért.

A király vidáman a pincébe ment, és maga választott ki néhány fajbort. Ez a kiruccanás majd elfeledteti vele a gondjait.

*

– A neved? – kérdezte Zsem bíró.

– A Konok.

– Foglalkozásod?

– Tejkereskedő.

– Családi helyzet?

– Elvált, két fiú, egy lány.

– Valóban te szállítod a tejet a tolmácsirodába?

– Hajnalban, minden munkanapon. Mivel a legtekintélyesebb ügyfelemről van szó, magam megyek személyesen.

A Konokkal biztos lehet benne, hogy a legjobb minőségű tejterméket kapja a legkedvezőbb áron.

– Ma reggel is kiszállítottad a tejet, mint máskor?

– Hát persze! A Konokkal nincs késés, nincs fennakadás. A versenytársaim nem mondhatják el magukról ugyanezt.

– Tehát semmi szokatlan nem történt?

– Nem, semmi... De mire fel ez a sok kérdés? Valaki panaszkodott a szolgáltatásaimra? Ebben az esetben szeretném azonnal látni, hogy rendezzük a dolgot!

– Nyugodj meg – parancsolt rá Zsem. – Kinek adod át a tejeskorsókat?

– Az irodához kerülése óta mindig ugyanannak az írnoknak. Egy udvarias fiatalembernek, akinek a munkatársai kiszolgálása a feladata. Szerinte mindenkinek ízlett a tejem! Az enyém a legjobb

egész Szaiszban. Már ne haragudjék, de meg kellene kóstolnia, hogy lássa, nem hazudok.

– Tudod a nevét ennek a fiatal írnoknak?

A Konok gondterheltnek tűnt.

– Hát... igazából nem lenne szabad. De egy őr megmondta: Kelnek hívják. Azt mondják, zseni.

– És ma reggel is neki adtad át a korsókat?

– Persze, mint mindig!

Zsem egy rajzolót hivatott, és megparancsolta a Konoknak, hogy írja le a gyilkost.

Egy félórával később a bírónak volt egy hiteles portréja.

9

Akkora felfordulás volt az őrszobán, hogy Bébonnak sokáig kellett várnia mielőtt találkozhatott a barátjával, Nédivel.

A zömök, durva, szomorú képű rendőr főhadnagy szőrszálhasogató volt és becsületes. Felkészült volt, de hiányzott belőle a diplomáciai érzék, a felettesei nem nagyon szerették, bár kénytelenek voltak elismerni a hozzáértését.

Bébont mulattatónak tartotta. Mivel a színész sokat utazgatott, Nédi olykor kisebb hírszerzési munkákat bízott rá. Egy rendőr sosem lehet elég tájékozott.

A főhadnagy végre kilépett az irodájából.

– Gyere, igyunk egy sört – mondta Bébonnak.

A lemenő nap fényében leültek egy kocsma teraszára.

– Bajba kerültél?

– Én nem. Viszont egy barátom igen.

– Elkövetett valamit?

– Éppen hogy nem!

– Akkor meg mitől fél?

– Semmitől – állította Bébon. – De tanúskodnia kellene.

– Akkor menjen el a lakóhelyéhez legközelebbi rendőrőrsre, és tegyen vallomást.

– A barátom nem akárki, az ügy, amelybe önhibáján kívül belekeveredett, egész biztosan nagy port fog felverni. Ezért egy magas rangú, teljesen feddhetetlen rendőrrel kell találkoznia.

– Kíváncsivá teszel! – ismerte be a főhadnagy. – Melyik ügyről van szó?

– A tolmácsok meggyilkolásáról.

Nédinek elakadt a szava.

– Honnan tudsz te erről?

– A barátom megmenekült a mészárlásból.

– A neve?

– Kel, egy kivételes fiú.

– Kivételes... Csak éppen gyilkossággal gyanúsítják.

Bébon elsápadt.

– Ez valami félreértés... Mondom, egy hajszálon múlt, hogy megmenekült a mészárlásból!

– Zsem bíró, az ország első számú bírói tekintélye szerint a barátod egy aljávaló gyilkos.

– Ostobaság!

– Hol van Kel?

– Épp ez az – jelentette ki Bébon –, fogalmam sincs. Eltűnt, úgyhogy nyugtalan vagyok. Az igazi gyilkos biztosan le akar számolni vele!

– Ne csinálj ostobaságot. Minden rendőr ezt a vadállatot keresi. Azt, aki segítséget nyújt neki, gyilkosságban való bűnrészességgel fogják vádolni.

A színész lehajtotta a fejét.

– Kel hazudott nekem... Hogy lehettem ilyen naiv!

– A jó szerencséd megóvott a legrosszabbtól. Hol laksz most?

– Egy jó negyedben, Néith egyik énekesnőjénél.

– Ne hagyd el Szaiszt, lehet, hogy szükség lesz a vallomásodra.

*

Bébon új szeretőjének otthona igen kellemesnek bizonyult. A második emeleti lakáshoz terasz is tartozott, amely napernyőkkel és gyékényekkel volt felszerelve. Az ideges Kel éppen a naplementét nézte, amely néhány pillanatra feledtette vele a tragédiát.

Miért vált hirtelen semmivé nyugodt, biztos jövője? Szerencsére Bébon barátsága segített véget vetni ennek a rémálomnak. Már holnap elmegy egy bíróhoz, és minden gyanú alól tisztázza magát.

Kissé megnyugodott, és elbóbiskolt.

Egy becsapódó ajtó zajára ébredt.

– Én vagyok, Bébon!

Kel leereszkedett a teraszról a lakásba vezető kis lépcsőn.

– Beszéltél a barátoddal?

– Bűnösnek tartanak – árulta el a színész.

Kel mozdulatlanná dermedt.

– Ugye, csak tréfálsz?

– Sajnos nem! Zsem bírónak cáfolhatatlan bizonyítékai vannak ellened.

Az írnok megragadta a barátja vállát.

– Ez hazugság! Ártatlan vagyok, esküszöm!

– Nem kételkedem benne, a hatóságok azonban másképp gondolják.

Kel megtántorodott.

– Mi történik velem...

– Csak ne veszítsük el a fejünket!

– Feladom magam, és mindent megmagyarázok. Be fog bizonyosodni az ártatlanságom.

– Ne csapd be magad – ajánlotta Bébon.

– Talán nem bízol az igazságszolgáltatásban?

– Az ügy olyan súlyos, hogy minél hamarabb kell egy bűnös. Félő, hogy feláldoznának.

– Ártatlan vagyok – jelentette ki újra Kel.

– A szavad nem lesz elég.

– Akkor mit lehet tenni?

– Meg kell találni a valódi gyilkost.

Az írnok igyekezett úrrá lenni az érzésein, és higgadtan gondolkozni.

– A tejesember! Vagy ő maga tett mérget a korsókba, vagy a cinkosai.

– Tudod a címét?

– Az istállója Néith temploma mellett van.

– A fickó beszélni fog – jelentette ki Bébon.

10

Hála a rajzoló pontos munkájának, Zsem bírónak immár harmincegynéhány arcképe volt Kelről, amelyeket hamarosan megkapnak a szaiszi rendőrőrsök.

Udzsa, a város kormányzója, akit szokás szerint lefoglalt a számos címéből adódó ezerféle feladat, megszakította találkozói hosszú sorát, hogy fogadni tudja a bírót.

Zsemet minden találkozáskor lenyűgözte Udzsa magas termete, széles válla. Őméltósága ritka energiával bírt, és a tekintélyéhez nem férhetett kétség. A kor nem fogott rajta, noha még Apriész királyt, Amaszisz elődjét is ismerte. A főváros és a királyi kancellária kormányzóján nem hagyott nyomot a múló idő.

– Jó hírek, Zsem bíró?

– Kitűnőek! Tudjuk, ki a gyilkos. Egy Kel nevű fiatal írnokról van szó. Sajnos nem találtuk a lakhelyén. A rendőrség keresi.

– Van ellene valamilyen cáfolhatatlan bizonyítéka?

– Döntő jelentőségű a Konok nevű tejkereskedő vallomása, amelyet az előírásokkal összhangban két tanú jelenlétében tett. Tegnap reggel Kelnek adta át a korsókat. A szokáshoz híven, ő maga kínálta meg a tejjel a főnökét és a munkatársait. Előtte pedig megmérgezte az italt.

Udzsa nem volt teljesen meggyőzve.

– Elfogadható feltételezés… De miért követett el egy ilyen szörnyű tettet?

– Bizonyára gyilkos őrület kerítette hatalmába. Ha pedig létezik más indok, a kihallgatás során el fogja mondani.

– Legyen diszkrét – ajánlotta a kormányzó. – Nem zárható ki teljesen, hogy a tolmácsszolgálat kiiktatását célzó összeesküvésről van szó. Ebben az esetben Kel csak végrehajtó.

– A mészárlás ilyen komoly kárt okoz az államnak? – nyugtalankodott Zsem.

– A kifejezés kicsit erős, de minél hamarabb megbízható és felkészült szakembereket kell találnunk az újjáalakuló tolmácsirodába. A feladat nem ígérkezik könnyűnek.

– Ha kémkedési ügyről van is szó, azonosítottam a bűnöst, le fogom tartóztatni, és törvényes eljárás során elítéltetem.

Másképpen szólva, nem szeretném, ha a titkosszolgálat vezetője hátráltatná a munkámat!

– És a másik gyanúsított? – nyugtalankodott Udzsa.

– Démosz szintén elhagyta a lakhelyét. A kerület lakóinak kihallgatása nem hozott semmilyen eredményt. A helyzet itt is egyértelműnek tűnik: Kel és Démosz barátok, tehát bűntársak is egyben. A görög így vagy úgy segített az egyiptominak. Lehet, hogy együtt menekültek el. Hála a róla készült portrénak, Kelt hamarosan megtaláljuk.

– Mi lenne, ha Démoszról is készítenének egy arcképet?

– Jó ötlet. A gyilkosságban való bűnrészességet a törvény szigorúan bünteti, a görög biztosan vallani fog, hogy elkerülje a halálbüntetést.

*

Kel jól ismerte a Konokot. Minden reggel ő hozta a tolmácsok által olyannyira kedvelt tejet. A korsók számát feljegyezték, és a könyvelő tíznaponta kifizette a tejkereskedőt.

A kereskedő és az írnok általában váltottak néhány szót. Konok, az egykori zsoldos, félretett pénzéből egy szép istállót vásárolt a jelentősebb államigazgatási intézmények környékén, ahol sikerült jól jövedelmező piacot találnia. Igaz, hogy panaszkodott a mindennapi nehézségekre, kitűnő hírneve és a termékei minősége jelentős vevőkört biztosított számára. Ennek ellenére fejleszteni akarta a vállalkozását.

A tejet az újonc Kelnek kellett odavinnie a kollégáinak. Nem bántotta ez a szokás. Némelyek csak egy egyszerű köszönömöt mormoltak, mások azonban szívélyesebbek voltak. Egy nap majd valaki más fog a helyébe lépni, és nem ő szerzi majd a tolmácsoknak a nap első apró örömét.

Ez a szokás most Kelt tette az első számú gyanúsítottá.

Végeredményben mi sem könnyebb, mint mérget önteni a korsókba! Ki követte le a bűntényt? A tejkereskedő.

Bizonyára egy szakértő szállította neki a halálos szert. De ki bízta meg ezt a szakértőt?

Szinte megszédült az összeesküvés nagyságától!

Ha a gyilkosok valóban a rejtjeles iratot keresték, kudarcot vallottak, és Kel életveszélyben van. A rendőrség inkább eltenné láb alól, mint hogy letartóztassa. A papirusz tartalma vészterhes lehet, ha ilyen vérfürdőt eredményez!

Szóra kell bírni a Konokot.

– Ketten együtt sikerrel fogunk járni – jelentette ki Bébon.

– Ez a nagydarab fickó biztosan meg tudja védeni magát.

– Majd használom a furkósbotom.

– Csak semmi erőszak! – tiltakozott Kel.

– Szállj le a földre, barátom! Gyilkossággal gyanúsítanak, és egyedül a tejkereskedő tud tisztázni. Felejtsd el ezeket a régi időkből való erkölcsi elveket, és mentsd a bőröd. Ez az alak a gyilkosok bandájához tartozik, úgyhogy nem fogjuk kímélni.

Az írnok egy sötét világban találta magát, ahol a harmónia szabályai nem léteztek többé.

A tehenészetben minden nyugodtnak tűnt. Egy vörös férfi egy gyönyörű, jámbor tekintetű, fehér-barna foltos tehenet fejt.

– Maradj mögöttem – javasolta Bébon Kelnek.

A színész előrébb lépett.

– Csodálatos jószágok! – kiáltott fel. – És micsoda istálló! Te vagy a főnök?

– Nem lenne rossz! Mit akarsz tőle?

– Munkát keresek.

– Még abban sem vagyok biztos, hogy sikerül megőrizni a sajátom.

– A Konoknak gondjai vannak?

– Most adta el az istállót és a teheneket.

– Nem ment jól a vállalkozás?

– Azt panaszolta, hogy nem keres eleget. Úgy döntött, visszatér az eredeti mesterségéhez, és újra felcsap zsoldosnak. Tiszt lesz Naukratiszban.

11

– Naukratisz! – mondta Kel meglepetten. – A mosodás szerint Démosz is ott van.

– A tejkereskedő megvádol, majd eltűnik! – kiáltott fel Bébon.

– Ez csak feltételezés.

– Ne légy naiv! Te vagy ennek a cselszövésnek a központi eleme. Az igazi bűnösök kereket oldanak, te pedig ideális célpontot kínálsz!

Bébonnak igaza volt.

Démosz és a Konok már messze jártak, és az igazságszolgáltatás nem fog eljutni az összeesküvés kitervelőjéig.

De hiszen nem Kel volt-e a tökéletes gyilkos?

– Figyelnek minket – suttogta Bébon. – Forduljunk be ebbe a sikátorba, távolodj el tőlem, mintha nem ismernénk egymást.

– Ő a gyilkos! – kiáltotta egy rendőr Kelre mutatva.

A társával együtt az írnok felé kezdett rohanni, de Bébon a lábuk elé vetette magát.

– Fuss! – ordította.

*

A bilincsbe vert, véres homlokú Bébont Zsem bíró elé vonszolták.

– Ez a bandita a gyilkos cinkosa – jelentette ki a rendőrtiszt. – Segített neki elmenekülni.

– A kihallgatás előtt vizsgálja meg egy orvos. És írásbeli jelentést kérek.

Amikor a színész visszatért, már egészen emberi kinézete volt.

– Neved?

– Bébon.

– Foglalkozásod?

– Egyiptomot járom, régi mítoszokat mesélek, és az istenek szerepét játszom nyilvános misztérium-előadásokon.

– Család?

– Már nincs. Nőtlen vagyok.

– Az előttem lévő jelentés szerint megakadályoztad egy bűnöző letartóztatását.

– Én? Ugyan már! Először is fogalmam sem volt róla, hogy

rendőrökről van szó; ők jöttek nekem, elestem, mire ütni kezdtek.

– Figyelmeztetésképpen azt kiabáltad a cinkosodnak, hogy „fuss”!

– Nem, félelmemben kiabáltam azt, hogy „úúú”! És nincs semmiféle cinkosom.

– Ismersz egy Kel nevű írnokot?

Bébon úgy tett, mint aki gondolkozik.

– Nem sokat ismerek közülük. Ez a név nem mond semmit.

A bíró zavarban volt.

A gyanúsított állításai meggyőzőek voltak, és nem tűnt veszélyes összeesküvőnek.

– Az egyik beosztottam majd újra kihallgat, és lejegyzi a vallomásodat.

– Megint meg fognak verni? – kérdezte Bébon remegve.

– Dehogyis! – méltatlankodott Zsem. – Egyébként vizsgálatot rendelek el. Ha kiderül, hogy a rendőrök indokolatlanul alkalmaztak erőszakot, büntetést fognak kapni.

A színész lehajtotta a fejét.

– Nem értem, mit akarnak tőlem... Semmi rosszat nem tettem.

– Amennyiben ártatlan vagy, nincs semmi félnivalód. Mondd az igazat, és minden rendben lesz.

Ez a szegény ördög rosszkor volt rossz helyen. A szokásos ellenőrzés után el fogják engedni, ha pedig panaszt emel a rendőri brutalitás miatt, helyt adnak a panaszának.

*

– Egyeztetés céljából hívtam össze önöket – jelentette ki Udzsa. – Azután beszámolok őfelségének. Horkheb, a mérget sikerült azonosítani?

– Sajnos nem – válaszolta a főorvos. – De egy különösen hatásos anyagról van szó, amelyet előszeretettel használnak az ázsiaiak.

– Például a perzsák?

– Igen.

– Ez a tény a kémkedési ügy elméletét erősíti – vélekedett Szaisz kormányzója.

– Csak semmi elhamarkodott következtetés – figyelmeztetett Zsem bíró. – Ennél több kell ahhoz, hogy a perzsák érdekében folytatott kémkedéssel vádoljuk Kelt.

– Te mit gondolsz, Hénát?

A titkosszolgálat vezetője elfintorodott.

– Egyetértek a bíróval.

– Azonosítottuk a bűnöst – folytatta Zsem bíró elégedetten –, és a letartóztatása csupán órák kérdése. Marad az indíték kérdése. Magam hallgatom majd ki, és el fogja mondani az igazságot.

– Nem hiszem, hogy célszerű lenne nyilvános tárgyalást tartani.

– Ezt én döntöm el – jelentette ki a bíró –, ebbe még maga a fáraó sem szólhat bele. Mindenkinek tudnia kell, hogy ebben az országban az igazságszolgáltatást Máát istennő, nem pedig személyes érdekek irányítják. A szegény és a gazdag ugyanazzal a bizalommal fordul hozzá, és nem szabad, hogy csalódás érje őket.

– Bizonyára így van – ismerte el Hénát –, de ha a mészárlás államtitkokkal kapcsolatos...

– Ebben az esetben, megfontolom a dolgot.

– Ez idáig nem tudódott ki ez a borzalmas ügy – folytatta Szaisz kormányzója. – Szeretném remélni, hogy a rendőrség egyszerre lesz diszkrét és eredményes.

– Az utasításaim ezt a célt szolgálják – jelentette ki Zsem. – Egy nyomozás nem színielőadás, egyedül az eredményesség és a törvényesség tisztelete számít.

12

A holtfáradt, éhségtől gyötört Kel abbahagyta a futást. Miután elhagyta a várost, ösztönösen közeli szülőfaluja felé vette az irányt. Most, hogy Bébont letartóztatták, bebörtönözték, sőt talán meg is ölték a gyilkosokkal összejátszó rendőrök, szövetséges nélkül, magára maradt.

Hol találna menedéket, ha nem öreg nagybátyjánál, a családja utolsó élő tagjánál? A férfi, akinek volt egy kis gazdasága, talán befogadja néhány napra. Kel kénytelen lesz magyarázkodni, de remélte, hogy meggyőző lesz.

A zöldellő pálmaligetek és a gondozott kiskertek látványa megnyugtatta. Parasztokkal és zöldséges kosarakkal megrakott szamarakkal találkozott. Üdvözölte a földeken dolgozókat. Az enyhe napsütésben az élet örök egyformaságban és békében telt.

Talán csak rémálom volt az egész, amely egykettőre szétfoszlik? Sajnos nem volt elég, hogy lehunyja a szemét, elalszik, majd felébred. A kegyetlen valóságtól továbbra is elszorult a torka.

A falu bejáratánál csődület fogadta.

Férfiak és nők vitatkoztak élénken, egy hórihorgas ember az ég felé emelte a karját, miközben egy öregasszony keményen dorgálta.

Aztán a vita lecsillapodott, és mindenki szétszéledt.

Kel egy pálmafa árnyékában várta, hogy végleg visszatérjen a nyugalom, majd elindult a szikomorfák által árnyékolt, fehér házak felé. A szülei boldogan éltek itt, míg el nem mentek a Szép Nyugatra, ahol a lelkűk az Igazak között élt tovább. Az írnoknak eszébe jutottak a gyermekkori játékok, a fürdőzések, a nagy nevetések, az őrült rohangálások. Az aratásban való részvétel nem büntetés volt, hanem öröm. És hogy szerette az állatokat, a disznókat és a libákat! Lenyűgözte a lényük, tudott velük bánni. Nyilvánvaló volt, hogy paraszt lesz belőle.

Egy esti mulatságon az aratásra kirendelt írnok mutatott néhány sor írást.

Hirtelen egy másik világ nyílt meg előtte.

Semmi sem volt fontosabb, mint ezek a jelek, az ecset, amellyel

megrajzolta őket, a tintatartó csésze és a javításra szolgáló radír.

Mit sem törődve a szülei nemtetszésével, a kis Kel jelentkezett a szomszédos templom írnokiskolájába, noha semmiféle ajánlással nem rendelkezett. Az igazgató nem vette figyelembe a munkatársai tiltakozását, és felvette a kicsit, miután ismertette vele az elvárásait.

A szorgalmas, tudásra éhes, fáradhatatlan Kel hamar a legjobb diákjává vált. Mivel nem akarta, hogy ez a ritka tehetség elkallódjon, az igazgató beszélt róla egy szaiszi tanárnak. Hamar bebizonyosodott, hogy a kisfiú valóban kivételes képességekkel rendelkezik.

Kelt elragadta az élet forgataga, de sosem feledkezett meg a falujáról.

Most, hogy újra látja, sajnálkoznia kellene a sorsa felett? Nem, megpróbálta valóra váltani az álmait, és a megbánás különben sem segíthet legyőzni a balszerencsét.

A hórihorgas férfi elállta az útját.

– Te nem idevalósi vagy.

– Tévedsz.

– A rendőrség küldött?

Kel elmosolyodott.

– Nyugodj meg, csak nagybátyámat jöttem meglátogatni.

Az égimeszelő a homlokát ráncolta.

– Mi a neve?

– A Kitartó.

– Ó! Te semmit sem tudsz?

– Mit kéne tudnom?

– Éhes vagy?

– Majd' kilyukad a gyomrom.

– Térj be hozzánk. A feleségem készíti a vidék legjobb raguját.

A hórihorgas ember nem túlzott. A bárányhúsdarabok, a töltött padlizsán és a köményszósz keveréke ízletes ételt alkotott. És a helyi lőre, egyfajta vörös habzóbor, sem vált a lakoma kárára.

Néhány közhely után Kel a lényegre tért.

– A nagybátyám bajba került?

Súlyos csönd nehezedett a házra.

– Mondd meg neki az igazat – követelte a férfi felesége.

– Leégett a háza, ő pedig meghalt a tűzvészben. A falubeliek többsége azt szeretné hinni, hogy baleset volt, de én láttam az idegent, aki a tüzet gyújtotta. A falu elöljárója azonban

megtiltotta, hogy beszéljek erről a rendőrségnek.

– Igaza van – szólt közbe a felesége. – Csak bajunk lenne belőle. Ezek a dolgok nem ránk tartoznak. Törődj a családoddal, és tartsd a szád.

– Mikor történt a tragédia? – kérdezte Kel.

– Két napja.

Hirtelen minden világossá vált.

Semmi sem volt véletlen.

A gyilkosok Kelt választották áldozatnak, és a nagybátyja megölésével az egyetlen menedékét is megsemmisítették. A tragédiát megelőző vacsorán, ahogy azt Bébon feltételezte, elkábították, hogy csak dél felé ébredjen fel, és késve érkezzen az irodába.

Körözött gyilkosként semmi esélye nem volt elmenekülni az igazságszolgáltatás elől, az igazi bűnösöknek pedig sosem fognak a nyomára akadni.

– Köszönöm a vendéglátást.

– Nem kérsz még a raguból?

– Nagyon finom volt, de sietős a dolgom.

Tehát a díszvacsorára szóló meghívás jelentette az utolsó állomását annak a tervnek, amelyet egy vagy több befolyásos személy dolgozott ki, akik elég közel álltak a hatalomhoz, hogy tisztában legyenek a tolmácsiroda jelentőségével.

Vajon ki segíthetett Kelnek a vacsorán megjelent előkelőségek azonosításában?

A szép papnő, Nitisz arca rémlett fel előtte.

13

A tizennyolc éves, valószerűtlenül kék szemű Nitisz serdülőkora óta Néith szolgálatának szentelte az életét. Énekesnőként és szövőnőként eszmélt rá, hogy az istennő testesíti meg a lények lényét, az „anyák anyját” és az „apák apját”. Néith teremtő folyam, elemi energia, amely szüntelenül a világegyetemet szövi. A kezében van élet és halál, és a rituális szöveteket készítő beavatottak az ő munkáját folytatják.

A fiatal lány a szerény családi hajlékban lakott az istennő nagy temploma mellett. Az anyja nemrég hunyt el, hosszú özvegység után. Sosem tette túl magát balesetben meghalt, ácsmester férje halálán.

Ha majd méltó lesz a nagy misztériumokhoz, a leány a szent birtok falain belülre fog költözni, de addig még kemény, kitartó munkájával bizonyítania kell, hogy méltó az eszményeihez.

Nitisz elhagyta a templom területét, és az otthona felé lépkedett. Éppen egy szimbolikus szövegen gondolkodott, amely Néith egymást keresztező nyilairól szólt, amikor egy fiatalember megszólította.

– Bocsásson meg, hogy zavarom. Kelnek hívnak, és egy súlyos ügyről szeretnék beszélni magával.

Nitisz nem felejtette el ezt a mély tekintetet.

– Ugye, maga ott volt a pénzügyminiszter díszvacsoráján?

– Igen. Azt hiszem, minden bajnak az a vacsora a forrása. Ha nem segít, végem van.

Kel maga is meglepődött a merészségén. Hogyan volt képes megszólítani Néith papnőjét, akinek a szépsége és a vonzereje lenyűgözte?

– Feldúltnak látszik – jegyezte meg a lány.

– A fáraó nevére esküszöm, hogy nem követtem el azokat a bűnöket, amelyekkel vádolnak.

Kel mindent egy lapra tett fel.

Nitisz vagy meghallgatja, vagy elküldi. Hogyan is róhatná fel neki, hogy nem bízik meg egy ismeretlenben, aki gyanúsan viselkedik, és nyugtalanító kijelentéseket tesz?

– Jöjjön be hozzám.

Kelnek kedve lett volna megölelni és megcsókolni, de erőt vett ezen a késztetésen, amelyhez hasonlót addig még sohasem érzett.

A negyedben nagy nyugalom honolt. Az emberek itt-ott olajmécseseket gyújtottak, vacsorázni készültek.

Senki sem látta, hogy Kel belép Nitisz otthonába, amely belül egyszerű volt és dísztelen.

– Hajoljunk meg az ősök előtt – mondta a lány –, és folyamodjunk a bölcsességükhöz.

A két fiatal letérdelt két mészkő mellszobor előtt, amely egy férfit és egy nőt ábrázolt. A hódolat jeléül felemelték a kezüket, és Nitisz elmondta a szertartási szöveget, amely a túlvilágról áradó, az élők útját megvilágító fényt magasztalta.

A papnő parfümje megrészegítette Kelt. A millióféle illatból alkotott finom keverék, amelyben a jázmin érvényesült a legerősebben, egyszerre volt lágy és tüzes.

– Éhes? – kérdezte tőle a lány.

– Nem maradhatok magánál, el kell...

– Majd mindent elmond a vacsora mellett. A fáradtságát látva nagy szüksége lenne az evésre.

– Nem akarom, hogy rossz híre keljen, és...

– Egyedül élek, és senki sem tudja, hogy itt van.

– Tehát... hisz nekem?

Nitisz elmosolyodott.

– Még nem ismerem a története részleteit.

Bementek a fogadószobába, amelynek berendezését néhány karosszék és egy ritka elegáns asztalka alkotta. Nitisz szerette az Óbirodalom letisztult stílusát, amelyet egyes kortárs kézművesek előszeretettel utánoztak.

A lány többféle egyszerű ételt szolgált fel: édeshagymát, uborkát, csőben sült padlizsánt, szárított halat, fügét, friss kenyeret és az oázisokból származó vörösbort.

Kínzó éhsége ellenére Kel igyekezett, hogy ne faljon fel mindent.

Nitiszből ugyanaz az előkelőség, ugyanaz a varázslatos nőiesség áradt, függetlenül attól, hogy éppen evett, beszélt vagy mozgott. Kel órákig elnézte volna, az árnyékává vált volna, hogy többé egy pillanatra se kelljen elhagynia.

– Mi történik magával, Kel?

Az írnok egy hajtásra kiitta a boros kupáját, hogy bátorságot merítsen.

– Én voltam a szaiszi tolmácsiroda legújabb munkatársa.

– Ilyen fiatalon?

Kel elvörösödött.

– A munka az egyetlen szenvedélyem, és szerencsém volt.

– Nem lehet, hogy inkább korán megmutatkozó, kivételes képességekről kellene beszélni?

– Igyekeztem méltónak mutatkozni az irodavezető bizalmára. Rám bízott egy különös kódolt üzenetet, amely ellenállt minden megfejtési kísérletnek.

Kel elővette az iratot a tunikája ujjából. Nitisz vetett rá egy pillantást, de minden tudása ellenére, egyetlen szót sem értett belőle.

– Lehet, hogy a munkatársaimat e miatt a szöveg miatt gyilkolták meg.

– Meggyilkolták őket?

– Igen, mérgezett tejjel. Kivéve görög barátomat, Démoszt, akinek nyoma veszett, akárcsak a tejkereskedőnek. A rendőrség pedig engem gyanúsít. Két nappal a tragédia előtt a családom utolsó tagja bennégett a felgyújtott házában. A gyilkosságot megelőző nap, a díszvacsorán elkábítottak. Ezért érkeztem késve az irodába. Íme, az ideális bűnös.

A papnő hosszú pillantást vetett az írnokra.

A döntésétől függött az élete.

– Hiszek az ártatlanságában, Kel.

14

Az írnok egy pillanatra lehunyta a szemét.
Nem taszította el magától, maradt még egy esélye!

– Az adott szó szent – emlékeztette a lány. – Azzal, hogy esküt tett, egyszerre vállalt kötelezettséget az istenek és az emberek előtt. Csak egy velejéig romlott ember lenne képes ekkora hazugságra.

– Igazat mondtam. Ha a rendőrség letartóztat, megölnek. Sajnálatos baleset érne, csak hogy ne legyen tárgyalás.

– Ehhez hatalmas összeesküvésre lenne szükség!

– Meglehet, Nitisz, de nem létezik más magyarázat.

Kel újra részletesen elmesélt mindent. Nem hallgatta el Bébon barátja közbelépését sem, akit időközben letartóztattak.

– A tolmácsiroda számos kényes dossziéval foglalkozott – árulta el Kel –, a főnököm pedig állandó kapcsolatban állt a palotával. A fáraó a mi munkánkra támaszkodva irányította a béke biztosítékát jelentő diplomáciáját. Egy ilyen mészárlás nem lehetett egy őrült műve. Gondosan előkészítették, és a szerzői engem választottak bűnbaknak. A menekülésem nem bizonyíték-e önmagában is? Egy ártatlan ember már jelentkezett volna a rendőrségen, és a jóhiszeműségét bizonygatná. Az embervadászat eredményes lesz, bizonyítékban nem lesz hiány, és a nyomozást hamar lezárják.

– Az igazságszolgáltatás nem tenne különbséget az igazság és a hazugság között?

– A körülmények ellenem szólnak. Ha pedig a bíró a gyilkosok cinkosa, meg sem hallgat.

Nitisz békés világa összeomlott.

Hirtelen bűn, erőszak, hazugság és igazságtalanság áradt mindenfelől, Iszfetet, a pusztító erőt képviselve, amely Máátnak, az igazságosság istennőjének harmóniáját fenyegette.

Miért hitt ennek a fiatalembernek, miért hallgatta meg ezeket a szörnyűségeket, amelyek felforgatták nyugodt, megszokott életét?

Kelnek feltűnt a zavara.

– Bocsásson meg, amiért a terhére vagyok. Tisztában vagyok

vele, hogy a helyzetem tarthatatlan, és egyáltalán nincs szándékomban magammal rántani a szakadékba. Egyszerűen csak arra szeretném kérni, hogy árulja el azoknak az előkelőségeknek a nevét, akik ott voltak azon a vacsorán, amelyen elkábítottak.

A papnő erőt vett magán, és nyugodt hangon beszélni kezdett.

– Először is, a villa tulajdonosa, a pénzügyekért és a mezőgazdaságért felelős miniszter, Péfi.[9] Jól ismerte a szüleimét, és megkönnyítette a templomba való bejutásom. Egyenes, szorgalmas ember, aki a lehető legjobban vezeti az Arany és az Ezüst Házát, és éberen őrködik az ország jóléte felett. A szántóföldek igazgatója, az eláraszthatό partvidékek főnöke, aki a váratlan események kivédésére létrehozta a tervkészítői pozíciót. Ráadásul beavatottja az oziriszi nagy misztériumoknak, abüdoszi szertartásokat vezet, és a város ügyében gyakran fel is szólal a fáraó előtt. Úgy véli, hogy Szaisz és a Delta más városainak fejlődése miatt túlságosan elhanyagoljuk a feltámadás istenének szent helyét.

– Az állam egyik legfontosabb embere! Miért hívott meg engem, a kis írnokot?

– Látva ígéretesen induló pályafutását, bizonyára szerette volna megismerni magát.

– Ebben az esetben legalább egyszer megszólított volna!

– Péfi nem szervezhet halálos összeesküvést!

– Nem elég befolyásos hozzá?

– Biztos vagyok benne, hogy téved!

– És a többi méltóság, Nitisz?

– Menk, a szaiszi ünnepségek szervezője. Ő gondoskodik Néith bárkáinak karbantartásáról, ellenőrzi a füstölő-, arcfesték- és olajkészleteket, és ügyel a körmenetek sikeres lefolytatására. Barátságos, kedves ember, egyáltalán nem hasonlít egy gyilkosra!

– Foglalkozik politikával?

– Egyáltalán nem.

– De azért ismeri a királyt, és kapcsolatot tart fenn a minisztereivel.

– Igen, de a szertartások megfelelő lebonyolítása az egyetlen gondja!

– És ha mindez csak látszat?

Nitisz tekintete bizonytalanná vált.

– Lehet, hogy tévúton járok – ismerte el Kel. – Kérem, értsen meg! Azt hittem, rend van a világban, hogy Máát törvényei

érvényesülnek, és tessék, többszörös gyilkossággal gyanúsítanak!

– Megértem – suttogta a lány. – Csak az igazság állíthatja vissza a harmóniát.

Hirtelen egy nyugtalanító emlék jutott az eszébe.

– Volt egy harmadik magas rangú személy is a vacsorán – jelentette ki a papnő –, a palota főorvosa, Horkheb.

– Egy orvos... akinek minden kábítószer a rendelkezésére áll.

– Horkheb a királyi család orvosa – jegyezte meg Nitisz.

– Azt mondják, kiváló terapeuta, arrogáns és óvatos. Egyetlen fontos fogadást sem mulaszt el, fontos számára a közmegbecsülés, de nem foglalkozik a kormány ügyeivel, a legfőbb gondja, hogy nagy vagyont halmozzon fel. Miért ártotta volna bele magát egy ilyen összeesküvésbe?

– Mert busásan megfizették!

– Ez csak feltételezés.

– Az első nyom, hála önnek! Nagyon sokat segített nekem, Nitisz, teljes szívemből köszönöm. Most pedig mennem kell.

– Az éjszaka közepén? Őrültség lenne! Itt fog aludni.

– Nem vagyok hajlandó veszélybe sodorni magát! A jó híre...

– Senki nem tudja, hogy nálam van. És nincs jogom ilyen körülmények között magára hagyni. A mesterem, Néith templomának főpapja befolyásos és nagy tiszteletnek örvendő személyiség. A fáraó számon tartja a véleményét. Elhatároztam, hogy beszélni fogok neki magáról, és a tanácsát kérem.

15

Wahibré[10], Néith főpapja minden reggel nagyobb odaadással celebrálta az istennő tiszteletére végzett szertartást.

Nem sokkal hajnal előtt megtisztította a testét a szent tóban, fehér ruhát öltött, és a szentély közepén kezdte felébreszteni a Nagy Anyát, melyből a titkos fény, minden élet forrása fakad.

Ez a mindennapos feladat nem volt számára teher, éppen ellenkezőleg. Tudva, hogy a földi harmónia fenntartásában, a pusztító erők elleni harcban segédkezik, a főpap hálás volt a sorsnak, amiért ennyi boldogságban lehet része. A legapróbb részletekre is ügyelt, hogy a szertartás a lehető legtökéletesebb műalkotás legyen.

Az ő szemében semmi sem ért fel az Óbirodalom piramisainak misztikus erejével. Mindazonáltal nagyra értékelte Szaisz főtemplomának pompáját. A fővárossá emelt ősi település stratégiai helyet foglalt el a Nüus-delta nyugati felének közepén, ez magyarázta néhány évtizede tartó látványos fejlődését. A milétosziak[11] falának oltalmát élvező kikötő hatalmas hadihajóknak adott otthont, ékesen bizonyítva Egyiptom védelmi képességeit.

A főpap bízott abban, hogy Amaszisz fáraó meg tudja védelmezni a Két Földet. Mint tapasztalt uralkodó, ügyes adminisztrátor, háborút gyűlölő egykori tábornok, a király megszilárdította a békét, amelyet pedig gyakran fenyegetett veszély. Harcos természetük és hódítási vágyuk ellenére a perzsák nem mernének megtámadni egy ilyen kemény ellenfelet.

Világi dolgoktól elforduló ember lévén, Wahibre örült annak a figyelemnek, amelyet az uralkodó Néith templomának szentelt. Az elrendezésében az égre hasonlító, minden istent és istennőt befogadó templom számos új elemmel gazdagodott: egy pülonnal, egy szfinxsorral, királyi szoborkolosszusokkal, egy hatvannyolc könyök[12] hosszú és hatvanöt könyök széles szent tóval, két Hórusznak és Néithnek ajánlott istállóval, egy pihenőhellyel az istennő szent tehenei számára, ráadásul több ízben fel is újították Elephantinéből származó hatalmas gránittömbökkel.

A templom belsejében több Néith-szobor állt. Az istennő fejét

Alsó-Egyiptom vörös koronája díszítette, a teremtő princípium jelképe. Két jogart tartott a kezében, az Életét és a Hatalomét.[13] Az oldalán a fiai[14] és a lányai[15] képmásaival, a nagy misztériumok úrnője megnyitotta az ég kapuit a beavatottak előtt.

Az ő hivatásuk nem egy tan hirdetése vagy a térítés volt, hanem Máát művének folytatása, azáltal, hogy a lehető legtökéletesebben elvégezik az Első Alkalomnak, annak a szüntelenül ismétlődő pillanatnak a rítusát, amikor az Ige fénye felragyogott. A szentélyben összpontosuló energiájának kezeléséhez rendkívüli elővigyázatossággal eljáró szakértők kellettek.

A reggeli ájtatosság végeztével Wahibre a szövőműhelybe ment. Itt készítették az oziriszi szertartások során használt szöveteket. A papnők közül Nitisz volt a legfiatalabb, de korántsem a legügyetlenebb. Azzal, hogy mindig meghallgatta a Nővéreit, belső derűt és fényt árasztott, amely megnyugtatta az ingerlékenyeket és új erőt adott a csüggedőknek. Valóságos csodát vitt véghez: elnyerte a felettesei egyhangú elismerését.

A főpap láttán a szövőnők felálltak, és meghajoltak.

– Gyere, Nitisz, beszélnem kell veled.

A lány követte Wahibrét az Élet Házának[16] nevezett épületig, melyet magas falak óvtak, és kizárólag az Ízisz és Ozirisz misztériumába beavatott személyek léphettek a belsejébe.

– Eljött az idő, hogy belépj ezen az ajtón – jelentette be a főpap.

Nitisz majdnem meghátrált.

– Túl fiatal vagyok, én...

– Kinevezlek Néith énekesnőinek és szövőnőinek feljebbvalójává. Az Élet Házában megismerheted a szent irattárat, ahol a fény születése óta őrizzük a rituális szövegeket, amelyeket szüntelenül újra és újra kell fogalmaznunk. Én öreg vagyok és beteg, a tudás átörökítésének meg kell történnie. Befejezem a tanításodat, hogy az örökömbe léphess.

Hirtelen az egész templom súlya a törékeny lány vállára nehezedett.

– Uram, én...

– Minden tiltakozás felesleges. A varázserőd és az absztrakciós képességed fejlesztésével te magad idézted elő ezt a visszavonhatatlan döntést. Akárcsak te, én sem akartam magas tisztséget betölteni. Meg kell feledkezni a becsvágyról, az

isteneket és nem az embereket kell szolgálni. Egyedül ez a szigorúság segít majd elviselni a tisztséged súlyát.

Az Élet Házának ajtaja kinyílt.

Egy kopasz pap fogadta Nitiszt, és az épület közepére vezette, ahol a feltámadt Ozirisz szimbólumát pillantotta meg.

Azután Wahibre megismertette azokkal a régi látnokok által megfogalmazott szövegekkel, amelyek az egyiptomi vallás alapjául szolgáltak. A lány magába szívta ezeket a hatalmas erejű szavakat, tudva, hogy sosem fejtheti meg teljesen a jelentésüket.

16

A még mindig kába Nitisz nem tudta elrejteni beavatója elől a lelki békéjét megzavaró súlyos gondokat. Kettesben elköltött vacsorájuk során megvallotta neki, hogy mi bántja.

– Nagyon sajnálom, hogy világi kellemetlenségekkel zaklatom – sajnálkozott Nitisz. – A helyzet azonban olyan súlyos, hogy szükségem van a tanácsára.

A lány komolyságát látva a pap nyugtalankodni kezdett.

– Találkoztam egy írnok-tolmáccsal, Kellel – árulta el Nitisz. – Azzal vádolják, hogy meggyilkolta a munkatársait, de ő ártatlannak vallja magát. Én pedig hiszek neki.

Wahibré meg volt döbbenve.

– A tolmácsiroda nélkülözhetetlen az állam biztonságához – jegyezte meg a főpap. – Nélküle a diplomáciánk süket lenne és vak. Mivel nem értesültem a tragédiáról, valószínűleg gondosan eltussolták.

– Kel azt gondolja, hogy egy rendkívüli cselszövés áldozata – folytatta Nitisz. – Ha valóban összeesküvésről van szó, akkor magas rangú személyeknek is benne kell lenniük.

– Egy ilyen nagyszabású bűntény... Nem lehet, hogy ez az írnok egy beteges hazudozó?

– Az őszintesége meggyőzött. A tolmácsiroda eme ifjú munkatársa, akit elkábítottak egy díszvacsorán, hogy másnap későn ébredjen, és ne mérgezze meg a tej, amelyet rendszerint ő szolgál fel a kollégáinak, elkövette azt a hibát, hogy pánikba esett, és magával vitte azt a rejtjeles iratot, amelyet feltehetőleg az igazi gyilkosok kerestek.

– Megfejtette az iratot?

– Még nem.

– Megmutatta neked?

– Egy szót sem értettem belőle.

– Miért nem megy a rendőrségre?

– Fél, hogy megölik, mielőtt még kimagyarázhatná magát.

– A rendőrség, mint a bűnözők cinkosa? Őrültség!

– Amennyiben Kel nem hazudik, nem lehet kizárni ezt a feltételezést.

– Mióta ismered ezt az írnokot?

– Tegnap óta...

– És nem kételkedsz a szavaiban?

– Megesküdött, hogy az igazat mondja, meggyőzően beszélt, és őszinte volt a tekintete. Először hitetlenkedtem, de aztán teljesen meggyőzött az ártatlanságáról.

A főpap hosszasan hallgatott.

– Az írnok gyanakszik valakire?

– Lehet, hogy Horkheb, a palota orvosa kábította el. Ha így van, vajon kinek a parancsára tette?

– Nem lehet, hogy Kel csak kitalálta ezt az egész lehetetlen históriát?

A papnő hirtelen kínzó kétséget érzett. A fiatalember csak gúnyt űzött volna belőle?

– Tanulmányozd a Néith hét szavának szentelt papiruszt – parancsolta a főpap. – Én elmegyek a palotába. Remélem, hogy sikerül eloszlatnom ezt a rémálmot.

*

– A palota igazgatója azonnal fogadja – mondta Hénát magántitkára a főpapnak.

A titkosszolgálatok vezetőjének irodája rendkívül egyszerű volt, dísztelen, puritán berendezésű.

Alig lépte a küszöböt, a látogató máris feszengeni kezdett.

– Valami kellemetlenség, drága barátom?

– A tolmácsiroda írnokait valóban meggyilkolták?

Hénát kerülte az aggastyán tekintetét.

– Elég mellbevágó kérdés!

– Igaz a szóbeszéd, igen vagy nem?

– Zavarba hoz.

– Tilos tájékoztatnia Néith főpapját?

– Nem, persze hogy nem! A helyzet súlyossága azonban...

– Tehát megtörtént a tragédia.

– Attól tartok. Szerencsére a nyomozás gyors eredménnyel járt, és ismerjük a bűnös személyét.

– A neve?

– Titoktartásra vagyok kötelezve...

– Muszáj emlékeztetnem rá, hogy ki vagyok?

– Megkérhetem, hogy a lehető legnagyobb diszkrécióval kezelje az ügyet?

Wahibré bólintott.

– Kel írnokról, az iroda legújabb munkatársáról van szó.

– Ez tény vagy csak feltételezés?

– Zsem bíró, akinek feddhetetlenségéhez és szakértelméhez nem férhet kétség, komoly bizonyítékokkal rendelkezik. Kelnek volt egy cinkosa, a görög Démosz, aki szintén elmenekült. A rendőrség nemsokára elfogja őket.

– Miért ölték meg a kollégáikat?

– Nem tudjuk, de már alig várjuk, hogy elárulják.

– Kémkedési ügyre gyanakszik?

– Jelenleg nem lehet kizárni a lehetőséget, bár erre semmilyen konkrét jel nem utal.

– Magasan képzett tolmácsok nélkül komoly nehézségeink lesznek diplomácia terén?

– Őfelsége igyekszik megoldani őket.

Természetesen Hénát párhuzamos nyomozást folytatott, amelyről egy szót sem hajlandó elárulni. Zsem bíró a hivatalos utat követte, miközben a titkosszolgálat főnöke az árnyékban tevékenykedett. Egész biztosan meg volt győződve róla, hogy a tolmácsiroda elpusztítása nem őrült mészárlás és nem is egyszerű rablógyilkosság volt.

– Ne aggódjon, Hénát. Nem vagyok fecsegő típus.

– Sosem feltételeznék ilyesmit, főpap! Jobb, ha nem nyugtalanítjuk a lakosságot, és hallgatunk erről az iszonyatos tragédiáról. Zsem bíró egyetért ezzel, és feltűnés nélkül tevékenykedik. A lényeg, hogy megbüntessük a gyilkost, és újjászervezzük a tolmácsirodát, nem igaz?

Két nap és két éjszaka telt el, és Nitisz még mindig nem tért vissza.

Mivel az árulás szóba sem jöhetett egy ilyen kedves és figyelmes lány részéről, Kel kénytelen volt szembenézni a valósággal: a főpap parancsára letartóztatták.

A bátor Nitisz nem árulta el. Különben már megjelent volna a rendőrség.

Szenvedélyes rajongásában Kel azzal vádolta magát, hogy végzetes kalandba rángatta a papnőt, tönkretéve a jövőjét. Bébon is ugyanezt a sorsot szenvedte miatta. A verés, a kínzás után vajon életben van-e még? És Nitiszre vajon milyen szenvedések várnak?

El kell hagynia a házat, és a segítségére kell sietnie.

Hogy másképp menthetné meg, mint hogy feladja magát a

rendőrségen, és tisztázza Nitiszt a cinkosság vádja alól? De hát a lány a házában bújtatta! Ha mindketten makacsul tagadják ezt a részletet, a bíró talán irgalmas lesz.

A bíró... Vajon az igazságot keresi, vagy manipulálják?

Kinyílt az ajtó.

A rendőrség... vagy a gyilkosok?

Semmi esélye a menekülésre.

Megragadott egy zsámolyt. Küzdeni fog.

A tündöklő szépségű Nitisz jelent meg.

– Ne féljen, egyedül vagyok. Wahibré főpap látni kíván minket. Minden ezen a találkozáson múlik.

– Olyan hosszú ideig volt távol...

– Az énekesnők és a szövőnők feljebbvalójának neveztek ki, és el kellett látnom az új beosztásommal járó első feladatokat. Reméltem, hogy sikerül megőriznie a hidegvérét. Közben a főpap elment a palotába, hogy ellenőrizze az állításait.

– Esztelenség lenne tovább segítenie, Nitisz! Mostantól ne vállaljon több veszélyt.

– Igyekezzen, Wahibré vár minket. A rendőrség a templomban nem fogja keresni.

*

Kel álmélkodva fedezte fel Néith istennő hatalmas birtokát. Nitisz egy északra eső kápolna felé vezette. Az épület előtt egy akácfa volt, alatta ült a főpap.

Szigorú egyszerűsége nagy hatással volt a fiatalemberre. Vajon képes lesz-e meggyőzni ezt a zord öregembert?

– Mit jelentenek számodra a hieroglifák? – kérdezte a főpap határozott hangon.

– Nem keverem össze őket a mindennapi feladatok során használt profán írással. A hieroglifák, az istenek szavai, a templomoknak vannak fenntartva. A teremtés titkait és formáit tartalmazzák, az emberi korlátokon túllépő, valódi gondolat ölt bennük testet. Szent nyelvet alkotnak, a kultúránk alapját képezik, és a tragédia előtt azt reméltem, hogy a rejtélyeik egy részét megfejthetem.

– A nyomozással megbízott Zsem bírónak bizonyítékai vannak ellened. Továbbra is tagadod, hogy gyilkos vagy?

– A fáraó nevére, teljesen ártatlan vagyok.

– A hamis eskü elpusztítja a lelket.

– Tisztában vagyok vele, főpap. Kitartok az állításaim mellett. Ez az egyetlen olyan döntés, amit még szabadon meghozhatok.

– A bizonyítékok ellenében is kitartasz majd?

– Azok mind hamisak! Nem Öltem meg senkit, én voltam az eszményi bűnbak, aki képtelen megvédeni magát.

– A barátodat, Démoszt vádolod?

– Az eltűnése nyugtalanít, szeretném megtalálni, hogy elmondja, mi történt.

– Mivel a fáraó nevére esküszöl, elmondanád, mit gondolsz a hatalmasságok rangsoráról?

– Legfelül található a teremtő princípium, Egy a Kettőben, egyszerre női, egyszerre férfi. Aztán az istenségek jönnek, akik megszervezik az életet és Máát rendjét, amelyeket itt lent a fáraónak kell betartatnia, oly módon, hogy templomokat épít, megtartja a szertartásokat és igazságot tesz. Ha ezeket a feladatokat nem végzi rendesen, az országon káosz lesz úrrá. Az istenek akaratának letéteményeseként és a teremtő erő szolgájaként a fáraó visszaveri a sötétség erőit, és biztosítja a jólétet.

– Az uralkodók nem hibáztak?

– Erre a történelmünk a bizonyíték.

– Amikor a király alkalmatlannak mutatkozik – jelentette ki a főpap. –, a nép esendő lesz, és a barbárság diadalmaskodik. Egy fáraónak mindenekelőtt az istenekkel kell foglalkoznia és nem az emberekkel. Amennyiben eltéveszti a fontossági sorrendet, a katasztrófába vezet minket.

Kel nem hitt a fülének: Wahibré azzal vádolta Ama-sziszt, hogy rossz uralkodó?

A főpap felkelt, és mélyen a fiatal írnok szemébe nézett.

– Hiszek az ártatlanságodban, fiam, mert belelátok a szívedbe. Egy rendkívül súlyos államüggyel állunk szemben. A hatalom hagyja, hogy igaztalanul megvádoljanak valakit, magas rangú tisztviselők összeesküvésbe keverednek, irtózatos gyilkosságok történnek.

– Talán mindennek ez az oka – mondta Kel a főpap felé nyújtva a rejtjeles papiruszt.

Minden tudása dacára Wahibré képtelen volt megfejteni a szöveget.

– A tolmácsiroda a titkosszolgálathoz tartozik – emlékeztetett rá a főpap. – Ennek Hénát a vezetője, aki a görögbarát királynak

tesz jelentést. Ő pedig mit sem törődik a korrupcióval és bizonyos értékek eltűnésével, amíg a szövetségesei tömegesen telepednek le Naukratiszban, Memphiszben vagy a Delta más városaiban.

– Amaszisz lenne a felelős a tragédiáért? – kérdezte Nitisz.

– Nem zárhatjuk ki.

– Ebben az esetben a rendőrség csak parancsot teljesít, és egyáltalán nem törődik az igazsággal!

– Kel itt fog elrejtőzni – határozott Wahibré. – Az ismeretei lehetővé teszik, hogy tiszta papként tevékenykedjen. Te meg én nyomozni fogunk, és összegyűjtjük az ártatlanságát alátámasztó bizonyítékokat. Amennyiben a bűnösök magas rangú személyek, megtalálom a módját, hogy meghiúsítsam sötét tervüket.

18

– A hírek gyorsan terjednek – mondta Nitisznek a szeretetre méltó Menk, Szaisz ünnepmestere. Örömmel tölt el, hogy kinevezték az énekesnők és a szövőnők feljebbvalójának. Ketten együtt kitűnő munkát fogunk végezni. Bevallhatom, hogy elbűvölőnek tartom?

– Tekintve a tapasztalatlanságomat, a segítsége nagy hasznomra lesz.

– Vigyázzon, hogy ne bántson meg senkit! Idősebb papnőknek kell majd parancsolnia, akik el vannak telve a fensőbbségük tudatával, és ezért igen érzékenyek. Ha megsebzi őket, az ellenségévé válnak, és ezerféle gondot okoznak majd magának. Igyekezzen megbabonázni őket, használja a varázserejét, és akkor sikerül megőriznie a rokonszenvüket. Ami a szertartási kérdéseket illeti, mindig ott leszek, hogy megkönnyítsem a dolgát. Bármi baj van, hívjon, és én rohanok.

– Előre is köszönöm.

– A főpap jól döntött, amikor a tanítványává választotta, Nitisz. Hála magának, a jövő derűsnek ígérkezik.

– Azon leszek, hogy minél odaadóbban szolgáljam Néithet.

– Legyen kérlelhetetlen a ceremóniák során használt készítmények minőségét illetően. A főpap megköveteli a legjobb füstölőt, a legjobb olajokat és a legjobb parfümöket. A műhelyeinkből kikerülő tárgyaknak pedig nem lehet semmi hibájuk. Marad az állandó kényes kérdés: az énekesnők hangja. Némelyek sajnos elfelejtkeznek a gyakorlásról, mások pedig abban a téves hitben élnek, hogy tehetségesek. A hangjuk helyreigazítása rengeteg energiáját fogja elvenni.

– Mivel a cél az istenek, nem pedig az emberek dicsérete, nem fogok kimerülni.

– A következő ünnepre a jövő héten kerül sor. Minden elő van készítve, kivéve a felvonulási bárkát, amelyet a templom ácsai most állítottak helyre. Holnap reggel megtekintjük.

A lány zavartnak tűnt.

– A címmel járó elfoglaltságok miatt többé nem lesz időm részt venni olyan rendezvényeken, mint a pénzügyminiszter múltkori vacsorája.

– Épp ellenkezőleg, tanulja meg elengedni magát! Ha túl sokat dolgozik, nem lesz képes a tisztánlátásra. A rangja megköveteli, hogy részt vegyen ezeken az eseményeken, ahol magas méltóságok élvezhetik a társaságát. Nélkülözhetetlen találkoznia velük, és elnyernie a jóindulatukat.

– Azon az estén egy vendég jelenléte meglepőnek tűnt számomra.

– Kié?

– Egy ifjú írnok-tolmácsé. Nem vette észre?

– Nem tűnt fel.

– Miért hívta meg a miniszter a vacsorára?

– Fogalmam sincs – jelentette ki Menk.

– Azt beszélik, hogy ez a Kel, ha tényleg róla van szó, szörnyű tetteket követett el.

Szaisz ünnepszervezője mintha zavarban lett volna.

– Tud még valamit?

– Állítólag megölte a kollégáit.

– Bűntény, itt, Szaiszban? Lehetetlen!

– Tehát nem hallott semmit?

– Semmit!

– Nem ismeri ezt a fiatal írnokot?

– Most hallok róla először!

– Estefelé összehívom az énekeseket. Részt kíván venni a próbán?

– Sajnálom, nem érek rá. Talán majd legközelebb. Sok sikert, Nitisz.

Menk elhagyta a szent birtokot, és a feletteséhez, Udzsa kormányzóhoz sietett.

*

Udzsa hivatalának irodái a hatalmas palota egyik szárnyában működtek. A nagy munkabírású férfiú mindennap értekezett az uralkodóval, összefoglalta számára a folyamatban lévő ügyeket. Amaszisz hamar meghozta a döntéseit, Udzsa pedig teljesítette őket.

Menknek egy egész órát kellett várakoznia, míg végre fogadta a kancellár. Ez utóbbi egy széles ablak előtt állt, és éppen Szaiszt csodálta.

– Csodálatos város, nem igaz? Napfelkeltekor és naplementekor megajándékozom magam a látvány nyújtotta végtelen örömmel.

És szüntelenül szebbé tesszük!

– Hogyne, kancellár, hogyne!

Udzsa megfordult, és végigmérte az ünnepszervezőt.

– Szokatlanul zaklatott vagy Valami baj van?

– Nem, de a fülembe jutott egy szörnyű... egy szörnyű szóbeszéd!

– Hallgatlak.

– Állítólag gyilkosság történt, itt, Szaiszban!

– Az áldozatok?

– A tolmácsiroda írnokai! És a gyilkos állítólag az egyik munkatársuk, egy bizonyos Kel, akivel találkoztam egy vacsorán. Még most is kiráz a hideg, ha belegondolok... De természetesen mindez hazugság, nem igaz?

– Ki terjeszti ezt a pletykát?

– Egy barátnőm... Egy tiszteletre méltó és megbízható barátnőm. Ezért kezdtem nyugtalankodni. Szeretném bebizonyítani neki, hogy téved, és egyedül maga segíthet ebben.

– A neve?

– A tapintat...

– Követelem, hogy mondja meg a nevét.

– De hisz csak egy kósza hírről van szó!

– Kel írnok valóban meggyilkolta írnoktársait – vágta rá Udzsa. – Le fogják tartóztatni, és elítélik. Mivel államügyről van szó, őfelsége a legnagyobb diszkréciót követeli, a főméltóságok titoktartásra vannak kötelezve. A barátnőd neve?

– Nitisz, Néith énekesnőinek és szövőnőinek új feljebbvalója.

– Bizalmasan közlöm, hogy a titkosszolgálatunk dolgozik az ügyön, és az esetleges további szálakat még nem ismerjük. Egy jó tanács: tartsd magad távol ettől a szörnyű tragédiától.

– Hallgatok, mint a sír! – ígérte Menk. – És többé egy szót sem akarok hallani erről a bűntényről!

– Mondd meg a barátnődnek, Nitisznek, hogy legyen nagyon óvatos. Nem azt mondják a bölcsek, hogy a sok beszéd ártalmas?

– Megmondom neki, kancellár!

– Szervezz nekünk egy szép ünnepet, Menk. A városunkban vidámságnak kell uralkodnia.

19

Péfi, a pénzügyekért és a mezőgazdaságért felelős miniszter haragos volt. Amaszisz megint megtagadta tőle az abüdoszi templom felújításához szükséges összeget. Egyedül a főváros, Szaisz szépítése számított.

– Néith főpapja szeretne önnel beszélni – jelentette be a titkára.

– Jöjjön be azonnal! Remélem, nem várattad meg?

A titkár hajlongva motyogott valamit.

Péfi és Wahibré megölelték egymást.

– Örülök, hogy végre újra látlak! – kiáltott fel a miniszter. – A mi korunkban nem lenne szabad hosszú hónapokat elvesztegetni anélkül, hogy felidéznénk a régi szép időket.

– Súlyos feladataid nem sok szórakozást engednek.

– A tieid sem! Lemondom az ebédemet az adóhivatal igazgatójával, és eszünk néhány borban sült fürjet.

A miniszter szakácsa felért a királyéval. Ami pedig a tizedik Amaszisz-évből származó fajbort illeti, maga volt a tökély.

– A király elhanyagolja Abüdoszt – jelentette ki Péfi bosszúsan. – A város gazdaságilag jelentéktelen kisvárossá vált, de továbbra is az az oziriszi központ, amelynek varázsereje a Két Föld egyensúlyát biztosítja. Ha az Északot a Dél kárára fejlesztjük, ez az egyensúly felborulhat.

– A thébai Isteni Feleség nem egyszerre királya és királynője Alsó-Egyiptomnak?

– Egyházi és világi hatalma Amon szent városára korlátozódik, és figyelemre méltó vezetői képességeivel Amaszisz is elégedett. Ami engem illet, a saját vagyonomból fedezem Abüdosz templomának felújítását, fák és szőlők ültetését, egy téglafal építését, a szent tó lecsapolását, arany, ezüst és keménykő áldozati asztalok készítését és az Élet Házának működését, ahol felbecsülhetetlen értékű iratokat őriznek.

– Elismerem, a király bőkezűen gondoskodik Néith templomáról, a nemrég bekövetkezett tragédia azonban nem hagy nyugodni.

Péfi összeráncolta a szemöldökét.

– Miféle tragédia?

– A tolmács-írnokok meggyilkolása.

– Nem jellemző rád, hogy sötét dolgokkal viccelődjél! Megmagyaráznád?

– A király nem tájékoztatott volna?

– Nem tudok semmiről!

– Kel írnokot azzal vádolják, hogy megölte a munkatársait.

– Az egész tolmácsirodát?

– Beleértve az irodavezetőt. Kelnek állítólag van egy cinkosa, a görög Démosz. Zsem bíró vezeti a nyomozást. Vele párhuzamosan Hénát, a titkosszolgálat vezetője is dolgozik az ügyön.

Péfi teljesen összeomlott.

– Ez nem minden – tette hozzá a főpap.

– Mi jöhet még?

– Meghívtad Kel írnokot, a gyilkost a legutóbbi díszlakomádra.

– Én? Soha!

– Mégis ott volt a vendégek között. Kétségkívül kiváló írnok, de azért annyira nem, hogy ilyen megtiszteltetésben részesüljön.

– Azonnal tisztázni fogjuk ezt a kérdést!

A miniszter magához hívatta az intézőjét, akinek a munkájával még sosem volt semmilyen probléma.

– Meghívtad Kel írnokot a múlt heti vacsorára?

Az intéző kerülte a gazdája tekintetét.

– Bocsásson meg, de gyengélkedtem. A listát a helyettesemre bíztam, azt remélve, hogy megfelelően elvégzi a feladatot. Nem ismerem ennek az írnoknak a nevét.

– A helyettesed meghívhatta őt?

– Sajnos igen. A láz és a fáradtság megakadályozott abban, hogy elvégezzem a szokásos ellenőrzést. Sok potyaleső próbálja kihasználni a hivatalos fogadásokat.

– Ki kezelt? – kérdezte a főpap.

– A palota orvosa, Horkheb. Két nap alatt helyrehozott.

Az intéző visszavonult, a miniszter idegesen majszolt egy falat kenyeret.

– A király miért nem avat be egy ilyen fontos ügybe? A görögök iránti rokonszenvétől nem lát tisztán! Pedig Kürosz halála és a fiatal, feltehetőleg hódításra vágyó Kambüszész trónra lépése joggal nyugtalaníthatná.

– A seregünk nem lenne képes visszaverni a perzsákat?

– Elvileg minden betörési kísérlet kudarcra van ítélve – ismerte el Péfi. – Udzsa ragyogó tengeri flottát hozott létre,

Halikamasszoszi Phanész, a gyalogság parancsnoka pedig tapasztalt katona. Mindamellett értelmes és hatékony diplomáciára van szükségünk. Ilyenünk pedig nincs, mióta megsemmisítették a tolmácsirodát!

– Nem lehet gyorsan újjáalakítani?

– Könnyebb mondani, mint megtenni! A vezetője kivételes képességű szakember volt, aki képes volt felmérni a kényes helyzeteket anélkül, hogy hibát követett volna el. Hosszú időt igényel, hogy pótolni tudjuk.

– Kinek állt érdekében a mészárlás?

– Azt gondolom - vélekedett a miniszter -, hogy egy perzsa ügynök tehette. Azzal, hogy vakká és süketté tett minket, az ellenség a tudtunk nélkül szervezkedhet.

– Kel, egy fiatal írnok, akit nemrég vettek fel az irodába... Mit gondolsz, hihető a bűnössége?

– A fiatalság nem bizonyíték az ártatlanságra!

– Amennyiben igazad van, Zsem bíró nyomozása csupán szemfényvesztés. Csak Hénát, a titkosszolgálat vezetője tárhatja fel az igazságot.

– Elégszer űztek gúnyt belőlem - jelentette ki Péfi. –Ezúttal Hénát nem bújhat a dossziéi mögé.

20

A pénzügyminiszter dühös arccal rontott be a palota igazgatójához, Hénáthoz, aki éppen egy sürgős levelet diktált a titkárának.

– Szeretnék négyszemközt beszélni veled.

A titkár rögtön elillant, meg sem várva a főnöke parancsát.

– Mi az, ami ennyire fontos? – lepődött meg Hénát.

– Csak semmi színjáték. Miért nem tájékoztatott a tolmácsok meggyilkolásáról?

A titkosszolgálat vezetője tehetetlenül tárta szét a karját.

– Minden olyan gyorsan történt! A bűnöst, egy Kel nevezetű írnokot, hamarosan elfogják, Zsem bíró pedig igazságos ítéletet hoz az ügyében.

– És a te nyomozásod milyen eredményt hozott?

Hénát arca megkeményedett.

– Csak Zsem bírónak van joga...

– Ne nézz ostobának! – mennydörgött Péfi. – Követelem, hogy azonnal áruld el az igazságot!

– Szörnyű gyilkosságokról van szó, amelyeknek ki fogjuk deríteni az okát.

– A tolmácsiroda megsemmisítéséhez kiterjedt összeesküvésre volt szükség. A végrehajtó bebörtönzése még nem elég. Pontosan mit tudsz, Hénát?

– A nyomozás még folyik.

– És te továbbra is távol tartasz tőle!

– Őfelsége a lehető legnagyobb titoktartást követeli. Nincs értelme nyugtalanítani a lakosságot. A király személyesen ügyel arra, hogy minél hamarabb újjászerveződjön a tolmácsiroda, és a diplomáciai tevékenységünkben ne legyen fennakadás. Te tedd ugyanezt a gazdasággal.

– Ez burkolt fenyegetés lenne?

– Ugyan már! Mindenki tudja milyen felelősség nyugszik a válladon, és milyen hatékony munkát végzel. A jövő héten Szaisz szépséges ünnepet ül. Élvezzük tovább a bőséget és a békét.

*

Ünnepszervezői minőségében a jóképű Menk meghallgathatta Néith istennő énekesnőinek próbáját, amelyet Nitisz vezetett, egyszerre engedékenyen és szigorúan.

Istenek, micsoda báj! Egy nap ez a nő biztosan az övé lesz. Máris együtt dolgoznak. Maholnap pedig megízlelik a szerelem örömeit. Nem szabad megijesztenie, lépésről lépésre kell meghódítania. Addig is vigyázni kell, nehogy a lány elkövessen valami sajnálatos hibát!

Menk ügyet sem vetett az énekesnőkre, csak a felettesük fejedelmi szépségét csodálta.

A próba véget ért, a papnők szétszóródtak.

– Mégis el tudott jönni – állapította meg Nitisz. – Egységesebbnek érezte a kórust?

– Hála önnek, sokkal, de sokkal jobb lett!

– Feldúltnak tűnik. Az ünnep zenéje túlságosan megható lesz?

– Találkoztam a királyi kancellárral, Udzsával, és megerősítette a tolmácsok meggyilkolásának tényét. Ennek a szörnyű drámának nem szabad kitudódnia! Zsem, a bírák és a titkosszolgálat főnöke foglalkozik az üggyel. A bűnös valóban ez a fiatal írnok, Kel, akivel a pénzügyminiszter vacsoráján találkoztunk. Még most is a hideg futkos a hátamon tőle! És ha ez az eszelős elhatározta, hogy elteszi láb alól az összes vendéget? Reméljük, nem kezd újra gyilkolni, mielőtt letartóztatnák!

– A nyomozás során kiderült, hogy az elkövető beszámíthatatlan?

– Nem tudom, és nem is akarom tudni! Tartsuk magunkat távol ettől a borzalomtól, kedves Nitisz, és foglalkozzunk inkább a saját dolgunkkal. Sem maga, sem én nem vagyunk rendőrök. Egy kérdés égeti az ajkam: hogy szerzett tudomást erről a tragédiáról?

– A szóbeszéd – jelentette ki a lány mosolyogva.

– Ügyet se vessen rá, és ne terjessze! Udzsa hallgatást tanácsol, engedelmeskedjünk neki. Egy rossz lépés tönkreteheti a karrierjét, nem igaz?

– Bölcs tanács – ismerte el Nitisz.

Menk megkönnyebbült.

– Az esze a szépségével vetekszik. Ha az ember nyugton marad, és nem kerül összetűzésbe a hatalommal, a sors kegyesnek mutatkozik. És annyi munka áll még előttünk!

– Az istennő szolgálata marad számunkra az első számú kötelesség – jelentette ki a Feljebbvaló. – Holnap újra találkozunk

a próbán.

*

– Hénát, a titkosszolgálat vezetője gúnyt űz belőlem – mondta a pénzügyminiszter Wahibrének –, nem hajlandó elmondani, hogy mit tud valójában. Foglalkozik az üggyel, ami azt bizonyítja, hogy nem egy őrült tettéről van szó. Egy államüggyel állunk szemben, amelynek kiszámíthatatlanok a következményei.

– Megkockáztatnád az „összeesküvés” szót?

– Én mindenesetre nem vagyok benne! Továbbra is egy olyan perzsa kémhálózatra gondolok, amely a diplomáciánk megbénításával információktól akar megfosztani minket.

– Más szóval Kambüszész Egyiptom meghódítására készülődik – jövendölte a főpap.

– Nem túl valószínű – ítélkezett Péfi. – Ellenben egész biztosan szeretné rátenni a kezét Palesztinára, ahová feltehetőleg kémeket, kereskedőket és propagandistákat küld. A tolmácsok megölése miatt egy ideig nem tudhatunk meg erről többet. Barátom, jobb, ha távol tartod magad ettől az ügytől. Hénáttal nem lehet tréfálni.

– Szembe merne szállni Szaisz főpapjával?

– A titkosszolgálat alattomos húzásainak se szeri, se száma! Ne felejtsd el, hogy Amaszisz erővel szerezte meg a hatalmat, és nem tűri, hogy kétségbe vonják a tekintélyét. Kétségkívül neki köszönhetjük a békét és a jólétet, csak az a kérdés, hogy hosszú életűek lesznek-e?

– Hirtelen milyen borúlátó lettél, Péfi!

– Ha Amaszisz gyorsan újjászervezi a tolmácsirodát, a bűnösök pedig megkapják a bűneikhez méltó büntetést, újra lesz okunk a derűlátásra.

21

Kel lelkesen adta át magát a ”tiszta pap”{17} szerepének. Hajnal előtt a szent tóhoz ment, és megtöltött két alabástromvázát, amelyeket aztán átadott egy ritualistának. Majd átnézte a templomnak szánt friss áruk listáját, és ellenőrizte a szállítók jegyzékeit. Tartózkodó magatartásának köszönhetően nem lógott ki az énekesnők és szövőnők feljebbvalójának írnokai közül.

Mivel még újnak számított, szívesen vállalta a legalapvetőbb munkákat: palettatisztítást, tintatartómosást, papirusztekerést. Mivel a tisztaság alapvető szabálynak számított, kiseperte a tiszta papok számára fenntartott helyiséget, és elvitte az ágyékkötőket a mosodába.

Ez az újfajta élet teljesen kielégítette, az időnként rátörő páni félelem azonban visszarángatta a valóságba: csupán egy menekülő bűnöző volt, aki átmeneti menedékre talált! Elfelejtkezhetett a fényes jövőről, a feljebbjutás terveiről, a jó szakembernek járó biztonságról.

Ez a csodálatos káprázat hamarosan szertefoszlik.

– A Feljebbvaló hívat – szólt neki az egyik társa.

Kel a szövőnők házába ment, ahol Nitisz és Wahibré fogadták.

A lány bereteszelte az ajtót.

– Minden rendben?

– Nem kérdezősködtek.

– A tiszta papok csak rövid ideig maradnak a templomban, – emlékeztetett rá Wahibré. – Nagy a jövés-menés. Amennyiben Kel jól végzi a dolgát, nem fognak felfigyelni rá.

– Sikerült megtudniuk valami lényegeset? – aggodalmaskodott Kel.

– Először azt hittem, hogy Menk semmit sem tud az ügyről – árulta el Nitisz. – A viselkedése azonban nyugtalanít. Azt bizonygatja, hogy nem tud semmit, és távol akarja tartani magát ettől a tragédiától. Ugyanakkor rögtön a királyi kancellárhoz, Udzsához rohant, hogy tájékoztassa, beszéltem neki a tolmácsok meggyilkolásáról. Virágnyelven azt ajánlotta, hogy törődjek az új feladataimmal, és hagyjam, hogy a rendőrség tegye a dolgát.

– Menk szerelmes beléd – jegyezte meg a főpap. – Nem

szeretné, ha hibát követnél el.

– Ez nem a bűnrészességét bizonyítja? Ismeri a bűnöst vagy a bűnösöket, és nem akarja, hogy tudomást szerezzek az igazságról.

Kel mély szomorúságot érzett.

Menk, a szaiszi ünnepmester szerelmes Nitiszbe! És talán nem egyedül ő sóvárog utána. A lány egy vele egyenrangú, feddhetetlen hírű előkelőséghez fog feleségül menni.

– Menk ijedtnek tűnik – tette hozzá Nitisz –, de talán csak játssza a gyávát. Ügyes csábítóként talán igaz dolgokat kever a hazugságaiba. Nem lehet megbízni benne.

– Pedig bevallotta neked, hogy találkozott Udzsával – ellenkezett a főpap.

– És ha csak ügyes taktika az egész? – vetette fel Kel. –Mint a királyi kancellár beosztottja, azaz egyszerű végrehajtó, Menk eljátssza, hogy hű a hatalomhoz, csak hogy védje Nitiszt.

– Hogyan feltételezhetnénk róla ilyen kétszínűséget?

– Annyi gyilkosság történt!

– És mind te követted el – emlékeztette rá Wahibré. –Démosz esete láthatólag nem igen érdekli a hatóságokat. A cinkosod, talán, de korántsem gyilkos. Zsem bíró meg van győződve róla, hogy hamarosan elfognak, és felfeded a mészárlás okait.

Kel magába roskadt.

A főpapnak sikerült néhány szóban összefoglalni a helyzetet. Nem menekülhet a sorsa elől.

Wahibré hatalmas kezét a fiatalember vállára helyezte.

– Ne keseredj el, hiszek az ártatlanságodban.

Nitisz mosolyától Kel jobb kedvre derült.

– A főpap és én tudjuk, hogy a mészárlás igazi elkövetői magát választották ki a bűnbak szerepére. És továbbra is meg akarjuk tudni, hogy kikről van szó.

– A barátom, Péfi nem sokat segített – ismerte be Wahibré. – A szavaiból ítélve semmit sem tud, és a titkosszolgálat vezetője nem volt hajlandó tájékoztatni.

– Így bánni a pénzügyekért és a mezőgazdaságért felelős miniszterrel... Hihető ez? – lepődött meg Nitisz.

– Péfi eddig még sosem hazudott nekem.

– Biztos benne, hogy nem a saját játékát játssza? – kérdezte Kel.

– Péfi mélyen tiszteli Máát törvényét, és sosem követett el semmilyen megvetendő cselekedetet.

– De azért végrehajtja a király utasításait!

– Természetesen, de attól még tisztán látja a dolgokat. Szerinte a gyilkosságokat egy Egyiptomba beszivárgott perzsa kémhálózat követte el, amely vakká és sükettévé akarja tenni a diplomáciánkat. Úgy gondolja, hogy Kambüszész ki akarja terjeszteni a befolyását, még ha nem is akarja meghódítani Egyiptomot. A célja Palesztina lenne. Amaszisz pedig, aki szeretne elkerülni egy újabb háborút, nem fog cselekedni.

– Miért hívott meg a díszvacsorájára?

– Ez a kérdés tisztázódni látszik – jelentette ki a főpap.

– Általában az intézője jóvá hagyatja Péfivel a fogadásra meghívott vendégek listáját. Mivel beteg volt, a feladatot a helyettesére bízta. A miniszter nem is tudott a létezésedről, őt is megtévesztették. Egy fontos részlet: az intézőt Horkheb főorvos kezelte. Pedig csak a magas rangú betegek szokták érdekelni.

– Végre valami kézzel fogható! – kiáltott fel Kel. – Horkheb elkábította az intézőt, és ő maga választotta ki a helyettest, hogy csapdába csalhasson.

– A palota főorvosa mindig gondosan ügyelt arra, hogy ne keveredjen a politikába – emlékeztetett rá a főpap.

– Magas méltóságokkal találkozik, a fáraót kezeli – erős-ködött a fiatalember.

– Horkheb legfőbb gondja, hogy gyarapítsa már most is jelentős vagyonát. Magas jutalom ellenében beleegyezhetett, hogy részt vesz egy összeesküvésben, amelynek nem mérte fel az igazi jelentőségét.

– Íme, egy komoly nyom – vélekedett Nitisz. – Szóra kell bírni Horkhebet, a vallomása tisztázhatja Kelt, és új alapokra helyezheti a nyomozást.

– Sajnos Zsem bíró makacs, és mindenképpen le akarja tartóztatni Kelt – sajnálkozott Wahibré. – Kockázatos lenne közvetlenül hozzá fordulni.

– Van egy ötletem – mondta az írnok.

22

A sürgős esethez riasztott Horkheb gyors léptekkel igyekezett felfelé a királyi palotához vezető emelkedőn, amely valóságos méhkasra emlékeztetett henteseivel, pékjeivel, serfőzőivel és más busásan megfizetett, helyüket féltő iparosaival. Az épület nagyságából és helyiségei nagy számából adódóan bőven jutott munka a kőműveseknek, szobrászoknak, asztalosoknak és festőknek. A fáraó hajléka, amelyet a látóhatárhoz hasonlítottak, nem szenvedhetett semmilyen tökéletlenséget. Az uralkodó minden reggel napként kelt fel benne, életet és fényt árasztva maga körül.

A téglából rakott rész a királyi tisztséget viselő személy emberi és múlandó voltára emlékeztetett, míg a kőből épült isteni eredetére utalt. A palota közepén egy hatalmas, oszlopos fogadóterem és gránitküszöbű kápolnák helyezkedtek el, lehetővé téve a fáraó számára, hogy kapcsolatban maradjon az istenekkel.

Horkheb nagyra értékelte Amaszisz palotájának fényűző szépségét. Gazdag színvilág, változatos virágmotívumok, csodálatos festmények, amelyek lótuszok felett kergetőző madarakat ábrázoltak... Alig lehetett betelni a látvánnyal.

Minden bejáratnál az uralkodó testőrei őrködtek. Az állig felfegyverzett katonák lelkiismeretesen betartottak minden biztonsági előírást. Amaszisz nem felejtette el, hogy államcsínnyel szerezte meg a trónt, és polgárháborút kellett vívnia, hogy egész Egyiptom elismerje a hatalmát.

Habár a királyi család orvosa volt, Horkheb előzékenyen tűrte, hogy megmotozzák, mint mindenkit, aki be akart lépni az uralkodó magánlakosztályába. Még értékes orvosságait tartalmazó bőrtáskáját is kinyitotta.

Tanit királynő jött elé.

– A férjem rosszul van – suttogta. – Aggódom.

Amaszisz félig lehunyt szemmel feküdt egy bikapatalábú ágyon.

– Itt vagyok – szólt Horkheb. – Mi a baj?

– Szörnyű fejfájás, szédülés – közölte a király. – Azt hiszem, elvesztettem az eszméletem, képtelen vagyok állva maradni.

A főorvos megtapogatta előkelő páciense tarkóját, mellkasát, csuklóját és combját.

– Semmi súlyos – jelentette ki. – A csatornák kifejezik a szív útját és az energia szabadon áramlik. Felírok egy orvosságot, amely egynyolcad fügéből, egynyolcad ánizsból, egynyolcad tört okkerből és egy harmincketted mézből áll. Négy napon át szedi, ettől majd felfrissül a szervezete.

A királynő megkönnyebbülten elmosolyodott, majd elhagyta a szobát.

– Felség – suttogta Horkheb –, a kezelésnek van egy olyan része, amely egyedül felségeden múlik.

– Micsoda?

– Úgy vélem, a bor és a sör túlzott fogyasztása káros az egészségére. Igaz, hogy erős a szervezete, de...

– Ezt hadd döntsem el én.

– Engedje meg, hogy ragaszkodjam a véleményemhez!

– Nem engedem meg. Végezd a munkád, és tartsd meg a véleményed.

Horkheb visszatért pompás belvárosi otthonába, ahol tehetős betegeit fogadta. A szaiszi iskola egykori kiváló diákja már nem gyógyított középosztálybelieket és szegényeket. Két villája volt, az egyik közel a fővároshoz, a másik Felső-Egyiptomban. Hetente csak három napot dolgozott, és teljes mértékben kihasználta udvari orvosi hírnevét. Általános orvosként a szakmai hierarchia csúcsán állt, a nehéz eseteket szakorvoshoz küldte.

– Sürgős eset – jelentette az asszisztense.

– Kiről van szó?

– Néith énekesnőinek és szövőnőinek feljebbvalójáról.

– Egy ronda öregasszony, gondolom.

– Ellenkezőleg, fiatal és nagyon csinos.

– Kérj elnézést az első betegemtől, és küldd be a Feljebbvalót a vizsgálóterembe.

Az asszisztens nem hazudott: Nitisz elbűvölő volt.

– Úgy rémlik, mintha találkoztunk volna a pénzügy-miniszter legutóbbi díszvacsoráján.

– Így van.

– Nem tudtam, hogy előléptették.

– Nemrég történt.

– Engedje meg, hogy gratuláljak, és ragyogó pályafutást kívánjak magának. Mi a baja?

– Csodálatosan érzem magam, de Szaisz templomának egyik papja súlyos balesetet szenvedett.

Horkheb köhécselni kezdett.

– Az ilyen sürgős esetekkel nem foglalkozom.

– Wahibré főpap nagyon hálás lenne magának. Egyrészt maga szabja meg a tiszteletdíj összegét, másrészt Wahibré megemlíti majd a királynak a nagyvonalúságát.

– Orvosi kötelességem, hogy segítsek – vélekedett Horkheb.

Megparancsolta az asszisztensének, hogy a pácienseit rendelje vissza másnapra, ő pedig követte a lányt, akinek jázminillatú parfümje teljesen elvarázsolta.

– Milyen jellegű balesetről van szó?

– Egy nagy esés.

– Eszméletlen az illető?

– A sérült magánál van.

– Jó jel! Megmozdították?

– Csak bekentük a sebeit.

Nitisz a templom egyik külső toldaléképületéhez vitte a főorvost, ahol a szolgálatot teljesítő tiszta papok laktak.

Horkheb magas tiszteletdíjára gondolva, vidáman lépte át a küszöböt.

Hirtelen megtorpant.

Kel írnokkal találta magát szembe.

– Miért kábított el, és ki adott rá parancsot?

A főorvos heves reakciója meglepte a fiatalokat.

Ledobta a táskáját, arrébb lökte Nitiszt, és elszaladt.

Kel azonnal utána rohant.

Létezett-e ennél ékesebb vallomás? Azzal, hogy felismerte áldozatát, az állítólagos gyilkost, Horkheb beismerte, hogy részese az összeesküvésnek. Természetesen azt ígérték neki, hogy soha többé nem látja az írnokot, és nem hall többé az ügyről.

A kétségbeesett, kiadós ebédjét már bánó Horkheb nem sokáig bírta az iramot. Egy szűk zsákutcában belerohant egy férfiba, aki egy búzászsákokat cipelő szamárcsordát vezetett. A főorvos a földre zuhant.

Több állat megbokrosodott, néhányuk kirúgott, mások elégedetlenül bőgtek. A vezérszamár rakománya kioldódott, és a főorvos tarkójára esett. A dühös szamárhajcsár botjával ütlegelni kezdte a tolvajt, aki meg akarta károsítani. Majd két felbőszült négylábú jól megtaposta a támadót.

– Hagyja abba! – üvöltötte Kel.

A véres arcú, összetört testű Horkheb szánalmasan vinnyogott.

– Megérdemli a büntetést ez a bandita– vélekedett a szamárhajcsár.

– Ki kell kérdeznem.

– Rendőr vagy?

– Nem látszik?

A paraszt arrébb terelte a szamarait, amelyek kezdtek végre megnyugodni, és felvette a nehéz búzászsákot.

Kel a sérülthez fordult.

– Beszélj, Horkheb! Ki bérelt fel? Miért ölték meg a tolmácsokat?

Hirtelen furkósbotokkal és rövid kardokkal felszerelt, igazi rendőrök bukkantak fel.

– Beszélj! – könyörgőtt az írnok.

Horkheb elájult, Kel pedig kereket oldott.

23

Horkheb főorvos állapota reménytelen volt, közeli halálához kétség sem férhetett. A koponyatörése miatt nem tudott beszélni, és lélegezni is csak alig-alig. A szaiszi iskola három neves orvosa ugyanazt a diagnózist állította fel: „Ezt a betegséget nem tudjuk gyógyítani."

Egy erős kábítószer csökkentette a haldokló fájdalmait.

Alig volt magánál, mégis észrevette a szobába lépő árnyat, a nagyfőnököt, az összeesküvés értelmi szerzőjét.

Ennek a látogatásnak semmi köze nem volt az együttérzéshez. A főnök szeretett volna megtudni egy s mást ettől az idióta, könnyen befolyásolható Horkhebtől. Az igazat megvallva jól jött ez a baleset. Az összeesküvők elhatározták, hogy megszabadulnak a terhessé vált főorvostól, de megelőzték őket a szamarak.

– Tényleg nem tudsz beszélni?

A haldokló nagy nehezen felemelte a jobb kezét.

– A rendőrség jelentése szerint egy szamárhajcsár rablónak nézett, és a jószágai megtapostak. Tényleg baleset volt?

Horkheb kínkeservesen nemet intett a fejével.

– Ki végzett veled?

A kéz újra felemelkedett.

A főnök segített a cinkostársának megragadni az ecsetet, és egy papiruszdarabot helyezett a keze ügyébe. Horkheb három, alig kivehető jelet rajzolt: K... e... l.

– Kel! Tehát még mindig Szaiszban bujkál. Tudsz még róla valamit?

A főorvos merev, ügyetlen ujjaival megszorította az ecsetet, és felvázolt néhány alig olvasható jelet.

A főnök a „templom" szót tudta kivenni. Talán egy név következett utána.

– Szedd össze magad! Ki védelmezi az írnokot?

Az ecset a papiruszra hullott.

Horkheb meghalt.

*

A főnök nem titkolta el az igazságot az összeesküvők előtt.

– Ez az átkozott Kel nemcsak életben van, de sikerült eljutnia egészen Horkhebig! Szerencsére tőle nem vezet tovább semmilyen nyom.

– Biztosan az írnoknál van a kódolt papirusz.

– Ennek az iratnak sosem kellett volna a tolmácsiroda vezetőjéhez kerülnie! E miatt az ostoba adminisztrációs hiba miatt voltunk kénytelenek radikális eszközökhöz folyamodni, amit igen sajnálok. A körülmények ellenére továbbra is követnünk kell a tervet.

Az összeesküvők egyetértettek.

– Ne aggódjanak, a kód megfejthetetlen. Kínosabb, hogy Kelt valószínűleg védelmezi valaki.

– Tudjuk, hogy ki?

– A halála előtt megtudtam valamit Horkhebtől. Ezen a nyomon fogunk elindulni. Ha az írnokot letartóztatták, az iratot pedig visszaszereztük, végre szabadon cselekedhetünk.

*

Amaszisz fáraó tajtékzott a dühtől.

– Nem tudom nélkülözni Horkhebet!

– Sajnálom, felség, kiváló szaktársam éppen most hunyt el – jelentette be Udzsa kancellár. – Első osztályú mumi-fikálásban lesz része, és pompás sírhelyet kap.

– A halál oka?

– Egy ostoba baleset. A sors olykor kegyetlen.

– Úgy döntöttem, te lépsz a helyébe.

– Felség régóta nem gyógyítok, és a munkám...

– Mindenki egyetért abban, hogy te voltál a szaiszi iskola legjobb főorvosa. Én leszek az egyetlen páciensed, te pedig rohansz, amikor szükség lesz rád.

Udzsa meghajolt.

Ismerte a király nehéz borok és az erős sörök iránti vonzalmát. E káros szenvedélyek dacára mindent megtesz majd, hogy megőrizze az egészségét.

– Felség – szólalt meg Hénát látható zavarral küszködve –, a szolgálathoz egy névtelen levél érkezett, miszerint Szaisz templomában rejtegetik Kel írnokot, a szökésben lévő gyilkost.

– Képtelenség! – vélekedett Udzsa.

– Tegyük fel, hogy ez a szörnyeteg kihasználta egy pap jóindulatát – vetette fel a titkosszolgálat vezetője. – Egy ilyen

veszélyes személy mindenre képes lehet! Ha úgy érzi, sarokba szorították, az erőszaktól sem riad vissza.

– Parancsot adok Zsem bírónak, hogy zárja körül a templomot, és kutassa át. Ha a gyilkos ott van, letartóztatjuk.

– Egy ilyen durva beavatkozás nem fogja megharagítani a főpapot?

– Nem ő vezeti ezt az országot, sem pedig a nyomozást! Nekem kell emlékeztetni rá, hogy megszüntettem az egyházi bíróságokat, és a templomok ma már a királyi igazságszolgáltatás alá tartoznak? Egyetlen szentély sem adhat menedéket egy törvényenkívülinek. Vajon nem hoztam rendbe a pénzügyeiket azzal, hogy adóelőnyöket és jövedelmező földeket adtam nekik? A hatalma és a tekintélye ellenére a főpap engedelmességgel tartozik nekem. Köteles beengedni a bíráimat és rendőreimet.

– Némi tapintatot ajánlok – jegyezte meg a kancellár. –Egy túlságosan látványos akció nem nyugtalanítaná a lakosságot?

– Engedje meg, hogy egyetértsek Udzsával – szólalt meg a titkosszolgálat vezetője. – Gondoljunk az esetleges túszokra! Ha Kel végez velük, rémület lesz úrrá az embereken, és fővárosunk békéje komoly veszélybe kerül.

– Kezeljük gyanakvással ezt a névtelen levelet – figyelmeztetett a kancellár, és közben a titkosszolgálat vezetőjére nézett, mintha ő lenne a levél szerzője. – Talán csak rágalom az egész.

– És ki lenne a rágalmazott? – értetlenkedett Hénát.

– Szellemi nyitottsága miatt a főpapnak sok az ellensége, számos karrierista pályázik a helyére.

– Hagyjuk ezt most – határozott Amaszisz –, és inkább derítsük ki, hogy a gyilkos a templomban rejtőzik-e. Udzsa, hívasd azonnal Zsem bírót. Én magam adom neki a szükséges utasításokat.

24

– Horkheb elájult, mielőtt még válaszolhatott volna a kérdéseimre – számolt be Kel Nitisznek és a főpapnak. – Tekintve súlyos sérüléseit, nem sok esély van rá, hogy életben marad. A magatartása a bűnösségét bizonyítja! Amikor meglátott, megértette, hogy rájöttem az igazságra.

– A főorvos nyilvánvalóan csak végrehajtó volt – vélekedett Wahibré. – Esetleges halála nem éppen a megbízójának kedvez? Sírba viszi a titkot, az egyetlen nyomnak is vége szakad.

– Egyáltalán nem! – ellenkezett Nitisz. – Szaisz ünnepszervezője, Menk részt vett a pénzügyminiszter vacsoráján. És ne húzzuk ki a gyanúsítottak listájáról a titkosszolgálat vezetőjét és Szaisz nagy hatalmú kormányzóját sem.

– Én magát a királyt sem zárnám ki – jelentette ki Kel komolyan.

– Maradjunk megfontoltak – ajánlotta Wahibré. – Amaszisz miért akarná tönkretenni a diplomáciájában kulcsszerepet játszó tolmácsirodát?

– Megőrjít, hogy nem tudom megfejteni a rejtjeles iratot. Biztosan minden kérdésünkre választ adna.

Nitisz a főpapra nézett. Wahibré rögtön megértette, hogy mi a szándéka.

– Az Élet Háza talán segíthet a megfejtésben. Add a papiruszt Nitisznek, ő majd megpróbálja megtalálni a szöveg kulcsát.

És ha egy ügyes csapda az egész? A papnő is részt vett a vacsorán. És ha kezdettől fogva ez volt a célja? Az értékes irat nélkül Kelnek esélye sem lesz a védekezésre, és az üldözőinek nem lesz többé fontos élve elfogniuk.

Nitisz a főpap tanítványa volt, a főpap a fáraónak engedelmeskedett. Lehet, hogy azok, akiket őszinte szövetségeseknek vélt, valójában összeesküvők?

Mélyen a lány szemébe nézett, és a tekintetében annyi fényt látott, hogy rögtön megbánta a kétkedését.

– Járjon sikerrel, Nitisz.

Kopogtattak a főpap fogadótermének ajtaján.

Kel elbújt, Wahibré ajtót nyitott, és hosszasan beszélgetett a

vendégek fogadásáért felelős asszisztensével.

– Zsem bíró át akarja kutatni a templomot és az összes melléképületet – közölte a fiatalokkal. – Kel nem térhet vissza a szállására.

– Induljunk azonnal – ajánlotta Nitisz. – Próbálja meg feltartani a bírót, amíg elhagyjuk a templom területét.

– Hová mentek? – nyugtalankodott Wahibré.

– Nem fogják el Kelt, ne aggódjon.

– Az irattár ajtaja nyitva van. Azután menjetek a fal mentén az első őrhelyig. Nem fogják megállítani az énekesnők és a szövőnők feljebbvalóját, akit egy tiszta pap kísér.

Ismét szorongás fogta el Kelt.

Nitisz őszinteségében nem kételkedett, de a főpap vajon nem játssza-e a rendőrség kezére?

– Jöjjön gyorsan – sürgette Nitisz.

Wahibré Zsem bíró elé ment, akit két hatalmas termetű katona kísért.

– Mi történik? – kérdezte a főpap.

– Minek is kertelnék: Kel, a tolmácsok gyilkosa állítólag itt rejtőzik.

– Mi az alapja ennek a képtelen feltételezésnek?

– Névtelen feljelentés.

– És maga, a tapasztalt bíró hitelt ad neki?

– Minden nyomot ellenőriznem kell.

– Nem egyezem bele, hogy átkutassák Néith templomát.

– A fáraó parancsa. Ne kényszeresen rá, hogy erőszakot alkalmazzak, és bevessem száz emberemet. E pillanattól kezdve megfigyelés alatt tartjuk Néith templomának bejáratait.

– Megszentségtelenítenek egy szent helyet!

– A templomok nem rendelkeznek többé független igazságszolgáltatással – emlékeztetett rá Zsem –, mi pedig egy szörnyeteget üldözünk, aki bármikor újra gyilkolhat. Ne tagadja meg tőlem a segítségét, főpap. Inkább legyen a vezetőm, és igyekezzünk a lehető legkevésbé megzavarni a hely nyugalmát.

– Rendben, egy feltétellel: nem lépnek be a fáraónak és annak képviselőjének, a főpapnak fenntartott Szentek Szentjébe, sem pedig az Élet Házába, ahol azokat a szent iratokat őrizzük, amelyekhez az Izisz és Ozirisz misztériumaiba beavatott személyek férhetnek csak hozzá.

– Esküdjön a király nevére, hogy a gyilkos nem ott rejtőzik!

– Hogy merészel ilyen szörnyűséget kiejteni a száján? Én felelek e szent helyek titkaiért, és szívesen meg is esküszöm, ha kell. Az istenek haragja sújtson le rám, ha hazudok!

A főpap fojtott haragja nagy hatással volt a bíróra.

– Értse meg, hogy igen kényes a feladatom.

– Jöjjön velem – parancsolta Wahibré. – Vizsgáljuk át együtt az istennő birtokának minden egyes zugát. Hallgasson ki bárkit, akit csak akar.

A lelke mélyén Zsem nem nagyon hitt a névtelen feljelentésnek. Általában összetépte az ehhez hasonló irományokat, és a tárgyalás során nem is vette őket figyelembe. Ezúttal azonban a király ragaszkodott hozzá, hogy ellenőrizze a levél állításait. A bíró megtagadhatta volna a kérését, de az ügy annyira súlyos volt, hogy egyetlen nyomot sem akart elhanyagolni.

így a főpap egy csapat tapasztalt rendőr kíséretében átvizsgálta a szent és profán helyiségeket, a kovakő termétől kezdve, ahol az ősrégi rituális kőtárgyakat őrizték, egészen a tiszta papok szállásáig. Nem feledkezett meg a négy égtáj felé néző kápolnákról, sem a lenszövetek palotájáról, sem pedig a számos műhelyről. Sőt még azokat a kápolnákat is ellenőrizte, amelyek a Néith-szentély közelében eltemetett királyok sírjai fölé magasodtak.

Amikor be akart lépni a Méh templomába, Wahibré közbelépett.

– Csak maga, Máát szolgája mehet be. Avatatlanok nem.

Mivel semmi félnivalója nem volt a főpaptól, a bíró beleegyezett.

A Méh templomában Ozirisz kultuszának és az ősök tiszteletének hódoltak. Néith istennőnek, a feltámadás istenéhez és az „Igaz hangúakhoz” kapcsolódó szertartásait végezték itt. Azt a rejtélyes ládát is ezen a helyen őrizték, amely Ozirisz fény testét tartalmazta.

Zsemet annyira lenyűgözte a fenséges épület, amelynek homlokzata a Dzsószer korából származó, szakkarai Északi és Déli Házéra hasonlított, hogy egy pillanatra teljesen megfeledkezett a nyomozásról.

A templomból kilépő bírót egy tiszthelyettes térítette vissza a valóságba.

25

– Elégedett? – kérdezte a főpap Zsem bírótól.
– A kijáratokon senki sem mehetett ki, mialatt átvizsgáltuk a szent helyet. Mégis történt egy szokatlan eset. Egy papnőnek, akit egy férfi kísért, sikerült átjutnia az első őrhelyen. Arra hivatkozott, hogy ő az énekesnők és a szövőnők feljebbvalója. Kiről van szó?

– Nitiszről.

– Feltételezem, hogy tapasztalt, idős asszony.

– Nem, egy fiatal, általános elismerésnek örvendő papnő. A kinevezését mindenki egyhangúlag támogatta.

– Maga nevezte ki?

– Igen.

– Miért menekült el?

– Elmenekült? Miket beszél!

– Hol lakik?

– Holnap fejeződik be a szállása felújítása.

A bíró keményebb hangnemre váltott.

– Hol lakik... most?

– A családja otthonában, a templom közelében.

– Hajlandó odavezetni?

– És ha megtagadom?

– Beszámolok a királynak a magatartásáról, és engedélyt kérek tőle egy alaposabb kihallgatásra. Főpapi méltósága miatt még nem áll a törvények felett. Amennyiben menedéket adott ennek a bűnözőnek, és Nitisz valóban elmenekült vele, hogy a házában rejtse el, mindketten megkapják a megérdemelt büntetést. A bíróság biztosan nem lesz elnéző.

– A vádaskodása sértő és nevetséges. El fogom mondani a királynak, hogy a nyomozás során ártatlanokat gyanúsítgat.

– Akkor hát elvezet Nitiszhez?

– Utoljára engedelmeskedem a parancsainak.

Wahibré higgadtan viselkedett, a nyugtalanságnak nyoma sem látszott rajta.

Hogyan fogja igazolni Nitisz az ártatlanságát? Elkövette volna azt a felelőtlenséget, hogy hazavitte Kelt? Amennyiben az írnokot

letartóztatják, a főpapot és védencét gyilkosságban való bűnrészesség vádjával börtönbe vetik, és megfosztják rangjától. Senki sem hisz majd a fiatal írnok ártatlanságában.

Nitisz szerény hajlékának ajtaját zárva találták.

Egy rendőr bekopogott.

– Nyissa ki, Zsem bíró beszélni kíván magával!

Megjelent a lány.

– Zsem bíró... És a főpap!

– Miért menekült el? – támadt rá a bíró.

– Elmenekültem?

– Az utasításaim ellenére elhagyta a templomot.

– Valóban, sürgős dolgom volt.

– Mégpedig?

– Egy nagy repedés a teraszomon. A legközelebbi viharnál az eső teljesen elöntheti a szobámat. Így hát megkértem a templom egyik kőművesét, hogy haladéktalanul javítsa ki a hibát.

Zsem bíró arcán gonosz mosoly áradt szét.

– Feltételezem, hogy a kőműves most is dolgozik.

– Természetesen.

– Megyek, ellenőrzőm.

Wahibré megdöbbent. Nitisz naiv módon azt képzelte, hogy az otthonában biztonságban van. Alábecsülte az ellenfél elszántságát. Még ha Kelnek sikerült is a tetőn keresztül távoznia, a rendőrök biztosan elkapják.

– Ne mozduljon innen – parancsolta a bíró.

Két tagbaszakadt rendőr ment előtte.

Négyesével szedték a lépcsőfokokat, a munkásra vetették magukat, és a földre teperték.

– Nahát, Kel írnok! – kiáltott fel a bíró elégedetten. –Azt hittük biztonságban vagyunk? Ezúttal vége a bujkálásnak.

Az alacsony barna férfi, akinek homlokán egy sebhely éktelenkedett, nemigen hasonlított a gyilkos portréjára.

– Nem vagyok írnok! – tiltakozott rémülten. – Kőművesként dolgozom Néith templomában, és egy repedést jöttem betömni a Feljebbvaló kérésére.

– Engedjék el – mondta a bíró bosszúsan. – Kutassuk át a házat.

Zsem arcát látva a főpap megértette, hogy a helyzet kedvező fordulatot vett. Amikor a bíró feljött a pincéből, magához hívatta Nitiszt.

– A tolmács-írnok Kel egy szökésben lévő veszélyes bűnöző.

Kapcsolatba lépett magával valamilyen úton-módon?

– Miért fordulna hozzám egy gyilkos? – kérdezte a lány megbotránkozva.

A bíró odanyújtotta neki a portrét.

– Nézze meg jól ezt az arcot. Ha találkozna ezzel a szörnyeteggel, azonnal értesítsen.

– Semmi esélyem találkozni vele, hiszen holnap a templomba költözöm.

– Zsem bíró tisztában van ezzel – erősítette meg a főpap. – És ha már nincs ránk szüksége, elvégeznénk az esti szertartást. Merem remélni, hogy a rendőrök és a katonák visszatérnek a kaszárnyáikba.

– A saját biztonságuk érdekében a biztonsági intézkedések egy ideig még érvényben maradnak – mondta Zsem. – Mivel nincs semmi rejtegetnivalójuk, ez nem fogja zavarni magukat.

– Helytelenítem ezt a felesleges erőfitogtatást, be fogok számolni róla a királynak.

Wahibré és Nitisz távolabb mentek.

– Hol rejtőzik Kel?

– Még mindig a templomban van. Amikor észrevettem a rendőröket, azt mondtam neki, hogy mindig kövesse magát. Biztos voltam benne, hogy ha a kőművest magammal viszem, magamra vonom a bíró figyelmét, és bizonyíthatom előtte az ártatlanságunkat. Kel visszatért az irattárba, ott várja magát. Egy ilyen kudarc után a bíró nem meri újra átvizsgáltatni Néith istennő birtokát.

26

Wahibré főpap nem kételkedett benne: Zsem bíró azoknak a gyilkosoknak a szolgálatában állt, akik Kel írnok bűnösségét akarták elhitetni. A nyomozás során tanúsított magatartása a részrehajlását bizonyította, a névtelen feljelentés pedig ürügy volt csupán. Azt a parancsot kapta, hogy figyelmeztesse Néith templomát: ne próbálja segíteni a gyanúsítottat.

A főpap bízott a király ártatlanságában, ezért kötelességének érezte, hogy beszámoljon neki a bíró mesterkedéséről, és megkérje: bízza az ügyet egy feddhetetlenebb bíróra, aki hajlandó előítéletek nélkül meghallgatni Kelt.

Wahibré még sosem látott ennyi katonát a palota körül! Lezárták a főbejárathoz vezető emelkedőt, szétkergették a bámészkodókat.

A látogató egy tiszthelyettessel találta magát szembe.

– Senki sem mehet be.

– A király biztosan fogadja Néith főpapját.

– Várjon itt.

A tiszthelyettes megkereste a feljebbvalóját.

– Kérem, jöjjön velem.

– Valami súlyos dolog történt?

– Nem tudom, főpap. Azt a parancsot kaptam, hogy kísérjem a magas rangú személyeket a kancellárhoz.

Udzsa épp az előbb küldött el egy magas beosztású hivatalnokot, ijesztő arckifejezése nem sok jót ígért.

– Őfelségével szeretnék beszélni – jelentette ki Wahibré.

– Sajnálom, de ez lehetetlen.

– Miért?

– Államtitok.

– Tudja, kivel gúnyolódik, kancellár? Kergessen el, ha mer!

– Legyen belátó! A körülmények...

– Azonnal látni akarom.

– Mondom, hogy lehetetlen.

– Államügyről van szó, amely nem szenvedhet késedelmet.

Udzsa gondterheltnek tűnt.

– Talán a királynő hajlandó találkozni önnel.

– Várok, ameddig csak kell.

A főpap nem várakozott sokáig. Egy kamarás a királynő fogadótermébe vezette, ahol görög stílusú festmények keveredtek a klasszikus egyiptomi virágdíszítésekkel.

A hosszú zöld ruhát és színes gyöngyökből álló, ötsoros nyakéket viselő Tanit elragadóan szép volt.

– A király talán gyengélkedik? – kérdezte Wahibré.

– Mondjuk inkább... bosszús.

– Sajnálom, hogy zavarom, de beszélnem kell őfelségével.

– Valóban sürgős a dolog?

– Valóban.

– Megpróbálom meggyőzni a fáraót.

A várakozás ezúttal hosszúra nyúlt.

A királynő személyesen vezette a főpapot Amaszisz dolgozószobájába.

– Hagyjon minket egyedül – mondta ez utóbbi. – Főpap, mi olyan sürgős?

– Felség, Zsem bíró zaklatja Néith templomát. Elfogadhatatlan módon vezeti a nyomozást. A gyilkos keresése még nem indok az alaptalan vádaskodásra.

– Ez az ügy most már egészen másról szól – jelentette ki a király –, egyedül egy Zsemhez hasonló, feddhetetlen és tapasztalt bíró derítheti ki az igazságot.

– Engedje meg, hogy tiltakozzam!

– Maga nem tud semmit! Ellopták a sisakomat.

– A sisakját... Azt akarja mondani...

– Igen, azt, amellyel egy katona fáraóvá koronázott a hadseregem előtt, miközben az elődöm, Apriész az összeomlásba vezette az országot! Először nem akartam vállalni annak ódiumát, hogy ily módon kerüljek hatalomra. Később azonban elfogadtam a sorsomat és az istenek akaratát. Mindennek ez a sisak a szimbóluma, amely mágikus módon biztosítja az uralmamat, nélküle vége a hatalmamnak.

– A szertartások gyakorlása segít megőrizni, felség. Amikor Ozirisz koronáját viseli, nem a győzelmes hadvezér többé, hanem a fáraó, aki túlvilági fényt sugároz a Két Földre.

– Megpróbálnak tönkretenni – vallotta meg Amaszisz.

– A tolmácsok meggyilkolása és a sisak elrablása összefügg egymással.

– Hogyan?

– Még nem tudom. Hénát és a titkosszolgálat ügynökei majd kiderítik.

– Felség, a módszereik...

– Szabad kezet adtam nekik!

– Máát törvényeinek semmibevétele balszerencsét szül.

– Talán nem Kel írnok a főbűnös? Megölte a munkatársait. Úgy vélem, hogy fiatal kora ellenére ő a hatalmam megdöntésére irányuló összeesküvés értelmi szerzője. Felesleges a perzsa veszélyt emlegetni! Itt, Egyiptomban szervezkednek ellenem! De az ellenségeim óriásit tévednek, ha azt hiszik, elfogyott az erőm. Harcos vagyok, és meg fogom nyerni ezt az új ütközetet. Ami magát illeti, főpap, végezze a szertartásokat, és őrizze meg számomra az istenek jóindulatát. Ne próbáljon közbeavatkozni. Ez az ügy túlmutat a hatáskörén, nincsenek meg az eszközei a megoldásához. A nyomozás akadályozása szigorú büntetést von maga után.

Wahibré zavartan távozott.

Őszinte volt Amaszisz, vagy csak komédiázott? Mi a célja Néith főpapjának félreállításával? Ha lemond a segítségéről és a tanácsairól, el fog szigetelődni, és teljesen kiszolgáltatja magát az ellenségeinek.

Csak egyetlen dolog volt bizonyos: egy ártatlan írnok sorsa végérvényesen megpecsételődött. Többé semmi és senki nem védhette meg az igazságtalan vádaktól.

27

Kel összerezzent, amikor kinyílt a főpap levéltárának ajtaja. Vajon rendőrök jönnek érte?

Kár lenne az ártatlanságát hangoztatnia. Foggal-körömmel védekezni fog. Inkább verjék agyon, mint hogy a börtönben sínylődjön.

– Én vagyok az, Nitisz – jelezte a papnő dallamos hangja.

Kel megkönnyebbülten bújt elő.

– Az ügy újabb fordulatot vett – mondta a lány. – Ellopták a palota kincsét, a híres sisakot, amellyel egy katona fáraóvá koronázta Amaszisz tábornokot. A főváros riadókészültségben van, mindenütt rendőrök és katonák. A főpap parancsa értelmében a templomok átmenetileg korlátozzák a tevékenységüket.

– Amaszisz attól fél, hogy valaki az ő példáját követve felölti a sisakot, a lázadók élére áll, és királynak kiáltja ki magát.

– A tábornokok, az élükön Halikarnasszoszi Phanész-szel, hűségesek Amasziszhoz, hiszen mindent neki köszönhetnek! – ellenkezett Nitisz. – Hogy lennének képesek a lázadók legyőzni a biztonsági erőket?

– Lényegében igaza van, csakhogy ellopták a sisakot, Amaszisz hatalmának szimbólumát! Mágikus értelemben a király meggyengült. És a tolvaj biztos, hogy a helyére pályázik. Csak magas rangú tisztviselő képes kigondolni ilyen tervet.

– A király teljes mértékben megbízik Zsemben – jegyezte meg Nitisz. – Nem hajlandó elvenni tőle az ügyet, és azt gondolja, hogy a sisak elrablása és a tolmácsok meggyilkolása összefügg egymással.

– Hogyan?

– A kapcsolatot maga a gyilkos jelenti, az uralkodó megdöntésére irányuló összeesküvés feje.

A fiatalember csüggedten hanyatlott le egy székre.

– Menekülnöm kell, Nitisz! Mire fel ez az ostoba acsarkodás?

– Szó sincs ostobaságról, ez egy gondosan kidolgozott terv, amelyben magáé a bűnbak szerepe.

– És maga a fáraó kívánja a halálom! És ha ő maga határozta el

a munkatársaim megöletését?

– Pillanatnyilag Amaszisz inkább áldozatnak tűnik – emlékeztetett rá Nitisz.

Kel a kezébe temette az arcát.

– Homokviharba kerültem, az orromig sem látok! Minden sötét és érthetetlen. Elvesztem, Nitisz.

A lány közelebb lépett, Kel érezte a parfümjét.

– Megpróbálják felőrölni az értelmét és a bátorságát, nem hagyják, hogy a főpap beavatkozzon az érdekében. Mégsem maradunk tétlenek. Azt nem sejtik, hogy én is maga mellett állok.

Az írnok úgy érezte, mintha a lány nem csak barátként, bizalmasként mosolyogna rá, de nem hagyta, hogy elkalandozzanak a gondolatai.

– Túl nagy kockázatot vállal!

– Egyiptomban a nők úgy tesznek, ahogy a kedvük tartja. Vajon nem ez a kultúránk egyik legszebb vívmánya?

– Nekem nincs jövőm, Nitisz.

– És ha megtalálná a sisakot?

Kelnek elakadt a szava a meglepetéstől.

– Ha hiszünk Amaszisznak – emlékeztetett rá a lány –, a lopás és a gyilkosság összefügg. Mi alapján állítja ezt? Ne hagyjuk, hogy elragadjon a képzeletünk, keveredjünk ki a viharból, és térjünk vissza a fényekhez.

– A legjobb barátom, Bébon miattam került börtönbe. Talán már nem is él, vagy kényszermunkát végez egy oázisban.

– Megpróbálok megtudni róla valamit – ígérte Nitisz. –A legfontosabb azonban a kódolt papirusz. Szerintem ezt keresték a gyilkosok. És továbbra is ezt keresik. Elkezdtem tanulmányozni, felhasználva az Élet Házának iratait. Attól tartok, a dolog sokáig fog tartani.

– Es a sikerre nincs semmi biztosíték! – sajnálkozott Kel.

– Nem ismerjük a vezérfonalat.

– Biztosan megtaláljuk. Bízzon a türelmemben és az eltökéltségemben.

Hogy szerette volna magához szorítani a lányt! De Nitisz az énekesnők és a szövőnők feljebbvalója volt, rendkívüli szépség, átlagon felüli értelemmel, aki a főpap helyébe készült lépni. Minden bizonnyal egy magas rangú tisztviselőhöz fog feleségül menni.

– Készítsünk két másolatot a rejtjeles iratról – ajánlotta a lány

–, és rejtsük el az eredetit.

– Hová?

– Oda, ahol senki sem fogja keresni: az Amaszisz fáraónak fenntartott sírkápolnában, a szertartási szobor mögött. Az általam készített másolatot maga rakja el, a magáét pedig én. A sorsunk így összefonódik, és bármikor dolgozhatunk.

Kel bólintott, és a két fiatal munkához látott.

Ettől a néhány érthetetlen módon összehányt jeltől függött a jövőjük.

– Ne felejtkezzünk el a tejkereskedőről, sem pedig Démoszról – jelentette ki az írnok. – Az első szállította a halálos italt, amit talán ő maga mérgezett meg. Ami a görögöt illeti, a szerepe továbbra is homályos. Cinkos vagy áldozat?

– Nem volt a halottak között – emlékeztetett rá Nitisz.

– Mint ahogy én sem, biztosan elmenekült, nehogy hamis vádakkal illessék.

– Miért nem ivott a tejből?

– Valamilyen véletlen folytán...

– Nem nagyon hiszek a barátja ártatlanságában.

– A vallomása döntő jelentőségű lesz, akárcsak a tejkereskedőé. Állítólag mindketten Naukratiszban vannak, a Delta görög városában, amely Amaszisz jóindulatának köszönhetően szüntelenül növekszik. Oda kell mennem, hogy találkozzam velük.

– Ha tényleg bűnösök, végezni fognak magával!

– Óvatos leszek.

– Senkit sem ismer ott! – aggodalmaskodott a lány.

– De, ott lakik az egykori görögtanárom. Ő sokat segíthet.

– Nem fogja feljelenteni a hatóságoknál.

– Nem hiszem.

– Túl kockázatos!

– Ez az egyetlen esélyem, Nitisz.

– Kérem, legyen óvatos, és mindenképpen térjen vissza.

28

A nagy tanács teljes létszámban megjelent: Udzsa, királyi kancellár és Szaisz kormányzója; Hénát, a palota igazgatója és a titkosszolgálat vezetője; Péfi, a pénzügyekért és a mezőgazdaságért felelős miniszter; Zsem bíró, az igazságszolgáltatás első embere; Halikarnasszoszi Phanész, a hadsereg parancsnoka.

Péfi szokás szerint beszámolt a gazdaság helyzetéről, örömmel közölve, hogy az eredmények kitűnőek.

– Mindazonáltal helytelenítem a hivatalnokok számának folyamatos növelését – mondta végezetül. – Nagy tömegük a költségvetés egyensúlyát fenyegeti.

– A kasztjuk hűségesen támogat – ellenkezett Amaszisz –, és én éppen növelni kívánom az adóellenőrök számát, hogy alaposan számba vehessük az ország gazdagságát. Azelőtt a templomokkal kellett vetélkednünk, ma már azonban nincs beleszólásuk a gazdasági ügyek intézésébe. Több vámot akarok, és azt, hogy minden lakos vallja be a jövedelmét, és annak megfelelően adózzon.

Péfi fel volt háborodva.

– Elég adó létezik, felség, és...

– A vitának vége. Nagyon tetszik ez a görög barátaimtól származó ötlet, amely ráadásul lehetővé teszi, hogy jobban megfizessem a katonáimat. A bíróságok keményen büntessenek meg minden visszaélést.

– Jó hírek érkeztek Ciprus szigetéről – szólalt meg Hénát. – A hajóépítő műhelyekből hamarosan új kereskedőhajók kerülnek ki, amelyek segítségével könnyebben elérhetjük Föníciát és a görög kikötőket. Katonai protektorátusunk nagyszerűen működik. Ami Szamosz türan-noszát, Polükratészt illeti, a barátságáról biztosítja felségedet. És az összes görög városállam megerősíti a velük kötött szövetségi szerződéseket. Mindazonáltal mégis bátorkodom újra felhívni felséged figyelmét Kambüszész perzsa király törekvéseire...

– Új hírek?

– Nem, de...

– Akkor bízzunk Kroiszosz barátomban, a perzsa külügyminiszterben, Egyiptom megingathatatlan támaszában! Ha Kambüszésznek háborús tervei lennének, azonnal tájékoztatna minket.

– A kötelességem gyanakodni – erősködött a titkosszolgálat vezetője.

– Kételkedsz Kroiszosz szavában?

– Igen, felség. A felséged által elűzött fáraó, Apriész lányának, Mitétisznek a férje vajon nem vágyik bosszúra?

– Ostobaság! Senki sem emlékszik már ezekre a régi dolgokra, a világ megváltozott. Nincs ellentét a perzsa és az egyiptomi kultúra között, mindannyian békében szeretnénk élni.

– Egyiptommal ellentétben – emlékeztetett rá Udzsa kancellár – Perzsia harcias, hódító szellemiségű. Kambüszész vajon nem akarja-e megkaparintani Palesztinát, hogy onnan támadjon Egyiptomra?

– Őrültség lenne! Te mint a haditengerészetem parancsnoka nem rendelkezel magad is tekintélyes elrettentő erővel?

– Igyekszem mindennap hatékonyabbá tenni – jelentette ki Udzsa –, a perzsáknak semmi esélyük ellenünk.

– És a szárazföldön sem tudnak áttörni! – mennydörögte Halikarnasszoszi Phanész. – Egy felséged által vezetett erődemonstráció kellő figyelmeztetésként majd lehűti Kambüszészt.

– Szervezd meg Udzsával – parancsolta Amaszisz. – Erős szövetségek, harcedzett és jól felszerelt hivatásos hadsereg: ez az én válaszom egy fiatal királynak, aki kénytelen lesz máshol kiélni hódítási kedvét. Kroiszosz pedig majd végleg meggyőzi, hogy inkább a béke megszilárdításán dolgozzon, mint hogy végzetes kalandokba bocsátkozzék.

– Mindazonáltal a legutóbbi események... – suttogta Hénát.

A fáraó Péfi felé fordult.

– Úgy gondoltam, hogy nem érdemes szólnom a tolmácsok meggyilkolásáról, de ez nem azt jelenti, hogy távol akartalak tartani az ügytől. A helyzet azonban olyan súlyosra fordult, hogy az egész tanácsot tájékoztatnom kell. Innen a palotából lopták el tábornoki sisakomat, annak a hatalomnak a jelképét, amellyel a rossz király ellen fellázadt nép ruházott fel! Másképpen szólva, egy jogbitorló arra készül, hogy a sisakot a fejére téve fáraónak nyilvánítja magát.

– A hadsereg parancsnoka volt – emlékeztetett rá Halikamasszoszi Phanész –, és minden katona magát akarta királynak. A hadsereg hűsége ma is töretlen, egyetlen főtiszt sem merne szembeszállni az akaratával. Én magam vágnám le a fejét az első kétkedőnek, aki az árulás bűnébe esik!

– Jobban tetszene egy szabályos bírói ítélet – szólt közbe Zsem.

– A veszélyt talán egy civil jelenti – folytatta Amaszisz.

– Az a fiatal írnok, aki megölte a munkatársait. Úgy érzem, hogy ez a tragédia összefügg a rablással. Jó lenne a sisakot minél előbb megtalálni, mielőtt még híre megy a dolognak.

– A titkosszolgálat már dolgozik az ügyön – jegyezte meg Hénát.

– A tanács tagjain kívül – jegyezte meg az uralkodó – egyedül Néith főpapja kapott tájékoztatást. Ő azonban nem beszél. A legszükségesebb vallási tevékenységeivel foglalatoskodik, nem fogja zavarni a nyomozás menetét.

– Ezzel az üggyel is foglalkozzam? – kérdezte Zsem bíró.

– A nagy tanács minden tagjának együtt kell működnie!

– követelte a király. – Mikor tartóztatod már le Kelt?

– Néith templomának átkutatása nem hozott eredményt, felség, és senki sem tudja elképzelni, hogy a főpap egy bűnözőt segít. A névtelen levéllel csak be akarták feketíteni. Most, hogy kiderült az igazság, nincs más hátra, mint elfogni a bűnöst, és szóra bírni. Nem árthat magának sem Kel írnok, sem a munkatársa, Démosz. Ezek csak menekülő szökevények. Örömmel venném a hadsereg és a titkosszolgálat segítségét.

– Munkára – adta ki a parancsot Amaszisz.

Udzsa megvárta, míg a tanács többi tagja távozik.

– Beszélhetnénk négyszemközt, felség?

– Hallgatlak.

– A titkosszolgálat vezetője remek szakember, de nem foglalkozik túl sok üggyel?

– Azt tanácsolod, hogy ne bízzam benne?

– Idáig nem mennék, de azért...

– Bizonyítékok?

– Egyszerű megérzés, talán tévedek. Tekintettel a helyzetre inkább elmondom a kétségeimet, mielőtt túl késő lenne. A döntés felséged kezében van.

– Nem feledem, kancellár.

29

Egy csatorna kötötte össze Szaiszt Naukratisz[18] görög városával, amely a fővárostól nyugatra, a Nílus kanoposzi ágában feküdt. Amaszisz[19] úgy határozott, hogy ide összpontosítja az egyre virágzóbb görög kereskedelmet. Naukratisz élettel teli, nyílt város volt, amelyet nem védtek erődítmények. Mindenféle hellént[20] befogadott, számos temploma közül az egyiket az Ízisz-Hathomak megfelelő Aphroditének, a tengerészek pártfogójának, a hajózás védelmezőjének szentelték.

A kikötőben görögül beszéltek. Kel örült, hogy számos dialektust ismer, hála a tanárának, aki hosszú időn át a királyt és a kancellárjait tanította erre a nyelvre. Az írnok egy szűk utcán át igyekezett a kézművesek negyede felé, ahol fazekasok, ötvösök, amulett- és szkarabeuszkészítők, kovácsok dolgoztak. Ez utóbbiaknak jogukban állt pengéket és nyílhegyeket készíteni az Amaszisz elitcsapatait képező görög zsoldosok számára.

Kel egy öregemberhez fordult, aki az ajtaja előtt üldögélt.

– Glaukosz tanárt keresem.

– Menj a vámhoz. Ott minden lakost ismernek.

Amaszisz vámot és adót vetett ki az árucikkekre, egyetlen kereskedő sem menekülhetett a vámosok serege elől.

Az írnok jobbnak látta, ha kerüli az érintkezést a hatóságokkal. Legalább tíz kézművest megkérdezett, de egyiküktől sem kapott választ. Talán nagyobb szerencséje lesz egy köztéri íróval vagy egy pappal. Így hát Apolló szentélye felé vette az irányt. A fallal megerősített épület egy fellegvárra emlékeztetett.

Egy ezüstvázákat cipelő árukihordó botladozott előtte.

– Segíthetek?

– Csak a lépcső tetejéig, köszönöm! Szörnyűek ezek a lépcsőfokok. Itt laksz a közelben?

– Glaukosz tanárt keresem.

– Ismerős ez a név... Azt hiszem, írótáblákat szállítottam neki a múlt hónapban. Lepakoljuk az árut a templomban, aztán elvezetlek a házáig.

A tudós háza csendes kis utca végében állt, amelyet előkelőségek kényelmes hajlékai szegélyeztek.

Egy portás őrizte a bejáratot.
– Mit akarsz, fiam?
– Glaukosz tanítóhoz jöttem.
– Ki küldött?
– Egy régi tanítványa vagyok.
Tiszta, rendes ruha, tisztelettudó modor... A látogató nem tűnt jöttment kéregetőnek. A portás hajlandó volt szólni a gazdájának.
– Glaukosz vár.
Egyiptomi szokás szerint Kel levette a cipőjét, megmosta a lábát és a kezét, mielőtt belépett a szép kis házba, amelyet változatos méretű és formájú, az Odüsszeia jeleneteit idéző görög vázák ékesítettek.
Glaukosz egy elegáns ébenfa karszékben ült. A kezében bot.
– Szinte teljesen vak vagyok – árulta el a tanító –, nem ismerem fel az arcokat. Hogy hívnak?
– Emlékszik Kel írnokra?
Az öregember elmosolyodott.
– A legjobb tanítványom! Egyedül te sajátítottad el a görög nyelvjárásokat, és hihetetlen gyorsan tanultál! Elégedett vagy a munkáddal?
– Nincs okom panaszra.
– Egy nap a kormány tagja leszel! A királynak biztosan feltűnik egy ilyen tehetség, meglátod, egyszer még miniszter válik belőled.
– Élvezi a pihenést?
– Az öregség csak kellemetlenségekkel jár, de odaadó személyzet vesz körül. A szakácsom jól tart, és egy barátom mindennap görög költeményeket olvas fel nekem. Az élet lassan tovatűnik, igyekszem hát a szép pillanatokra emlékezni. Mit keresel Naukratiszban?
– Az étel az asztalon – jelentette a szakács.
– Segíts felkelnem – kérte Glaukosz.
Az írnok és a tudós az étkezőbe mentek, ahol fokhagymával, köménnyel és korianderrel ízesített főtt marha várta őket. Az étel zamatát fűszeres tájbor emelte ki.
– Egy iratot kell átadnom egy görög munkatársnak, Démosznak. Nem régóta van Naukratiszban. Hallott már róla?
– Már nem nagyon érdekel, hogy kiket nevez ki ide a király írnoknak. Naukratisz szüntelenül fejlődik, és naponta új emberek érkeznek. Az igazat megvallva a kereskedők és a katonák boldogulnak a legjobban.

– Éppen egy szaiszi tejkereskedőt keresek, aki Naukratiszban kapott katonai állást – jegyezte meg Kel.

– Érdeklődsz a katonaság iránt?

– Csak a véletlen hozta így.

– Kóstold meg ezt az őrölt szentjánoskenyérből{21} készült süteményt! Valóságos csoda, odavagyok érte.

Az öreg tömte magába az ínycsiklandó édességet, és megivott egy kupa bort.

– Ha jól értem valamiféle titkos küldetést teljesítesz.

– Egyszerű hivatali eljárás.

– A barátom, Arész biztosan segíteni tud neked. A szkarabeusz-műhelytől két lépésre lakik, és ismeri az egész naukratiszi kaszárnyát.

– Tudja, hol lakik Arész? – kérdezte Kel egy szakállas férfitól, aki egy fejjel magasabb volt nála, jobb karját pedig forradások borították.

A férfi megvetően végigmérte.

– Különös kérdés... Bár végül is mindenki maga választja az útját! Inkább ecsettel a kézben, írnoki pózban képzeltelek el! Arész irodája a következő utcában van jobbra. Állj be a sorba, és várj!

Körülbelül tíz férfi álldogált libasorban, az utolsó hátrafordult.

– Nem vagy te egy kicsit törékeny, öregem?! Arész az izmosabbakat szereti. Nem árt, ha egy zsoldosban van erő!

Tehát öreg tanára egy toborzóirodába küldte, hogy megszabaduljon tőle! Glaukosz egy szót se hitt a történetéből, ugyanakkor feljelenteni sem akarta, inkább felkínálta neki az egyetlen menekülési lehetőséget. Biztosan azt hitte, hogy régi tanítványa súlyos hibákat követett el, amiért el kellett hagynia a közigazgatást, és most Naukratiszban próbál elrejtőzni. A hadsereg ideális búvóhelynek látszott.

– Mégiscsak szerencsét próbálnék.

– Igazad van! Mostanában sok embert felvesznek. Kell a katona a hajókra, a Bubasztisz melletti helyőrséget is kibővítették, csakúgy, mint a líbiai határ melletti Memphisz és Marea kaszárnyáit. Én Daphnaiba szeretnék kerülni, Péluszion mellett van, Ázsiával szemben. Állítólag jó a koszt, lányokban nincs hiány, és a zsold is elfogadható. Ráadásul a görög kereskedőktől apró ajándékokat kapunk cserébe, amiért megvédjük őket. Szép az élet Egyiptomban! Nem vágyom vissza a szülőföldemre, Ióniába. Itt

semmiben nincs hiány, és békés öregkor vár az emberre.

– És ha harcra kerül a sor?

– Tekintve, hogy mekkora a seregünk, senki sem merne megtámadni minket! Zseniális ötlet volt Amaszisz fáraótól, az egykori tábornoktól, hogy ilyen elrettentő erejű sereget szervezett. Ekkora haderő láttán még egy harcos kedvű is visszahőkölne. Ráadásul mindenki tudja, hogy a görög zsoldosok a legjobb harcosok. Egyiptom ezért bízza rájuk a védelmét. Jól csinálják, nekem elhiheted!

A férfi elégedetten tért vissza a toborzóirodából.

– Holnap indulok Daphnaiba. Te jössz, öregem, sok szerencsét!

Arész tagbaszakadt volt, merev és türelmetlen.

Az irodája falán térképek az ország táboraival és kaszárnyáival.

Meglepetten nézett az írnokra.

– Figyelmeztetlek, a dolgom csak annyi, hogy a pillanatnyi szükségletnek megfelelően eligazítom a jelentkezőket. A végleges besorozásról egy tiszt dönt a helyszínen, a próbák sikerétől függően. Kívánt szolgálati hely?

– Naukratisz.

– Tengerészet, lovasság vagy gyalogság?

– Egy egykori tejkereskedő mellé szeretnék kerülni, aki nemrég lépett be.

– A neve?

– A Konok.

– Szülőhely?

– Szaisz. Tekintettel katonai múltjára, valószínűleg tiszti rangban van.

Arész összevonta a szemöldökét.

– És mit akarsz te ettől a tiszttől?

– Nála akarok szolgálni.

– Te is Szaiszból jössz?

– Nem, egy szomszédos faluból.

– Volt már a kezedben fegyver?

– Inkább ügyvitellel, adminisztrációval szeretnék foglalkozni.

– Ez nem az én területem. Én a jövőbeli zsoldosokat válogatom ki, és te nem tűnsz alkalmasnak. Egyetlen táborparancsnok sem fog felfogadni. Keress más mesterséget!

– Beszélnem kell a Konokkal.

– Nem ismerem, és ha ismerném, akkor sem beszélnék róla egy ismeretlennek, aki nem tartozik a hadsereghez.

– Nagyon fontos lenne!
– Ez itt egy toborzóiroda. Felvilágosítással nem szolgálhatok.
– Biztosíthatom, hogy...
– Kifelé, fiacskám, és ne lássalak itt többé! Különben megbánod.
Kel csüggedten hagyta el az irodát.
Teljes kudarc.
A fővároshoz közeli Naukratiszban bujkáló Konok és Démosz teljes biztonságban érezhették magukat.
Annyira el volt merülve a gondolataiba, hogy nekiütközött egy járókelőnek.
Egy harminc év körüli, szép, magas nő volt, illatos haját kontyba viselte, a testét ékszerek borították.
A sor hirtelen elnémult. Minden férfi ezt a nagyszerű, elérhetetlen asszonyt bámulta.
– Bocsásson meg – hebegte Kel.
– Fel akartál csapni katonának?
– Igen és nem, én...
– Elég katonánk van itt Naukratiszban. Ellenben kevés a hozzáértő írnok. Tudsz írni és olvasni?
– Igen.
– A nevem Zéké, de csak „kurtizánnak” szoktak hívni, mert én vagyok a város leggazdagabb üzletasszonya, szabad és hajadon. A görögök számára igazi prostituált! Képtelenek elfogadni az egyiptomi nőknek járó jogokat, és a világért sem szeretnék meghonosítani őket a saját országukban. Sokan elfátyolozva és otthon bezárva szeretnének tartani minket. Örömlányként szolgálni a férjét, főzni rá, felnevelni a fiait, vajon nem ez a nő egyetlen hivatása? Én, aki Spártában születtem, kihasználom Naukratisz előnyeit, és példát mutatok! Mivel nemrég földeket és szőlőket vásároltam, szükségem volna egy intézőre. Képes lennél erre a munkára?
– Nem hiszem.
– Furcsa, én meg vagyok győződve az ellenkezőjéről. Hajlandó volnál legalább beszélgetni róla?
– Ahogy óhajtja.
– Akkor menjünk hozzám.
Valószínűleg Kel volt az egyetlen férfi, akire nem hatott Zéké csábereje. Csupán azért követte, hátha megtud valamit Démoszról és az egykori tejkereskedőről.
A jövőbeli zsoldosok a távozó párt nézték.

– Aphroditére – hitetlenkedett az egyik –, ez a fiú ámulatba ejt. – Hogy volt képes elcsábítani ezt a pompás nőstényt?

– Ne aggódj, gyorsan elintézi... – jósolta a társa.

31

Zéké asszony négyemeletes háza a város központjában állt. Éjjel-nappal egy portás őrizte a bejáratát. A szolga mélyen meghajolt az úrnője előtt, aki egy új, az előzőeknél jóval fiatalabb udvarló társaságában érkezett haza. A dúsgazdag üzletasszony étvágya kielégíthetetlennek tűnt.

– Irtózom a vidéktől – vallotta be Zéké a védencének. –Tele van mindenféle bestiával!

A földszinten egy szövőműhely működött, amely méretre szabott ruhákkal és ágyneművel látta el a szépséget. De volt itt pékség és serfőzde is, ahol naponta friss kenyeret és sör készítettek, meg egy étkezőterem a szolgák részére.

Az első és a második emeletet a magánlakosztályok és az árnyékszékek, a harmadikat az irodák foglalták el, a negyedik padlásul szolgált, ahol az iratokat és az élelmiszereket tartották.

A bútorzat fényűző volt: magas támlájú karszékek, értékes fából készült ülőkék, növényi motívumokkal díszített kisszékek, négyzet alakú asztalok, egylábú kerek asztalkák, tárolóládák, rengeteg tarka párna. A falakon zöld, piros és kék kárpitok.

– Ebédeljünk – javasolta Zéké asszony.

Két szolga sietve alabástromtálcákra rakta az ételeket, és vörösbort töltött az üvegkupákba.

– Íme, a libahús – mondta a főkomornyik. – Kiváló minőségű zsírban főzték puhára. Azután fürjtojások következnek, amelyek a meleg sós víznek köszönhetik a keménységüket. A szakács apróra vágott fokhagymával és vajjal ízesítette őket. Engedjék meg, hogy kitűnő étvágyat kívánjak.

– Szeretem a könnyű ételeket – jelentette ki Zéké. – A hosszú emésztés lelassítaná a munkatempómat, márpedig rengeteg ügyet kell elintéznem. Ez a bor nem fog a fejébe szállni: nincs benne sem méz, sem fűszerek. Körülbelül húszéves, légies, kitisztítja a gondolatokat.

Kel megkóstolta az isteni italt.

A görög asszony nem túlzott.

– Nincs ennél jobb ország – jelentette ki. – Ha látnád a görögök arcát, amikor partra szállnak Naukratiszban! Nem bírják elviselni,

hogy egy nő szabadon házasodjon, elváljon, élvezze a vagyonát, megválassza az örököseit, egyedül menjen a piacra, kereskedjen, vállalkozást vezessen! Az ostoba férfi mélyen sértve érzi magát a büszkeségében. Örülök, amikor azt látom, hogy ezek a nagyképű alakok a fáraó zsoldosai lesznek, és Egyiptom, az egyiptomiak függetlenségét védelmezik!

– Ezek szerint nincs férjnél – állapította meg Kel.

– Szerencsére elváltam! Amint megérkeztem, hozzámentem egy milétoszi hajótulajdonoshoz. Aztán rajtakaptam egy cselédlánnyal. A válást az én javamra mondták ki, jelentős kártérítést kaptam, amit rögtön be is fektettem. Egyszóval szabad lettem és gazdag! Az egyiptomi kereskedők nagyra becsülnek, jó minőségű árut hozok be, földeket veszek, és mindeközben jól megfizetem a személyzetem. Több házam is van Naukratiszban, és az előkelőségek megtiszteltetésnek veszik, ha a vendégeim lehetnek. Te viszont, mintha zavarban lennél!

– Nem érdemiek meg ekkora megtiszteltetést.

– Ezt hadd döntsem el én. Kíváncsivá teszel, fiatalember, mert nem vagy átlagos. Mit keresel Naukratiszban?

Próbáljon kibúvót találni, vagy vállalja a kockázatot, és fedje fel az igazság egy részét? Ez a nő egy igazi kobra, nem jótékonykodik önzetlenül.

Kelnek nem volt választása. Nem ismerte ezt a zárt, sőt ellenséges társadalmat, úgyhogy belevágott.

– Tolmács-írnok vagyok Szaiszból, és két férfit keresek, akik ide menekültek. Az egyik a munkatársam, Démosz, a másik a Konok, egy tejkereskedő, aki zsoldosnak akar felcsapni.

Zéké meglepettnek tűnt.

– Miért használod a „menekültek” szót?

– Mindketten belekeveredtek egy bűnügybe, és azt gondolom, hogy Naukratiszban bujkálnak.

– Bűnügy! Bűnösök vagy veszélyben lévő áldozatok?

– Nem tudom. Éppen azért kellene beszélnem velük, hogy megtudjam.

– Közvetlenül érdekelt vagy a dologban? – kérdezte Zéké gúnyosan.

– Igaztalanul vádolnak.

– A neved?

– Kel.

Az üzletasszony nem reagált. A tolmácsok meggyilkolását tehát

titokban tartották, Naukratiszba nem jutott el a hír.

De vajon még meddig marad ez így?

– Démosz és a Konok – ismételt Zéké megnyomva minden szótagot. – Biztos, hogy jót akarsz nekik?

– Démosz a barátom! – tiltakozott az írnok. – Ami a tejkereskedőt illeti, szerettem beszélgetni vele, derék embernek tartottam. Ha elmenekültek, akkor biztosan tudnak valamit, ami segíthet tisztázni magamat.

– Azt mondod, egy bűnügyről van szó. Kit öltek meg?

– A tolmács írnokokat. És bűnügy helyett inkább államügyet mondanék. Senkinek sem érdeke, hogy belekeveredjen.

– Hasznos figyelmeztetés! Értesítenem kellene a rendőrséget.

– Így van.

Zéké asszony furcsán elmosolyodott.

– Tévedés, fiatalember! Először is nem vagyok besúgó, aztán meg nagy szükségem lenne az írnoki tapasztalatodra. Mivel a görög és egyiptomi írást is el tudod olvasni, nem esik majd nehezedre átnézni a hivatalos iratokat. Sokkal hamarabb kihámozod belőlük a lényeget, mint a titkáraim. Neked pedig szükséged van a segítségemre, ráadásul sietős a dolgod.

– Képes megtalálni Démoszt és a Konokot?

– Ha Naukratiszban rejtőznek, nem menekülhetnek előlem. Íme, az ajánlatom: kosztot, kvártélyt kapsz, elvégzed a kért munkát, én pedig megtudom, amire kíváncsi vagy. Máskülönben azonnal elhagyod Naukratiszt.

– Maradok – határozott Kel.

32

Néith birtokának két szentélyében készültek az ünnepek és szertartások során használt szövetek. A fiatal Feljebbvaló végigjárta a ranglétra minden fokát, a mesterség minden állomását, nem fogja hagyni, hogy egy lusta szövőnő megtévessze.

A papnők buzgón dolgoztak, egyikük sem vitatta a kinevezését, mindegyik örült, hogy nem rá hárult a súlyos felelősség. A rangidős bemutatta Nitisznek az előző nap befejezett lenvászon ruhákat és a mumifikációs pólyát, amelyet egy szent krokodilnak szántak. Az állat így majd boldog lélekkel lépheti át az égi paradicsom kapuit.

– Ideje elkészíteni Hórusz szemét[22] – jelentette ki a Feljebbvaló.

A szemet, amely egyszerre jelentette a napot és a holdat, a nappali és az éjszakai fényt, egy kiváló minőségű, csillogó fehér szövet testesítette meg. Nitisz biztos kézzel készítette el az első lennyalábokat, miközben a segédei a lenkócot fonták össze. Felhangzott az orsók éneke.

Ez a szőtt szem Ozirisz szemfedője is egyben, annak a fénytestnek a feltámadási ruhája, amely a halálon túl is ragyog. Kevés szövőnő volt beavatva a nagy misztériumokba, de az egész műhely érezte, hogy milyen fontos tettet hajtanak végre. Az áldozati adomány elkészítésével, azzal, hogy a mű tökéletességére törekedtek, részesei lehettek az isteni halhatatlanságnak.

Nővérei tekintete megnyugtatta Nitiszt: a munka a lehető legjobban haladt. Semmi versengés, bizonyítási vágy. Néith hatalma irányította a szíveket.

Napnyugtakor a műhelyek bezártak. Az őr ellenőrizte a zárakat, a papnők szétszóródtak.

Nitisz éppen a szállása felé igyekezett, amikor Menk megszólította.

– Elégedett az első kemény munkával töltött nap után?

– A szövőnők méltónak bizonyultak a feladatukhoz.

– Maga képes megszelídíteni a legmegátalkodottabbakat is!

– Én Hórusz szemének tulajdonítom ezt a varázslatot. Benne egyesül, ami szétszóródott.

– Ne becsülje le saját személyének varázsát – tanácsolta az ünnepmester. – A főpap nem tévedett, amikor magát nevezte ki erre a tisztségre.

– Igyekszem megfelelni az elvárásoknak.

– Egy ilyen nagy szentélynek az irányítása sok nehézséggel jár – jegyezte meg Menk. – Reggelente a személyzetnek a Törvény szerint kell megtisztálkodnia, és nem csak úgy, ahogy a kedve tartja. Elegendő számú len vászon ruhára és szandálra van szükségünk, rendszeresen ki kell tisztítanunk, majd friss vízzel feltöltenünk a vízmedencéket, egyetlen tárgyról sem nem feledkezhetünk meg, és arra is gondolnunk kell, hogy az istenek jól érezzék magukat a kápolnáikban. Az ünnepekről nem is beszélve!

– Talán megijesztik a feladatok?

– Persze hogy nem, de több kérdést is szeretnék megvitatni magával. Ketten eredményesebbek leszünk.

– Nem a Törvény szabja meg az együttműködésünk kereteit? – kérdezte meglepetten Nitisz.

– Ugyanakkor nem tiltja meg a kevésbé... formális találkozókat. Óvakodjon az olyan írnokoktól és adminisztrátoroktól, akiket egyedül a karrierjük és a meggazdagodás érdekel. Igyekeznek a jóindulatába férkőzni, és közben csapdába csalják.

– Köszönet az értékes tanácsokért, Menk. Nem felejtem el őket.

– Forduljon hozzám bizalommal. Minden előkelőséget ismerek, és semmi sem kerüli el a figyelmem, ami Szaiszban történik vagy történni fog.

– Kivéve a tolmácsok meggyilkolását, nem igaz?

– Ne beszéljünk többet erről a szörnyűségről! – követelte az ünnepmester ingerülten.

– Nehéz nem gondolni rá.

– Ez az ügy nem ránk tartozik, hanem a rendőrségre. A gyilkost letartóztatják és elítélik. Hála a hivatalos szervek diszkréciójának, a város nem visszhangzik nyugtalanító és megalapozatlan hírektől.

– És ha el akarják hallgatni az igazságot?

– Ez az ügy túlmutat a hatáskörünkön, kedves Nitisz. Az államnak kell megoldania. Kérem, legyen belátó, és ne lépjen ki a szerepéből.

– Egyáltalán nincs szándékomban.

– Ez megnyugtat! Mikor vacsorázunk együtt?

– Mostanában rengeteg a munkám. Számos iratot kell áttanulmányoznom, hogy újrafogalmazhassak egyes szertartásokat. Igyekszem visszaadni nekik az Óbirodalom idején meglévő erejüket.

– Csodálatra méltó vállalkozás – ismerte el Menk –, de azért éljen is. Ezek a régi iratok nem tudják megfelelően értékelni a szépségét.

– Jó éjszakát, Menk.

– Magának is, Nitisz.

Szaisz ünnepmestere eltávolodott.

A meghökkent lány nem tudta, mit is gondoljon. Vajon Menk átlagos szoknyavadász csupán, vagy pedig burkoltan fenyegetőzik, és közvetve vagy közvetlenül érintett az összeesküvésben? Ismerte egész Szaiszt, bejárása volt a palotába, és szoros kapcsolatot tartott fenn a hatalom képviselőivel. Kiváló hírnévnek örvendett, nem voltak ellenségei, csak barátai.

Nitisz az Élet Házának matematikával foglalkozó papiruszait tanulmányozta, azt remélve, hogy közelebb kerülhet a kód megfejtéséhez. Egyes korokban a jelekkel való játék arra szolgált, hogy elrejtse az istenek természetével foglalkozó szövegek jelentését.

A feladat nehéznek és hosszadalmasnak ígérkezett, és fennállt a veszély, hogy Nitisz nem ér el semmilyen eredményt. Kel az életét kockáztatta Naukratiszban. Görögtudása komoly előnyt jelentett, de mi történik, ha Démosz és a Konok halálos csapdát állítanak neki?

A fiatal írnok halálára gondolva Nitisz teljesen összeomlott: nem láthatja többé, nem hallhatja a hangját, nem oszthatják meg többé félelmeiket, reményeiket... Képtelen volt dolgozni, lassan összetekerte a papiruszt, és visszatette a polcra.

– Zavartnak tűnsz – állapította meg Wahibré főpap.

A lány összerezzent.

– Ó! Maga itt van?

– Azért jöttem, hogy bemutassalak egy fura alaknak, egy görögnek, aki a tudást keresi, amit nem lelt meg a saját hazájában. Szeretne beszélni velünk. Kíváncsi vagyok, hogy neked mennyire tűnik megbízhatónak.

– Hogy hívják?

– Püthagorasz.

33

A hosszú fehér ruhát viselő, magas homlokú és komoly tekintetű Püthagorasz[23] meghajolt a főpap és Nitisz előtt.

– Köszönöm, hogy fogadtak. Most jövök Amaszisz fáraótól, aki hosszan társalgóit velem, hogy kiderítse, maradéktalanul engedelmeskedem-e neki. Már jártam Héliopoliszban, Ré, az isteni fény istenének szent városában és Memphiszben, Ptah, az Ige és a kézművesek urának városában.

– Átesett a próbán? – kérdezte Wahibré.

– Kemény próba volt, de nem bántam meg.

– Maguk görögök még mindig olyanok, mint a gyerekek! Nincsenek öregek a templomaikban, és nem ismerik az igazi Hagyományt. A filozófiájuk ezért marad értelmetlen hangzavar.

– Elismerem, főpap, néhány honfitársamhoz hasonlóan én is megértettem, hogy Egyiptom a Bölcsesség Földje. Sokáig elutasítottak, azt tanácsolták, hogy térjek haza. Csak az állhatatosságom tudta meggyőzni a papokat arról, hogy őszinte érdeklődés mozgat. Egyedül itt tanítják a lélek tudományát, itt tesznek különbséget a tudás és az ismeretek között, az előbbit az utóbbi fölé helyezve.

– Mit tanult Héliopoliszban és Memphiszben?

– Mértant, csillagászatot és a jelképes módszereket, amelyek a misztériumok felfogásához vezetnek. A beavatási szertartások során a figyelmem nem kalandozott el, és többször is sikerült ráébrednem az istenek hatalmára.

– Látta az akácfát?

– Az Özvegy fia vagyok, Ozirisz, az állandóan újjászülető Lény követője – válaszolta helyesen Püthagorasz.

– Máris hosszú utat tett meg – ismerte el a főpap.

– Thébában is jártam, ahol az Isteni Feleség hosszú próbák után beavatott ízisz és Ozirisz misztériumaiba.

– Egy férfi, amint egy nőnek engedelmeskedik. Nem megbotránkoztató ez egy görög számára? – érdeklődött Nitisz.

– Ezen a téren is sok tanulnivalónk van! Midőn visszatérek Göröghonba, hogy létrehozzak egy beavatott közösséget, annak kapui a nők előtt is nyitva állnak majd. Ok is megismerhetik a

misztériumokat, akárcsak Egyiptomban.{24} Azzal, hogy kizárjuk a nőket a magas egyházi hivatalokból, a világot erőszakra és zűrzavarra ítéljük. Egyébként éppen egy nő, a naukratiszi Zéké asszony volt az, aki sokat segített nekem. Nagyra értékeli a szabadságot, amelyet Egyiptomban élvez, és szeretné, ha az mindenütt elterjedne.

– Tehát azt tervezi, hogy beavatási rendet alapít Göröghonban, azzal a céllal, hogy az egyiptomi ezotériát terjessze, úgy, ahogy azt itt elsajátította – foglalta össze Wahibré.

– Ezt a feladatot rendkívül fontosnak tartom. Bizonyára itt maradhatnék, és tovább haladhatnék a megismerés útján, egészen az utolsó órámig. De vajon nem lenne-e ez önző vállalkozás? A küldetésem az, hogy felfedjem a görögök előtt a templomaikban megismert kincseket, és ezáltal felemeljem a lelkűket. Jobban kell tisztelniük az isteneket és Máát törvényét, tiszteletben kell tartaniuk az adott szót, a mértékletet és a harmóniát, és közben buzgón kell végezniük a szertartásokat, amelyek segítségével elérhetik a boldogok szigeteit, azaz a napot és a holdat, Hórusz szemének két összetevőjét.

– Maga szerint mi a legfontosabb?

– A Szám – felelte Püthagorasz. – Minden lénynek megvan a sajátja, amelynek megismerése a Bölcsességhez vezet. A Szám, amely egyszerre egyediség és sokféleség, lét-fontosságú erőket tartalmaz. Tanulmányoznunk kell őket, hogy megértsük a világegyetemet, amelynek csak részleges megnyilvánulásai vagyunk. Az eredetünk és a célunk vajon nem az ég állócsillagai, az istenek hajléka, ahol a felszabadult lelkek, az Igazak laknak?

– Mit vár tőlem, Püthagorasz?

– A Rendem megalapításához szükségem van azoknak a főpapoknak az egyhangú támogatására, akik átadták nekem a tudásuk, és méltónak találtak arra, hogy továbbadjam azt. Ha nemet mond, meggátol a tervem végrehajtásában.

– Feladná?

– Igyekezném meggyőzni, mert hiszek a küldetésem fontosságában.

– Ugyanazt a módszert fogom követni, mint a paptársaim: próbának vetem alá – jelentette ki Wahibré. – Nitisz, az énekesnők és a szövőnők feljebbvalója holnap elkíséri az egyik legnagyobb ritualistánkhoz. Számos feladatot fog kapni tőle. Utána újra találkozunk.

Püthagorasz újból meghajolt, és visszatért a palotába, ahol a szállása volt.

– Bölcs és elszánt férfiú – vélekedett Nitisz.

– De görög – emlékezetett rá a főpap –, és ráadásul Amaszisz király védence.

– Azt gondolja, hogy Püthagorasz kém, akit azzal bíztak meg, hogy minket figyeljen?

– Nem vetném el ezt a feltételezést. A kíváncsisága határtalannak tűnik, és korántsem ostoba.

– Az Isteni Feleség beavatta az oziriszi misztériumokba – jegyezte meg Nitisz. – Úgy hírlik, hogy a papnő példásan szigorú! Egy képmutató nem tudná megtéveszteni.

– Meggyőző érv – ismerte el Wahibré –, de azért jobb az óvatosság.

– Ha Püthagorasz jól ért a matematikához és a mértanhoz, talán segíthetne nekünk a kód megfejtésében, nem igaz?

– Ne ilyen hevesen, Nitisz! Mielőtt még megmutatnánk neki egy ilyen veszélyes iratot, meg kell győződnünk róla, hogy tisztességesek a szándékai.

– Sajnos sürget az idő!

– Tisztában vagyok vele, de egy ballépés végzetes lenne számunkra, Kelt pedig a biztos pusztulásba taszítanánk.

– Visszatérek az Élet Házába – jelentette be Nitisz. –Rengeteg matematikával foglalkozó papiruszt találtam, és felfedeztem néhány érdekes részletet.

– Az alvásról se felejtkezz meg – tanácsolta a főpap. – A rangoddal járó feladatok nem csekélyek, minden erődre szükséged lesz.

34

Zsem bíró a fején egy ómódi parókával, nyakában egy Máátot, az igazság istennőjét ábrázoló medállal[25] elnökölt a bírósági ülésen, amelyet Néith templomának monumentális kapuja előtt tartottak. A legkülönfélébb panaszosokat hallgatva, akiknek ügyei meghaladták a helyi bíróságok hatáskörét, nem tett semmilyen különbséget nagyúr és szolgája, szolgálólány és úrnője között. A falutanács elsimította az ellentétek többségét, a nehéz esetekkel pedig a szomszéd város bírósága foglalkozott. Ha nem sikerült kielégítő megoldást találni, panaszosok és vádlottak az igazságszolgáltatás első emberéhez fordultak.

Zsem megérintette Máát figuráját, jelezve, hogy elkezdődött a meghallgatás. Harminc bíró hallgatta az írnokok által felolvasott részletes panaszokat, amelyek a kártérítés összegével és a védelem válaszaival zárultak. Tekintettel az örökösödési viták bonyolultságára, meghallgatták ezeknek az érveknek a cáfolatát, illetve a szemben álló felek utolsó viszontválaszát.[26]

Zsem beidézhette volna mindkét felet, de az iratokból egyértelműen kiderült az igazság. Ezért Máát szobrocskáját a panaszos dossziéjára helyezte. Egy családanya kizárta az örökségből hálátlan és tisztességtelen gyermekeit, és egy szorgos szolgálóasszonyra hagyott mindent, akit a csalódott utódok igyekeztek rossz hírbe keverni. Mivel az okirathamisítástól sem riadtak vissza, súlyos kártérítést kellett fizetniük.

Miután Máát és a fáraó nevében igazságot tett, Zsem visszatért az irodájába, ahol a Kel-üggyel kapcsolatos legfrissebb jelentések várták.

Semmi nyoma nem volt a szökésben lévő gyilkosnak.

Pedig minden besúgó éberen figyelt, és a rendőrség fáradságot nem kímélve kereste.

Kel tehát elhagyta Szaiszt.

Hacsak nem Néih szent birtokán bujkál... Nem, a házkutatást rendben lefolytatták, és a főpap szavában a bíró nem kételkedhetett.

Értesíteni kell a Delta minden városát. Talán az írnokot cinkosok segítik, esetleg vidéken kóborol? És ha egy bűnbandát

irányít, amely segített neki elhagyni Egyiptomot?

Hénát, a titkosszolgálat vezetője talán ismerte a választ ezekre a kérdésekre! Ő azonban a király beavatkozása ellenére továbbra is hallgatott.

– Mit kezdjünk a Bébon nevű egyénnel? – kérdezte egy hivatalsegéd.

– Hozzák elém.

A bíró átfutotta a vándorkomédiás aktáját. Üres volt. A rendőrség egyfolytában ártatlanokat tartóztatott le, akiknek az volt az egyetlen bűnük, hogy hasonlítottak Kelre! Zsem, akit már teljesen maga alá temetett a sok fölösleges akta, úgy döntött, ettől itt mihamarabb megszabadul.

A legény kissé nyúzott volt, már korántsem tűnt olyan hetykének.

– Na, Bébon, gondolkodtál?

– Miről?

– Nem akarsz mondani valamit Kel írnokról?

– Én? Semmit! Nem akarok mást, mint kikerülni a börtönből, és végezni a munkámat.

– Úgy tervezed, hogy útra kelsz?

– Ez a munkám!

– Súlyos hiba lenne, ha nem mondanád el nekem a teljes igazságot.

– Épp ezért mondtam el magának mindent!

– Elég erőszakos módon tartóztattak le. Szeretnél panaszt tenni a rendőrség ellen?

Bébon nagyot nézett.

– A panaszod helyt kapna – magyarázta Zsem hiszen csak az ártatlanokat megillető joggal élnél.

– Már így is elég bajom volt!

– Ahogy gondolod.

– Elenged?

– Semmilyen bizonyíték nincs ellened.

– Mégiscsak van igazság ebben az országban!

Bébon kapott egy friss kenyeret, egy kulacs vizet, egy pár új szandált, majd elhagyta a bíróság épületét, és vidáman üdvözölte a napot meg a kék eget.

Első úti cél: a kocsma! Egy erős sör mellett végre rendezheti a gondolatait.

Hogyan találja meg Kelt, akinek ő az egyetlen barátja? Hová

menekülhetett az írnok? Volt azonban egy aprócska nyom...

Amikor felállt, úgy érezte, mintha figyelnék.

Csak úgy ment az orra után, többször irányt változtatott, átment a piacon, beszélgetett a kereskedőkkel, és végül észrevette az embert, aki követte.

A szabadlábra helyezése megtévesztés volt csupán! Zsem bíró bűnösnek tartotta, és azt remélte, hogy elvezeti a barátjához, Kelhez.

Ha végezne ezzel a kellemetlenkedő alakkal, csak a bűnösségét igazolná. Ezért Bébon egy házaló ügynökök által látogatott városszéli fogadó második emeletén vett ki szobát. Alig ért fel a szobájába, máris a tetőn termett, ahonnan jól látta a fogadó előtt várakozó rendőrt. Teraszról teraszra ugrálva egy külvárosi negyedbe ért, onnan pedig egy kis utcán át Néith templomához sietett.

Nitisz, a papnő, akivel Kel a tolmácsok meggyilkolása előtti vacsorán találkozott, bizonyára tud valamit.

Beszélnie kell, akár tetszik, akár nem.

*

A levél értelmében, amelyet a postás hozott neki, Nitisznek a régi otthonához kellett mennie valami sürgős javítanivaló miatt. Szoros időbeosztása ellenére úgy döntött, hogy azonnal rendezi a dolgot.

Alig lépte át a küszöböt, egy erős kéz tapadt a szájára.

– Ne kiálts! És főleg ne próbálj menekülni.

Az ajtó bezárult.

A támadó a hálószobába vitte a papnőt.

– Bébonnak hívnak, én vagyok Kel írnok egyetlen barátja. Vagy válaszolsz a kérdéseimre, vagy megfojtalak.

– Kérdezz.

– Néith énekesnőinek és szövőnőinek feljebbvalója... könnyű volt a nyomodra bukkanni! A papnők egyfolytában csak az előléptetésedről és a fényes jövődről beszélnek! Bevallód, hogy ismered Kelt?

– Bevallom.

– Te csaltad csapdába a vacsorán!

– Nem én tettem.

– Bizonyítsd be!

– Tényleg a barátja vagy, vagy a rendőrség besúgója?

Bébon nevetésben tört ki.

– Én, rendőr? Na még csak az kéne! Akkor már azzal is vádolhatnál, hogy házas vagyok és családapa!

A színész felháborodása őszintének tűnt.

– Hiszek Kel ártatlanságában – jelentette ki Nitisz. – Segítettem neki, hogy elrejtőzzék.

Bébon megkönnyebbülten sóhajtott.

– Egy szövetséges... Az isteneknek hála! Hol bujkál?

– Naukratiszba ment. Ha Démosz és a Konok, akiknek bizonyára közük van a tolmácsok meggyilkolásához, a görög városban tartózkodnak, megtalálja és kikérdezi őket.

– Ok pedig megölik, amennyiben tényleg bűnösök!

– Nem sikerült lebeszélnem az útról – sajnálkozott Nitisz –, mert nem látott más megoldást. A hatóságok szemében Kel szökésben lévő gyilkos.

– Segíteni fogok neki – ígérte Bébon.

A színész zavartnak tűnt.

– Bocsásson meg az erőszakosságomért, de azt hittem, hogy az összeesküvők cinkosa.

Nitisz elmosolyodott.

– Én ugyanígy tettem volna.

– Komoly bajba kerülhet, ha Kelt segíti!

– Vajon nem az a kötelessége-e egy papnőnek, hogy az igazságot kutassa, és szembeszálljon a hazugsággal?

– Megtiszteltetés, hogy megismerhettem.

– Hozd vissza Kelt épségben. Együtt bebizonyítjuk az ártatlanságát.

35

Kel egyetlen nap alatt több munkát végzett, mint Zéké asszony három titkára egy egész hét alatt. Több adminisztrációs problémát is sikerült megoldania. A földek igazgatása alapvető reformokra szorult. Ezentúl jóval nagyobb jövedelmet fognak hajtani.

– Káprázatos – ismerte el a gyönyörű üzletasszony. Nem tévedtem. Még hátravan néhány dosszié, de tartom a szavam. Eredményesen dolgozol, megérdemled, hogy találkozz egy fontos emberrel, aki megbízható értesülésekkel fog ellátni. Egyetlen feltételt szabok: csak az én jelenlétemben beszélhettek.

– Mikor?

– Még ma éjszaka.

*

A naukratiszi zsoldosok főnöke majd' felfalta Zékét a tekintetével.

– Bemutatom neked egy barátomat – mondta neki az asszony. – Szüksége van a szolgálataidra.

– Félhivatalosan, gondolom?

– Kezeskedem érte, nyíltan beszélhetsz. De ne feledd, sohasem találkoztatok.

– Mi óhajt tudni ez a névtelen barát?

– Besoroztál mostanában egy Démosz nevű fiatal görög tolmácsot? – kérdezte Kel.

A főnök ellenőrizte a nyilvántartását.

– Nem.

– És arról is tudnál, ha adminisztrációs állást kapott volna?

– Természetesen.

– És egy idősebb férfiról, a Konokról tudsz valamit?

A főnök a szemöldökét ráncolta.

– Az egykori tiszt, aki tejkereskedő lett Szaiszban?

– Pontosan!

– Ő a múlt héten lépett be.

– Beszélni akarok vele!

– Lehetetlen.

– Muszáj!

– A Konokot a kiképzés első napján halálos baleset érte.

– Hogy történt?

– Megcsúszott, és felnyársalta magát a vele szemben álló katona lándzsáján. Az effajta gyakorlat során sok embert veszítünk. Ez az ára annak, hogy igazi zsoldosokat képezzünk, ne puhányokat.

*

Kel képtelen volt összpontosítani.

A Konokot minden jel szerint megölték. Ez a nyom végérvényesen megszakadt, maradt Démosz. Mivel az egykori tejkereskedővel, a túlságosan is feltűnő cinkossal ellentétben a görög bujkált, ártatlannak kellett lennie. De hogyan akadjon a nyomára?

Hirtelen egy döbbenetes iratra tévedt a tekintete.

Meglepetésében már-már azon töprengett, hogy nem felejtett-e el görögül. De miután újraolvasta a szöveget, többé már semmi kétsége nem lehetett.

Megérkezett Zéké asszony. Komáimból és fajanszból készült, széles, nyolcsoros nyakláncot, lótuszvirág formájú fülbevalót és aranylemezekből álló övét viselt, amelyet öt sor fajanszgyöngy tartott össze. Az ékszerek egy vagyont értek!

A hatás azonban ezúttal elmaradt.

Kel az iratot lobogtatta.

– Nem tudom elhinni!

– Mire fel ez a nagy felháborodás?

– Arra készül, hogy embereket vásároljon?

– Görögországban rabszolgának hívjuk őket, és teljesen megengedett a velük való kereskedés.

– Egyiptomban Máát törvénye határozottan megtiltja!

– Egyiptomnak haladnia kellene a korral, ifjú írnok. Meg kellene értenie, hogy a rabszolgák a gazdasági fejlődéshez nélkülözhetetlen termelőerőt képviselnek.

– Ha ez az ára, jobb lemondani róla! Egyetlen fáraó sem tűrne ilyen gyalázatot.

– Képzelődsz, édes fiam. Minél nagyobb lesz a lakosság, annál inkább a gazdaság törvényei fognak érvényesülni. És a ti ósdi szellemiségetek, akármilyen szép is, el fog tűnni. Demokratikus városállamainkban több a rabszolga, mint a szabad ember. Ez a modell fog elterjedni nálatok is.

– Fogadja el a felmondásomat, Zéké asszony.

– Szó sem lehet róla! Hová mennél? Itt biztonságban vagy, és folytathatod a nyomozásod.

Az üzletasszony csábító mosolya nem hatott Kelre. Az írnok megfékezte a haragját, és egy újabb ütőkártyát húzott elő a Zéké elleni veszélyes játszmában.

– Nem vagyok hajlandó olyan iratokkal foglalkozni, amelyek közvetve vagy közvetlenül a rabszolgaság Naukratiszban való meghonosításával foglalkoznak.

– Rendben van, figyelembe fogom venni archaikus nézeteid, remélve, hogy fejlődni fogsz.

– De azért segít megkeresni Démoszt?

– Ha ebben a városban bujkál, megtalálom.

– Valami mást is keresek – árulta el a fiatalember. – Egy felbecsülhetetlen értékű kincset.

Zéké kíváncsisága azonnal feléledt.

– Miről van szó?

– Tudja, hogy Amaszisz király hogyan szerezte meg a hatalmat?

– Államcsínnyel. A katonái egy koronával egyenértékű sisakot helyeztek a fejére. Polgárháborúban legyőzte az uralmon lévő fáraót, Apriészt, majd rákényszerítette a hatalmát a népre és az előkelőségekre.

– Ez az értékes ereklye eltűnt. Ellopták a palotából a híres sisakot, és én meg vagyok győződve róla, hogy ez a bűntény összefügg a munkatársaim meggyilkolásával.

– Másképpen szólva – jegyezte meg Zéké –, új államcsíny készül!

– Ha visszaszolgáltatom a sisakot a fáraónak, elismeri az ártatlanságom – jelentette ki Kel.

– Kétségtelenül – suttogta az üzletasszony, és közben egy másik megoldásra gondolt.

Ez az ügy túlmutatott egy ifjú írnok esetén, bármilyen helyes fiúról légyen is szó. Segíteni fog neki megszerezni a kincset, de nem fogja hagyni, hogy ő húzzon belőle hasznot.

Egyedül neki volt elég tapasztalata ahhoz, hogy rangot és vagyont csikarjon ki az uralkodóból. Tisztelet és mesés gazdagság fogja körülvenni, mint az udvar egyik legfontosabb személyiségét, és számos reformot fog elfogadtatni a görög kultúráért rajongó királlyal.

Zéké asszony igazi életpályája még csak most kezdődött.

36

Amaszisz rosszul aludt. A felesége vigasztalta, és arra kérte, hogy fogadja a különféle görög városokból érkezett kereskedelmi küldötteket, akik még szorosabb kapcsolatot kívántak kiépíteni Egyiptommal. Noha utálta az efféle kellemetlen kötelezettségeket, az uralkodó hallgatott a királynő szavára. A fáraóval való találkozás mérhetetlen megtiszteltetést jelentett, és örömteli gazdasági következményekkel járt.

Az audiencia után Amaszisz Menket, Szaisz ünnepmesterét fogadta. Az uralkodó ettől a hűséges szolgától várta, hogy szemmel tartsa a főpapot, és meggyőződjön róla, hogy rendben zajlanak-e az alsó- és felső-egyiptomi templomfelújítások.

– Hogy halad a nagy tervünk, Menk?

– Felség, Philae szigetén csodálatos szentély épül Ízisz tiszteletére! Az istennő kedvelni fogja ezt az elhagyatott, nagyszerű helyet, amely mind ez idáig lakatlan volt.

– Ne hanyagoljuk el sosem a nagy varázslóasszonyt – mondta Amaszisz. – Hisz nem az ő birtokában van-e az isteni fény, Ré igazi neve és a teremtő erő titka? Philae marad az uralmam egyik legfontosabb eredménye. Ügyelj rá, hogy a munkálatokban ne legyen fennakadás.

– Ügyelni fogok, felség.

– Elkészült örök lakhelyem Néith templomának szent falain belül?

– A mesteremberek az ön utasításait követték. A nagy terem csodálatos. A pálma alakú oszlopokkal díszített előcsarnokot két ajtó zárja le, ezek mögött található a szarkofág.

A XXVI. dinasztia uralkodó-sírjai a régi Néith-kápolna oszlopos terme előtti udvarra nyíltak, és Amaszisz végső nyughelye is ezt a mintát követte. Ily módon a király a rejtélyes istennő védelmébe helyezte magát, aki a hét szó segítségével minden pillanatban újrateremti a világot.

– A főpap megfelelő módon foglalkozott örök nyughelyemmel?

– Gondos éberséggel, felség! Két középszerűnek ítélt szobrászt el is küldött, és ő maga választotta ki a kőbe vésett dicsőítő szövegeket, amelyek felséged lelkének halhatatlanságát

biztosítják.

– Nem bírálta a kormányomat?

– Egyáltalán nem. A főpap hideg és távolságtartó ember lévén nem sok mindent árul el magáról. Mindamellett nem hallottam arról, hogy kétségbe vonta volna felséged tekintélyét. Néith temploma példásan működik, nem lesz könnyű megtalálni Wahibré utódját.

– Továbbra is légy résen – parancsolta Amaszisz –, és számolj be minden eseményről.

A király visszatért a lakosztályába, és megkóstolt egy bubasztiszi fajbort. A macskaisten, Básztet szőlőtermelői kiváló minőségű, könnyű és üde bort készítettek. Ama-szisznak szüksége volt egy kis szíverősítőre, mielőtt a titkosszolgálat vezetőjét fogadta.

Thot papjaként Hénát feladata lesz Amaszisz emlékének ápolása a király halála után, a fáraói nagyság azonban nem volt meg benne. Tudta, hol a helye, szeretett az árnyékban maradni, és megelégedett a rangjával.

Ugyanakkor a becsvágy nem támadhat-e fel váratlanul, akár egy pusztító hullám, függetlenül a kortól és a rangtól?

Képtelenség volt átlátni ezen a visszahúzódó emberen, akinek mindenki dicsérte a szakértelmét.

– Halikarnasszoszi Phanész tábornok nagy katonai parádéra készül, felség. Kitűnő hatása lesz ennek az elrettentő hadműveletnek.

– Meghívtad a barátunkat, Kroiszoszt?

– A perzsa külügyminiszter éppen úton van. A futáraink utol fogják érni, és biztos vagyok benne, hogy nem fogja elmulasztani az egyiptomi haderő felvonulását.

– A sisakom?

– Egyelőre semmi nyom, de több kihallgatást is elrendeltem. Lehetséges, hogy a tolvaj egy Leszboszból származó szobalány.

– Miért gyanakszik rá?

– Mert bejárása volt a palotának abba a szárnyába, ahol az ereklyét őrizték, és eltűnt. Ha hajón indult Görögországba, nem fogjuk megtalálni.

– Biztosan vannak cinkosai!

Hénát kétkedőnek tűnt.

– Felség, egyetlen dologban biztos lehet: egyetlen előkelőség, egyetlen főtiszt sem merné a fejére helyezni a sisakját, és

fáraónak nyilvánítani magát. Nekem gondom lesz a civilekre, Phanész pedig kész letörni minden katonai lázadást.

– A sisakot mégis ellopták!

– Talán egy őrült megbízásából, aki az élete árán is utánozni akarja magát, vagy egy bűnöző kívánságára, aki egy vagyont akar kicsikarni tőlünk a sisakért cserébe.

– Egyszerű rablás?

– A nyomozásnak ebben a szakaszában semmilyen lehetőséget nem zárnék ki.

– És a tolmácsok meggyilkolása?

– Sajnos még mindig szabadlábon van! Néha arra gondolok, hogy nem tépte-e szét egy krokodil, vagy nem ölte-e meg egy útonálló. Egy menekülő ember nem él sokáig.

– Terjeszd ki a nyomozást az ország egészére.

– Egészen Elephantinéig?

– Ez a Kel dél felé is menekülhetett!

– Erősen kétlem, felség, de azonnal megteszem a szükséges lépéseket.

– Felvetted az új tolmácsokat?

– Csupán három olyan jelentkezőt találtam, akik rendelkeznek a megfelelő képzettséggel, és méltónak tűnnek a bizalomra. Egy hivatal újjászervezése időigényes feladat.

– Addig is foglalkozz a diplomáciai levelezéssel, és mutasd be nekem a fontosabb szövegeket.

*

Mint mindig, az összeesküvők feje most is lenyűgözte a hallgatóit.

Sikerült megnyugtatnia őket, noha a helyzetük korántsem volt veszélytelen. A tolmácsiroda megsemmisítése eredetileg nem szerepelt a terveik között, és ez a tragédia könnyen a bukásukhoz vezethetett.

De úgy látszott, a sors továbbra is kegyes hozzájuk.

– Még messze vagyunk a céltól – ismerte el a vezetőjük.

– Ugyanakkor földalatti munkánk már meghozta eredményét. A pillanatnyi helyzet minket igazol: jól tettük, hogy megszabadultunk a tolmácsoktól, és Kel írnokra kentük a gyilkosságot.

– Azt hittük, hogy egykettőre letartóztatják – sajnálkozott valaki. – És ha nála van a kódolt papirusz, komoly veszélyt jelent!

– Egyáltalán nem – vélekedett a főnök –, hiszen sosem lesz

képes megfejteni.

– Reménykedjünk, hogy meghalt, az irat pedig elveszett!

– Van köztetek olyan, aki a visszalépést fontolgatja e miatt az apró incidens miatt?

Senki sem jelentkezett.

37

Kel olajmécsesek fényénél folytatta a rejtjeles papirusz tanulmányozását. Az általa ismert görög nyelvjárásokból kialakított megfejtési kódokat próbálgatta.

Hiába.

Az előtte heverő egyiptomi jelek nem voltak hajlandók szavakká összeállni. A kód alkotója valóságos démon volt!

– Te még nem alszol? – kérdezte érzéki hangján Zéké asszony akinek elbűvölő illata elárasztotta az írnok szobáját.

– Szeretek későig olvasni. Jól telt az estéje?

– Unalmasan, de hasznosan! Naukratisz kikötőjének igazgatója mindenütt azt bizonygatta, hogy a felesége, egy halálosan unalmas, vén parasztasszony milyen hűséges hozzá. Bebizonyítottam neki, hogy hazudik. Azóta csúszik-mászik előttem.

– Beszélt neki Démoszról?

– Neki és más előkelőségeknek is. Azt állítottam, hogy szükségem lenne egy írnok-tolmácsra.

– Megtudott valamit?

– Semmit. A barátod a rejtőzködés mestere. Én azonban makacs vagyok, és sosem vallók kudarcot. Holnap találkozunk egy főtiszttel, aki nem titkolhatja el előlem az igazságot. O majd segít a sisak nyomára bukkanni, már amennyiben az értékes tárgyat Naukratiszban rejtegetik. Mondd, ifjú írnok, nem vagy te szerelmes?

– Muszáj válaszolnom?

– Már megtetted. Jó éjszakát.

Kel újra munkához látott.

*

Zéké meglátogatta az ötvöseit, Kel pedig lejegyezte, hány árucikket készítettek az elmúlt hónapban. Szigorú főnök lévén a görög asszony megjutalmazta a legügyesebbeket és elkergette a lustákat. Elégedetten hagyta el a kovácsok kerületét, és egy kétemeletes, elhanyagolt épület felé vette az irányt.

Egy rúgással felébresztette a küszöbön alvó nyomorékot. A

szerencsétlen feljajdult.

– Az istenek küldték, asszonyom! Szánjon meg egy darabka kenyérrel!

– A szomszéd utcában lévő pékségembe segédet keresek Dolgozz, és akkor ehetsz.

Újabb rúgástól félve a nyomorék eliszkolt.

Kel követte Zéké asszonyt, aki egy kopott lépcsőn igyekezett felfelé.

Az emeleten szobák voltak.

– Na, Arisztotelész megint részeg vagy?

– Megint, kedvesem! A részegség az istenek öröme, nem igaz?

– Ha rád hasonlítanak, jobb, ha nem hisz bennük az ember! A kapitányod nem vett vissza?

– De, csak nem értékelte a legutóbbi dühkitörésem. Pedig igazam volt! Romlott sört adtak nekünk, én pedig a hadtápparancsnok arcába öntöttem. Ezért elküldtek, most gondolj bele! Egy olyan zsoldost, mint én!

A szakállas férfi felállt.

Az izmaiból ítélve még képes volt a harcra.

– Régi barátságunk emlékére – mondta Zékének – nem győznéd meg a kapitányt, hogy vegyen vissza? Nélkülem a görög hadsereg összeomlik.

– Elég reménytelen a helyzeted.

– Annyira szép vagy, kedvesem! Csak egy szót kell szólnod, és az ügy el van intézve.

– Lehetséges – ismerte el Zéké. – Mit kínálsz cserébe?

Arisztotelész elgondolkozott.

– Mit szólnál egy dicsőítő énekhez?

– Találj ki valami jobbat.

– Egy szerelmes éjszaka...

– Nem szeretem a felmelegített ételt.

– Neked megvan a magad ötlete!

– Meglep az éleslátásod, Arisztotelész.

A zsoldos nyugtalannak tűnt.

– Remélem, hogy azért nem kérsz lehetetlent.

– Csak egy kis tájékoztatást.

– A katonai titoktartás...

– A rossz tréfát sem kedvelem – jegyezte meg Zéké. –Beszélsz, vagy elmegyek. A kapitányoddal pedig majd elboldogulsz valahogy.

– Maradj, drága barátnőm, maradj!
A zsoldos kihúzta magát.
– Arisztotelész kész felelni neked.
– Mivel szorgosan látogatod Naukratisz kocsmáit, semmilyen pletyka nem marad előtted ismeretlen.
– Így igaz!
– Nem beszélnek valami kincsről, ami a hatóságok tudta nélkül érkezett a városba?
Ariszotelész szeme elkerekedett a meglepetéstől.
– Honnan tudsz te erről?
Zéké arcán ragadozómosoly jelent meg.
– Hallgatlak, barátom.
– Az igazat megvallva elég homályos az egész.
– Te azonban beszélj világosan!
– Jól van, jól van! Egyik ismerősöm, egy elfogadható árakkal dolgozó lány, megtudott valamit az egyik pityó-kos vendégétől.
– A neve?
– Nem tudom. Azt azonban igen, hogy a kikötőben dolgozik. O és a társai állítólag a vámőrséget és a kikötői hatóságokat megkerülve csempészték a városba ezt a csodálatos kincset. Figyelmeztetlek, kedvesem, hogy talán mese az egész. És nem ajánlom, hogy faggatni kezdd a rakodómunkásokat. Ingerlékenyek és erőszakosak. Ezek képesek lennének megerőszakolni.
– Értékes tanácsok, Arisztotelész. Még valami?
– Felejtsd el ezt az ügyet, ne keveredj bajba feleslegesen. Túl nagy szükségem van rád. Ami a kapitányt illeti... számíthatok rád?
– Jelentkezz holnap a kaszárnyában.

38

– Egyedül kell mennem – jelentette ki Kel.
– Arisztotelész nem túlzott – figyelmeztette Zéké még a zsoldosok is félnek a kikötői munkásoktól. Verekedősek, és nem riadnak vissza a durva módszerektől. Ez egy nagyon zárt világ, gyűlölik az idegeneket.

– Beszélek görögül, semmi okuk nincs rá, hogy tartsanak tőlem. Főleg, ha megengedi, hogy egy jelentős összeget ajánljak nekik a sisakért cserébe.

– Kitűnő ötlet.

– Nem gondolja, hogy a jelenléte hátráltatná az üzlet megkötését? Ezek a férfiak még képesek durván viselkedni magával.

Kel nem tévedett. A görög rakodómunkások szemében egy nő nem volt több, mint egy batyu szennyes ruha. És Zéké szépsége inkább csak hátrányt jelentett volna.

Zéké azonban aggódott: mi lesz, ha Kel nyomban elhagyja Naukratiszt, miután megszerezte a sisakot? Zéké-nek szüksége volt erre a csodálatos sisakra, még akkor is, ha meg kell szabadulnia miatta a terhessé váló írnoktól.

– Egyedül én tudlak megvédeni – jelentette ki az asszony ellágyulva. – Ne felejtsd el, hogy szökésben lévő bűnöző vagy! Letartóztatnak, mielőtt még átadnád a sisakot a fáraónak, sosem fogod tudni bebizonyítani az ártatlanságodat.

– Hajlandó lenne tárgyalni a nevemben?

– Szeretnélek megmenteni, fiam. .

– Hogyan köszönjem meg?

– Szerezd meg a sisakot, és ne fukarkodj a fizetséggel. Utána Szaiszba megyünk.

Megható volt Kel naivitása. A mások őszinteségébe és az adott szóba vetett hite miatt nem lesz hosszú életű.

Zéké elvezette a kikötőbe, és megmutatta neki a vámhivatal épületét. A rakodómunkások éppen a Görögországból érkezett kereskedőhajók rakományát pakolták ki.

– Várd meg, míg lemegy a nap – ajánlotta az asszony –, és sétálj lassan a móló végéig. A rakodómunkások ott gyűlnek össze

vacsorázni. Ha egy vámos megszólít, mondd, hogy állást keresel. Biztos vagyok benne, hogy az istenek megsegítenek, és sikerül tisztáznod magad.

Miközben a móló kövein lépdelt, Kelt a hatalmába kerítette a rémület.

Egyáltalán nem volt felkészülve egy ilyen találkozásra. Hogy szeretett volna most a tolmácsirodában lenni, lefordítani egy nehéz szöveget, majd ebédelni menni Bébonnal! Vajon része lesz-e még valaha ezekben az apró örömökben? Viszontlátja-e még Nitiszt?

Mivel lejárt a szolgálatuk, a vámosok belefeledkeztek a kockázásba, és mit sem törődtek az arra sétáló írnokkal.

A távolban tűzfény világított.

Kelnek kedve lett volna kereket oldani. Biztos nem lesz képes meggyőzni a rakodómunkásokat, hogy adják el neki Amaszisz sisakját, már amennyiben sejtik, milyen felbecsülhetetlen értékű tárgyról van is szó.

A megtermett férfiak, körülbelül húszán, halat sütöttek, amelyet sóval, hagymával és mazsolával ízesítettek. Patakokban folyt a sör.

Kel összeszorította a fogát, és közelebb lépett hozzájuk.

– Hé, egy látogató! – kiáltotta egy részeges hang. – Keresel valakit, fiacskám?

– Hivatalosan munkát keresek.

– Nem vagy hozzá elég erős… És mi az igazság?

– Üzletet ajánlok a főnöködnek.

A rakodómunkások abbahagyták az evést és az ivást. Csak a tűz ropogása törte meg a sűrű csendet.

– A főnök én vagyok – jelentette ki Részeges Hang. – És nincs nagyon ínyemre, hogy egy rendőr megzavarja a vacsorámat.

– Nem vagyok rendőr, épp ellenkezőleg.

– És az mit jelent?

– Azt, hogy a botforgatók szívesen nyakon csípnének.

– Te, bandita lennél?

– Az csak rám tartozik. Érdekelne egy kisebb vagyon?

Részeges Hang meglepetten nézett a fiatalemberre.

Komolynak és magabiztosnak látszott.

– Mit akarsz cserébe?

– Egy kincset, ami nálad van, és ami hozzám tartozik. Mennyit kérsz érte?

– Egy kincs... Félrebeszélsz?

– Felesleges hazudnod.

Részeges Hang már bánta, hogy egy kétes, ámde jól fizető ügybe keveredett. Nem igazán volt választása. A hatóságok képviselőjével állt szemben, akitől feltűnés nélkül meg kellett szabadulnia.

A megoldás nem volt kérdéses.

– Mi csak közvetítők vagyunk. Pé-gutii{27} társaink őrzik a kincset. Csak ők dönthetnek.

– Megfizetlek ezért az információért.

– Majd később meglátjuk. Ma éjszaka itt alszol, és holnap reggel elviszünk Pé-gutiba. Így biztonságosabb.

A rakodómunkások gyűrűje szorosabbra zárult.

Semmi esélye nem volt a menekülésre.

Kénytelen volt elnyúlni egy szakadt gyékényen. Nem adtak neki sem inni, sem enni.

Ha szökni próbál, a rakodómunkások képesek betörni a fejét.

Nem értesíthette Zéké asszonyt, és senkitől nem remélhetett segítséget. Erről az útról sosem fog visszatérni.

39

Erős szél fújt, a hullámok magasra csaptak. A barátságtalan és veszélyes part egy nehezen áthatolható, mocsaras terület végét jelezte.

A nyílt tengeren hajó ringott.

Mint a legtöbb egyiptomi, Kel is tudta, hogy egy félelmetes démon lakja a tengert, és ő az oka pusztító haragjának. Nem irigyelte a tengerészeket, akik kénytelenek szembenézni vele.

– Ez itt Pé-guti? – kérdezte az írnok meglepetten.

– Meggondoltam magam – árulta el a rakodómunkások főnöke. – Nem árt némi elővigyázatosság, ha az ember meg akar szabadulni egy rendőrtől.

– Nem vagyok rendőr, én...

– Meg tudom ítélni az embereket, fiacskám. Igen kellemetlen helyzetbe hozott a főnököd, amikor rád bízta ezt a lehetetlen küldetést. Ardisz, a kalóz biztosan jó árat fizet érted. Ha jó kedvében van, talán beszél neked a kincsről, mielőtt rabszolgát csinál belőled. Ha nem, megkínoz, és a maradványaidat odaveti a halaknak. Ardisz gyűlöli az egyiptomiakat.

Kel akkor sem menekülhetett volna a dobófákkal és tőrökkel felfegyverzett rakodómunkások elől, ha olyan gyorsan fut, mint a szél.

Néhányan nevetni kezdtek a túszuk aggodalma láttán.

A hajó a parttól elég messzire horgonyzott. A kalózok vízre bocsátottak egy csónakot, és a rakodómunkások által gyújtott tűz felé eveztek.

– Szóval Ardisznál van a kincs – suttogta Kel.

– Hát igen, fiacskám! Bizonyos értelemben célhoz értél. Ez a siker azonban a halálodat jelenti, a rendőrség pedig semmit sem fog megtudni.

A fiatalember nem látta értelmét, hogy könyörögni kezdjen Részeges Hangnak. Számára nem volt több, mint egy árucikk, amitől a lehető leghamarabb és a legkedvezőbb áron igyekezett megszabadulni.

Amikor a csónak kikötött, arra gondolt, hogy soha többé nem látja Nitiszt.

Ebben a pillanatban megértette, hogy szenvedélyesen szereti. A halál azonban meg fogja akadályozni abban, hogy megvallja neki az érzéseit. Örökre megfosztja Nitisz tekintetétől, szépségétől, ragyogásától.

Öt kalóz szállt ki a csónakból.

Egy rövid tunikát viselő kolosszus vezette őket, az övében két kardot hordott.

– Szervusz, Ardisz! – üdvözölte zavartan Részeges Hang.

– Ma mi a kínálat?

– Ez – felelte a rakodómunkás Kelre mutatva.

A két férfi a tolmács által jól ismert ión nyelvjárást használta.

– Ki ez a kölyök?

– Rendőr. Azzal bízták meg, hogy keresse meg a kincset.

A kolosszus nevetésben tört ki.

– Jó kedvre derítesz, pajtás! Mennyit akarsz érte?

– Jó árat.

– Három korsó óbor?

– Öt, és egy értékes váza.

– Túl sokat kérsz!

– Egy fiatal rendőr... Elsőrangú szórakozás, nem igaz?

Ardisz mordult egyet.

– Négy korsó bor és egy kis krétai váza, amiért megőrülnek a szaiszi polgárok.

– All az alku.

A két férfi kezet rázott.

– És most tűnjetek el! – parancsolta a kolosszus. – A füzeteknél fogunk halat sütni. Újholdkor ismét találkozunk. Hozz ruhákat és fegyvereket!

– Rendben van.

Két kalóz átadta Részeges Hangnak a boroskorsókat és a krétai vázát, amelyek egy kereskedőhajó zsákmányából származtak. Ardisz, aki magasabb árra számított, elégedett volt az üzlettel.

Kel felé fordult.

– Egy rendőrből nem lesz jó rabszolga, ráadásul nem is tűnsz túl izmosnak. Nincs idő rá, hogy megtanítsunk evezni. Kár, hogy nem érted, amit mondok, egyiptomi! Én és az embereim azzal fogjuk szórakoztatni magunkat, hogy megsütünk evés közben. Nincs szebb asztali zene, mint egy rendőr rikácsolása!

– Maga igazi idegen – jegyezte meg Kel –, hiszen nem beszéli az egyiptomit. Miért gyűlöli annyira az országomat?

– Te... te az én nyelvjárásomban beszélsz!

– Nem rendőr vagyok, hanem írnok-tolmács, és Naukratiszban dolgozom, Zéké asszonynak.

A meglepett Ardisz alig jutott szóhoz.

– Zéké asszonynak – ismételgette, mintha egy félelmetes istennőről beszélne. – Mit akarsz tulajdonképpen?

– A kincset, amit a rakodómunkások hoztak nemrég, és ami állítólag a maga birtokában van.

A kalóz öklével a homlokára csapott.

– Kész őrület! Hogy miért gyűlölöm az országodat? A vámszedői, a rendőrei, az adói miatt! Egy becsületes kereskedő nem képes rendesen megkeresni a kenyerét. Minden rakományra adót szabnak ki. Én másképpen boldogulok. A Kis-Ázsiából érkező hajókról bort, olajat, lent, fát, fémet szerzek, amit a bátor rakodómunkások a hatóságokat megkerülve adnak tovább. A vásárlók kevesebbet fizetnek, és mindenki boldog!

– A mostani kincs nem mindennapi áru.

– Nem kell emlékeztetned rá! – mennydörgött Ardisz. –Talán kételkednek bennem?

– Biztosan nem – állította Kel, akit meglepett a beszélgetés alakulása.

A kalóz tekintete gyanakvóvá vált.

– Rád bízták a végső ellenőrzést, nem igaz? Jó kis háború, mondhatom! A támadás előtt nem árt meggyőződni a saját csapataink állapotáról.

Ardisz félrevonta Kelt.

Ő is meggondolta volna magát, és a sütögetés helyett inkább leszúrja?

A tunikája zsebéből elővett egy kis kerek tárgyat. Kel sosem látott még ilyesmit.

– Csodálatos, nem igaz? A kabinomban elrejtett láda száz ilyen Görögországban vert ezüstpénzt tartalmaz. Nemsokára a mi pénzünk lesz forgalomban Egyiptomban! Vége a cserekereskedelmeteknek, az elavult gazdaságotoknak! Feledésbe merülnek a templomokban őrzött aranyrudak, amelyeket az állam nem helyez forgalomba. A helyüket ezek az érmék veszik át. Mindenkinek lesz belőlük, meg fogják változtatni a világot!

– A fáraó ezt nem fogja engedni – tiltakozott Kel.

– Görögország nagy rajongója biztosan fejet hajt majd! Én leszek a pénz első számú szállítója, rendkívül gazdag ember

leszek. Gondolj bele, az egykori kalóz! Igaz, addig óvatosnak kell lenni, amíg be nem vezetik ezt a csodálatos reformot. Utána azonban hatalmas haszonra teszünk szert. Jó utat választottál, fiacskám. Egy értelmes egyiptomi, ritka az ilyen. Feltétlenül mondd meg az asszonyunknak, hogy nincs oka az aggodalomra. Ardisz vigyáz a kincsre, senki nem veheti el tőle. Amikor eljön az idő, a görög pénz elárasztja Egyiptomot!

– Az asszonyunk...

A kalóz pajzán arckifejezést öltött.

– Furfangos teremtés! Még egy olyan nagydarab legény is kész engedelmeskedni neki, mint én. Azt mondják, hogy az ágyban... De erről te talán többet tudsz?

– Nincs magánál Amaszisz király sisakja? – kérdezte Kel.

Ardisz meglepetése természetesnek tűnt.

– Mindig hajadonfőtt harcolok, és a kardom könnyedén átvág egy bronzsisakot! írnok, eredj vissza Naukratiszba, és nyugtasd meg Zéké asszonyt! Ardisz nem fogja elárulni.

Tehát túlélte!

Hogy hasznát vehesse mindannak, amit megtudott, Kelnek még át kellett verekednie magát egy mocsaras területen, ahol az erőszakos halál számos formája leselkedett rá, a krokodiloktól kezdve a csúszómászókig.

Ardiszt valójában nem nagyon érdekelte, hogy mi történik mindenható főnöke, Zéké asszony küldöttével. Ha odavész, könnyedén talál helyette másikat!

A madarak jelenléte megnyugtatta. Íbiszek, szalonkák, kacsák, gémek, darvak és pelikánok éltek ezen a végtelen, táplálékban bővelkedő vidéken. Kel csodálattal figyelte, hogy röpködnek, játszadoznak, távol az emberi aljasságtól. Az élet itt a teremtés első napjának nagyszerűségében mutatkozott meg előtte.

Kel letépett egy zsenge papiruszszárat, levágta a felső végét, és elfogyasztotta a megmaradt könyöknyi részt. Ez az egyszerű táplálék elég energiát adott ahhoz, hogy órákon át egyenletes tempóban gyalogoljon, és közben az éberségről se feledkezzék meg.

Szerencsére a sötét beállta előtt halászokkal találkozott, akik elégedetten tértek meg a napi kemény munkájukból. Magukkal vitték a falujukba, vacsorát adtak neki, és egy gyékényt éjszakára. Túlságosan kimerültek voltak ahhoz, hogy beszélgessenek. Másnap reggel megmutatták neki az utat egy nagyobb falu felé, ahonnan eljuthat Naukratiszba.

Kel fejében csak úgy hemzsegtek a kérdések, és Zéké asszonynak, tetszik, nem tetszik, válaszolnia kell majd rájuk. Vajon a biztos halálba küldte, vagy tényleg azt hitte, hogy a rakodómunkások megkaparintották Amaszisz sisakját? Az írnok eltüntetésével a bűnösségüket bizonyították volna! Tehát csaliként szolgált, és semmi esélye nem volt a menekülésre.

– Állj, ne mozdulj!

Három furkósbotokkal felfegyverzett férfi bukkant elő egy papiruszbokorból. Körülvették a fiatalembert.

– Mozgó vám – jelentette ki a tiszt, egy keskeny szájú, alacsony homlokú, negyvenes férfi. – Sétálgatunk, fiam?

– Naukratiszba tartok.

– Honnan jössz?
– Héronból, kétórányira van innen.
– Ott laksz?
– A barátaimat látogattam meg.
– Ismerem a helyet, de téged még sosem láttalak.
– Érthető, először jártam ott.
– Kik a barátaid?
– A pékkemence tulajdonosai.
– Ellenőrizni fogjuk. Neved, foglalkozásod?
– Szolgáló vagyok Naukratiszban.
– Nem hallottam a nevedet.
– Bak.
– Bak, „a szolga”... Nem rossz. A gazdád?
Nem lett volna helyes Zéké asszonyról beszélni.
– Mire valók ezek a kérdések? – értetlenkedett Kel. – Nincs nálam semmilyen áru!
– Éppen ez az, ami különös – vélekedett a vámos. –Gyakran kapunk el többé-kevésbé gyanús árusokat, üres kézzel ténfergőket azonban sosem. Tehát, ki a gazdád?
– Egy görög zsoldos.
– Ezt is ellenőrizni fogjuk, amint Naukratiszba érünk veled.
– Jobb szeretnék egyedül menni.
– Nem érzed magad biztonságban velünk?
– Mivel vádolnak?
Az egyik vámos a felettese fülébe súgott valamit.
– Mostanában nemcsak tolvajokat és csempészeket keresünk, hanem egy gyilkost is. Egy Kel nevű írnokot, aki talán faluról falura vándorolva, a mocsárban bujkálva próbál kicsúszni a rendőrség markából. A társam, akinek remek az arcmemóriája, a szaiszi hatóságoktól kapott portré alapján felismerni véli benned ezt a veszélyes bűnözőt. Azt ajánlom, ne ellenkezz, hanem kövess minket szépen. Ellenőrizni fogjuk, hogy igazat mondtál-e.
A vámosok már a szép jutalomra gondoltak.
– Tévednek – tiltakozott a gyanúsított. – Nem vagyok gyilkos.
– Tehát mégis te vagy Kel írnok?
– Meghallgatnának?
– Mi megelégszünk azzal, hogy letartóztatunk. Majd beszélhetsz a bírónak.
Kel előrevetette magát, és a vámos hasába fejelt.
Meglepett társai egy pillanatra megdermedtek. Az írnok a

nyakába kapta a lábát.

– Kapjuk el!

Az efféle helyzetekben jártas vámosok hamar utolérték.

Az egyikük derékon ragadta, és arccal a földre teperte a szökevényt.

– Most majd megtanulsz engedelmeskedni, így majd nyugton maradsz!

A fogoly megfeszítette az izmait, és várta az ütéseket.

A vámos fájdalmasan felkiáltott, és az írnok mellé zuhant.

– Kelj fel, Kel, tűnjünk innen.

Ez a hang... Bébon!

– Te vagy az... Tényleg te vagy?

– Annyira megváltoztam?

– És a többi vámos?

– A tisztet tarkón vágtam, elvettem a bunkóját, leütöttem vele az első üldöződet, most meg a másodikat.

– Elengedtek a rendőrök?

– Nem voltak bizonyítékaik. A rendőrség annyi hozzád hasonló ártatlant tartóztatott le, hogy Zsem bíró már azt sem tudja, hol áll a feje!

– Hogy találtál ide?

– A barátnőd, Nitisz papnő elárulta, hogy Naukratiszba mentél. A vámhivatalhoz közeli kocsmában megjátszottam a rendőrt! Az egyik „kollégától" tudtam meg, hogy két csapat indult a veszélyes bűnöző felkutatására. Szerencsére a jó csapatot követtem!

– Nitisz... Ez azt jelenti, hogy bízik bennem?

– Értékes szövetséges! És milyen csinos... Úgy tűnik, nem vagy közömbös számára. Bár, ami azt illeti, egy papnő és egy szökésben lévő gyilkos nem a legegyszerűbb páros!

– Hagyd ezt!

– Engedd már el magad egy kicsit! Nem mindennap ütök le három vámost. Elképzelhető, hogy nem lesznek jó kedvükben, amikor felébrednek. Engem nem láttak, de rólad tudják, hogy itt vagy a közelben.

– Naukratiszba kell mennünk, hogy kifaggassunk valakit.

– Ugye nem egy állig felfegyverzett zsoldost?

– Egy gyönyörű görög üzletasszonyt.

„A szép papnő már a múlté", gondolta Bébon.

– Ne hagyd magad elcsábítani – folytatta Kel. – Zéké asszony veszélyesebb, mint egy szarvas vipera. Gyere, elmesélem

útközben.

41

A lenszövet-kastélyból kilépve, ahol a papnők buzgón dolgoztak, Nitisz Kelre gondolt. Vajon visszatér-e Naukratiszból a barátjával, Bébonnal? Vajon sikerül-e bizonyítékot találnia az ártatlanságára?

Az írnok távolléte valódi szenvedés volt. Kel új horizontot jelentett számára, egy eszményt, amelynek ő volt az egyedüli megtestesülése. Néith istennő varázsereje vajon elhárítja-e a sors csapásait? Vajon újrateremti-e a fényösvényt, amelyen a papnőnek és az írnoknak együtt kell végigmennie?

– Rossz hír – jelentette be a főpap.

Nitisz szíve összeszorult.

– Kel...

– Nem, ne aggódj, Zsem bíró egy helyben topog. Semmi nyoma a szökésben lévő gyilkosnak.

– Kel nem ölt meg senkit!

– Tudom, de jobb, ha átvesszük a hivatalos nyelvezetet. A bíró a rendőrség tehetetlenségére és a titkosszolgálat vezetőjének titkolózására panaszkodik. Zsem szerint Hénát nem játszik nyílt lapokkal, nem osztja meg vele minden információját.

– Magának is ez a véleménye?

– Jobb lenne, ha a bíró találná meg Kelt. Hénát nem fog bíbelődni az eljárási renddel, hanem kivégezteti az állítólagos bűnözőt. Az emberei jogos önvédelemre hivatkoznak majd, és az ügyet egyszerűen ejtik.

– Zsem nem hagyna szó nélkül egy ilyen komédiát!

– Feltéve ha nem cinkosa a gyilkosoknak.

– Ebben az esetben az országunk nagy veszélyben lenne!

– A rossz hír is ezt igazolja, Nitisz: a király azt akarja, hogy bocsássuk a külvilág rendelkezésére a műhelyeink egy részét.

A papnő kővé dermedt.

– A király a templomok romlását akarja?

– Egy új típusú gazdaság van születőben, mi pedig kénytelenek vagyunk alkalmazkodni hozzá.

– A piramisok kora óta a templom szabott irányt a gazdaságnak! Az embereknek kell tiszteletben tartani Máát

törvényét, és nem Máátnak kell az emberi aljassághoz igazodnia!

– Amaszisz úgy döntött, hogy elveszi a templomok kiváltságait, amelyeket túlzottnak ítél. Ezentúl a közigazgatás alá tartoznak, és, a heliopoliszi és a mephiszi ősi szentélyek kivételével, nem részesülnek többé a birtokaik járandóságából. Egyedül az állam fog adót szedni, ő veszi fel a papokat, akár a parasztokat és a kézműveseket, fizetést ad nekik, és ő tartja karban az épületeket. A műhelyeink a világiak számára fognak szövetet készíteni, így hozzájárulva az ország jólétéhez.

– Az Isteni Feleség sosem hagyná ezt az őrületet!

– Thébа messze van – emlékeztetett rá a főpap –, és csak egy apröcska terület felett van hatalma. Itt a Deltában születik a jövő világa.

– Hát maga nem az Óbirodalom értékeihez való visszatérést hirdette? Nem azzal bízott meg, hogy élesszem fel a régi szertartásokat? A szobrászaink nem a piramisépítők művészetéből merítenek ihletet?

– Én mit sem változtam. Amaszisz azonban a görögöknek és a főhivatalnokainak akar kedvezni, a templomok földjeit nekik szánja.

– Megpróbálja meggyőzni a királyt, hogy rossz úton jár?

– Már meghozta a döntéseit, Nitisz, és az én szavam hidegen hagyja. Püthagorasz rendesen elvégezte a rábízott feladatokat?

– Úgy viselkedik, mint egy tökéletes pap.

– Görög lévén ő talán gyakorolhat némi befolyást a királyra. Vessük alá további próbáknak, és ami még fontosabb, készüljünk fel az istennő közeli ünnepére. Egyedül ő képes megóvni minket a legrosszabbtól. A szolgálata nem szenvedhet sem hanyagságot, sem késedelmet.

– Menkkel igen eredményes az együttműködésünk – jelentette ki Nitisz. – Jó hírnevéhez híven fáradhatatlanul dolgozik, és nem tűr semmiféle hibát.

– Maradj óvatos – ajánlotta Wahibré. – Nem tudjuk, mi a valódi szerepe ennek a született udvaroncnak.

– A kód egyetlen szavát sem vagyok képes megfejteni – vallotta be Nitisz. – Megengedi, hogy írjak a tolmácsiroda elhunyt vezetőjének, és kikérjem a tanácsát?

– Levél a halottnak?

– Remélem, hajlandó lesz válaszolni.

– Válaszd ki a formulákat, Nitisz. Reménykedjünk, hogy a

varázslatod sikeres lesz.

*

Nitisz belépett a tolmácsok vezetőjének kis sírkápolnájába. Az áldozati asztalra egy kőkenyeret és friss vizet helyezett.

A lemenő nap lágy fénye megvilágította az örök hajlék megközelíthető részét. Az élők itt léphettek kapcsolatba a holtakkal.

A papnő felemelt kézzel hódolt *ka,* az életerő szobrocskája előtt. A halál pillanatában a *ka* elhagyja azt az ásványi, állati vagy emberi lényt, amelyet annak létezése során élettel töltött meg.

„Béke veled – mondta Nitisz. – Juss el a kezdeti fényhez."

Majd a szobrocska nyakába akasztott egy kis papiruszt.

A levélben arra kérte a halottat, hogy segítsen leleplezni az igazi bűnösöket, megmentve ezzel egy ártatlan életet, Kel írnokot. Vajon a nappal jóllakott lélek hoz-e választ a túlvilágról, amikor visszatér, hogy megelevenítse faszobrocskáját?

*

Hajnalban Nitisz visszatért a kápolna ajtajához.
Egy hosszú himnuszt olvasott fel, amely a sötétség elleni harc után beköszöntő világosságot ünnepelte, majd átlépett a küszöbön, és a kis szentély közepén mozdulatlanná dermedt.

Valamiféle jelenlétet érzett.

Veszélyes démonét vagy jóindulatú szellemét?

A kitekert papirusz a szobrocska lábánál hevert. Nitisz tétova kézzel nyúlt utána.

Az elhunyt vörös tintával írt válasza a következő volt:

Az Ősök birtokolják a kódot.

42

– Végre itt vagy! – kiáltott fel Zéké asszony. – Mi történt?

– Alaposan túljárt az eszemen, én pedig elkeserítően ostoba voltam. A sors azonban keresztülhúzta a számításait.

Az asszony meglepetést színlelt.

– Egy szavadat sem értem!

– Ne komédiázzon, Zéké asszony. Most már tudom, milyen szerepet játszik.

– Magyarázd meg!

– Én hittem az őszinteségében, maga pedig a halálba küldött.

– Tisztában voltál vele, hogy a rakodómunkások erőszakos, veszélyes alakok.

– Vajon Ardisz, a kalóz nem a maga embere?

Zéké furcsán elmosolyodott.

– Találkoztál vele?

– Nem parancsolta meg neki, hogy tegyen el láb alól?

– A kincset kellett megtalálnod!

– Megtaláltam.

– Akkor hát a miénk Amaszisz fáraó sisakja! Tényleg Ardisz a legnagyobb tolvaj. Bőséges jutalmat érdemel.

– Nem vagyok benne olyan biztos.

– Nem hajlandó eladni nekünk a sisakot?

– Egy másfajta kincset bízott rá.

Zéké asszony tekintete haragossá vált.

– Csak nem fecsegett ez a tökelütött?

– A görög pénz behozatalával – jelentette ki Kel – tönkre akarja tenni a gazdaságunkat és a társadalmunkat. Amaszisz sisakjának megszerzésével pedig a hatalom meghódítására is jó esélye lenne. Már biztosan ki is választotta a zsoldost, aki a fejére téve fáraónak kiáltja ki magát. Ami engem illet, én csak egy jelentéktelen bábu voltam ebben a veszélyes játékban.

– Éles elméd segítségével magad is beláthatod, hogy a régi világ hamarosan összeomlik – mondta Zéké lágy hangon. – Az egyiptomiak a múlt, a hagyományos értékek felé fordulnak. Némelyek egyenesen visszakívánják a piramisok korát, amelyet a szobrászaitok oly buzgón másolnak! Mi, görögök jelentjük a jövőt.

– Én nem kérek ebből a jövőből!

– Egy múlthoz ragaszkodó, haladásellenes ifjú írnok, mondhatom, szép példája a gondolkodóknak! Tekints Naukratiszra, Kel: íme, az új világ! Ki védi meg a te vén Egyiptomod, ha nem a görög zsoldosok? A szolgálataikért cserébe jobb fizetséget követelnek! Havi két zsák árpa és öt zsák búza nem elég! Szépen csengő érméket akarnak, én pedig nemsokára több ezret forgalomba helyezek belőlük.

– Pénz és rabszolgaság... Magának ez a fejlődés?

– Kikerülhetetlen fejlődés!

– Biztosan vannak támogatói a kormányban. Különben nem bízna ennyire a sikerben.

– Kezdesz túl kíváncsi lenni, Kel. Egyedül a férjemnek fogom elárulni a titkaim. Vagy elveszel, vagy elmenekülsz. És ha a rossz megoldást választod, ne számíts rá, hogy megvédelek.

Kel elsápadt.

– Nem engedek ennek az aljas zsarolásnak.

– Ne légy nevetséges. Kívánsz, kívánlak. Mi ketten remek munkát fogunk végezni. A segítségem nélkül halálra vagy ítélve.

– Vajon nem a halál a legjobb menedék?

– A te korodban szörnyű büntetés! Légy észnél, Kel. Egyedül az én segítségemmel tudsz elmenekülni a rendőrség elől. De mindenekelőtt mondd el, hol van Amaszisz sisakja.

– Fogalmam sincs.

– A kalóz elárult, és te a cinkosa vagy!

– Nem, Zéké asszony.

Dacosan tekintettek egymásra.

– Ennél többet reméltem – vallotta be az asszony. –Szóval Ardisz hűséges hozzám, és nincs más kincse, mint a görög érmék.

– Így van.

– Hogyan határozol, Kel?

– Elhagyom Naukratiszt.

Zéké hátat fordított a fiatalembernek.

– Ahogy akarod! Mégis teszek neked egy utolsó szívességet. Várj itt két-három órát, megtudakolom, hogy hol őrködnek rendőrök, és mi módon hagyhatod el a várost.

– Köszönöm.

– A vesztedbe rohansz!

– Be fogom bizonyítani az ártatlanságom.

– Kár! Együtt megújíthattuk volna elévült világodat.

Zéké asszony elhagyta a tágas fogadótermet, fullasztó parfümfelhőt hagyva maga után.

Az írnok nyugtalanul járkált fel s alá. Vajon az üzlet-asszony nem adja-e át egy csapat zsoldosnak, akik majd eladják a holttestét a hatóságoknak?

A hatalomra éhes görög asszony meg akarta kaparintani az országot. Nagyzási hóbort vagy reális terv? Semmi sem bizonyította, hogy köze volna a tolmácsok meggyilkolásához. Ugyanakkor nem tagadta, hogy ismeretség fűzi egyes magas rangú állami hivatalnokokhoz.

Mivel nem nagyon tudta eldönteni, hogy mi az igazság, megkönnyebbült, amikor Zéké visszatért.

– A kézművesek kapuját még nem figyelik – közölte az asszony. – Szedd össze, amire szükséged van, és tűnj el!

– Köszönöm a segítségét.

– Azzal, hogy engem elveszítesz, mindent elveszítesz.

Kel visszatért a szobájába. Megkereste a palettáját, elcsomagolt egy gyékényt, egy kulacs vizet és egy zsák élelmet.

Amikor kinyitotta az ajtót, valami akadályba ütközött.

A padlón egy holttest hevert.

Tolmács munkatársáé, a görög Démoszé.

Elvágták a torkát. A feje mellett a gyilkos fegyver: egy kés, abból a fajtából, amelyhez az egyiptomiak nem nyúltak, mert tisztátalannak tartották. A görögök ugyanis újra használták, miután megöltek vele egy állatot. Az efféle tisztátalan tárgyak beszennyezik az emberi táplálékot.

Démosz... Bűnös vagy ártatlan? Tőle már nem fogja megtudni.

Kel dermedten nézte a megkínzott testet, könyörögve, hogy árulja el az igazságot. Démosz azonban néma maradt, már nem érdekelte a halandók sorsa.

– Gyilkos! – kiáltott egy durva hang. – Kapjuk el!

Egy erős kéz ragadta meg Kel vállát.

– Menjünk innen! – parancsolta Bébon.

– Nézd ezt a holttestet...

– Már nem fog felébredni. Nekünk viszont ki kell jutnunk ebből a csapdából!

Kel hagyta, hogy egy kéz magával rántsa, és futásnak eredt.

Bébon elkerülte az előcsarnokot, ahol Zéké szolgái várták őket botokkal felfegyverkezve.

A két szökevény, a kukták rémült tekintetétől kísérve, átvágott

a hatalmas konyhán.

– Felmászunk! – határozott a színész.

Egy idősebb írnok megpróbálta elállni a teraszra vezető utat. Bébon félrelökte a könyökével.

A két férfi leugrott egy tetőre, elérték a padlást, és egy nagy létrán leereszkedtek egy sikátorba.

– Leráztuk őket – vélekedett Bébon.

43

A központi közigazgatás által küldött írnok-könyvelő a délelőtt közepén találkozott Nitisszel, miután az énekesnők és szövőnők feljebbvalója kiadta az utasításait a papnőknek.

A magas rangú hivatalnok egészen rokonszenvesnek tűnt.

– Csodálatos ez a templom – vallotta be lenyűgözve. –Elnézést az alkalmatlankodásért, de a parancs az parancs. Ellenőrzőm a könyvelésüket, lecsökkentek bizonyos kiadásokat, és bátorítok egyes befektetéseket. A király nagyon fontosnak tartja a műhelyeik fejlesztését és a termékeik külső értékesítését.

– Nem ez a hivatásunk – ellenkezett Nitisz.

– Tudom, tudom! Ugyanakkor nincs választásunk, se maguknak, se nekem. Próbáljunk együttműködni.

A szelíd, küldetésével igen elégedetlen könyvelő engedékenynek bizonyult, és minimálisra csökkentette Néith templomának kötelezettségeit.

– Mindenkire ugyanazt a törvényt kellene alkalmazni – morgolódott. – Ha a tolmácsirodát vezető kollégám szerencsétlen sorsára gondolok! Ha nincs többé igazság, Egyiptomnak vége.

– Mi történt vele?

– A tolmács-írnokokat meggyilkolták, és őt is velük együtt! – suttogta a főhivatalnok. – De ne is beszéljünk erről a szörnyűségről. A rendőrség elfogja a gyilkost, és végre elfelejthetjük ezt a tragédiát. Mégiscsak hallgatni kellett volna a kollégámra!

– Talán valami rendellenességre talált az iroda gazdálkodásában?

– Dehogy, az irodavezetőnél nem létezett szigorúbb ember! Kivételezésről, érdemtelenül szerzett előnyökről nála szó sem lehetett. A munkatársam viszont átadott neki egy iratot, amely a Naukratiszban elkövetett állítólagos sikkasztásokról szólt. Arrafelé az emberek hajlamosak a saját törvényük szerint élni!

– Mi lett ezzel az irattal? – kérdezte Nitisz izgatottan.

– Miután elolvasta, az irodavezető átadta a felsőbb hatóságoknak.

– Pontosan kinek?

– A kollégám nem tudta.

– Volt az ügynek valami következménye?

– Tudtommal semmi! Éppen ezért rohanunk a katasztrófa felé. Ne szólj szám, nem fáj fejem. Az efféle ügyek meghaladják a hatáskörünket. Súlyos kellemetlenségek várnak arra, aki bolygatni merészelné őket. A viszontlátásra, Feljebbvaló.

Nitisz azonnal felkereste a főpapot, aki éppen az istennő ünnepéig elvégzendő feladatok jegyzékét állította össze.

– Püthagorasz barátunk eredményesnek mutatkozik? – kérdezte a lánytól.

– Feddhetetlen és szerény: nem lehet rá panasz.

– Továbbra is tartsd szemmel.

– Különös dolgokat tudtam meg – árulta el Nitisz.

Wahibré figyelmesen hallgatta a papnőt.

*

A túlterhelt Péfi pénzügyminiszter egy órácska pihenőt engedett magának egy évszázados pálmafa árnyékában, szaiszi villájának egyik kis tava mellett. A hadsereg fejlesztését célzó költségvetési megszorítások miatt át kellett szerveznie az Arany és az Ezüst Kettős Házát, aminek a hivatalnokok nem nagyon örültek.

Az „eláraszthatό folyópartok főnökeként" a földművelés zavartalanságára is ő ügyelt, és személyesen fogadta a legfőbb mezőgazdasági vidékek felelőseit. Szerencsére nem volt semmilyen nyugtalanító jel. Ugyanakkor a legkisebb lazaság is tragédiához vezethetett volna. Péfi gyakran gondolt Ozirisz szent városára, Abüdoszra, ahová vissza szeretett volna egyszer vonulni, hogy a feltámadottak istenét imádja.

A miniszter lehunyta a szemét, és elbóbiskolt. Egy békés világról álmodott, ahol nincsenek se csalók, se mihasznák.

Az intendánsa ébresztette fel.

– Wahibré főpap kívánja látni.

Ez a szieszta sem tartott sokáig.

Péfi a villa egyik levegős termében fogadta a barátját, távol a kíváncsi fülektől. Könnyű sört és mézes süteményeket szolgáltak fel nekik.

– Ezekben a nehéz időkben – mondta a miniszter – igyekezzünk kiélvezni az apró örömöket. Ki tudja, holnap lesz-e rá módunk?

– Borúlátóvá kezdesz válni, Péfi?

– A kor és a fáradtság nem sarkall életörömre. És valószínűleg a

látogatásod sem fog jobb kedvre deríteni.

– Nem valószínű – ismerte el Wahibré.

– Remélem, nem a tolmácsok meggyilkolásáról fogsz beszélni?

– Egy új, nyugtalanító információ birtokába jutottam.

– Barátom, drága barátom! Ne foglalkozz többet ezzel az üggyel. Hénát, a titkosszolgálat vezetője a király beleegyezésével újjászervezi a diplomáciánkat. A rendőrség pedig hamarosan elfogja a gyilkost. Felejtsd el ezt a tragédiát.

– Nem vagy hajlandó meghallgatni?

Péfi lemondóan sóhajtott.

– Ismerve a kitartásodat, megadom magam!

– Az irodavezető által kezelt kényes dossziék között volt egy könyvelési irat, amely a naukratiszi görögökkel foglalkozott. Mivel súlyos sikkasztásokra derített fényt, átadták a hatóságoknak.

A bejelentést súlyos csend követte.

– Így van – ismerte el a miniszter.

– Tudomást szereztél róla?

– Nekem küldte tovább a tolmácsiroda vezetője.

– És mire jutottál? – érdeklődött a főpap.

– Gyanús pénzügyi üzelmek! Naukratisz a saját szabályait követi, amelyek erősen különböznek a fáraói államéitól.

– Milyen szankciókat hoztál?

– Semmilyet.

– Hogyhogy semmilyet?

– Naukratisz védett övezet, amely közvetlenül a királytól függ.

– Es ő tud a görögök mesterkedéseiről?

– Részletes jelentéseket intézek hozzá. Ez az ügy csak egy a sok közül.

– És Amaszisz nem tesz semmit!

– De. Megtiltja, hogy beavatkozzam. Kizárólag ő foglalkozik a görög várossal.

– Állam az államban!

– Vagy engedelmeskedem, vagy lemondok. Ugyanakkor szeretném biztosítani Abüdosz jövőjét. Az utódom biztosan elhanyagolná Ozirisz városát.

– Talán ez az irat az egyik oka annak, hogy megölték a tolmácsokat – vetette fel a főpap.

– Kizárt! Mondom, rengeteg ehhez hasonló jelentés létezik, és a tények magukért beszélnek. Az igazat megvallva a görögök

megegyeznek egymás között, és nem lépik át a területüket. Nem az a legbölcsebb, ha hagyjuk, hadd folytassák?

44

Zsem bíró az imént tett pontot egy harminc éve húzódó, homályos társtulajdoni ügy végére. Bizonyítékok hiányában a felek végre hajlandóak voltak megegyezni. A bíró amúgy is kitűnő hírneve ettől csak tovább nőtt. Hála neki, az igazságszolgáltatás a legbonyolultabb ügyekkel is megbirkózott.

Mégis létezett egy kivétel: Kel írnok, a gyilkos még mindig szökésben volt!

Zsem ingerülten rontott be Hénát irodájába.

A titkosszolgálat vezetője kis papiruszdarabkákat osztályozott, amelyek neveket, dátumokat és tényeket tartalmaztak. Nem engedte, hogy más végezze helyette az archiválást, rendkívüli emlékezete ugyanis minden részletet rögzített.

– Ez így nem mehet tovább.

– Valami baj van?

– A király parancsa ellenére maga nem hajlandó együttműködni velem. Visszatart olyan értesüléseket, amelyek hasznosak lehetnének számomra.

– Téved.

– Bizonyítsa be!

– Azonnal, Zsem bíró! Éppen most kaptam egy jelentést Naukratiszból, amit rögtön továbbítani akartam magának, mihelyst áttanulmányoztam.

A bíró fontoskodva kérdezte:

– Mit tudott meg, Hénát?

– A gyilkos nyomára bukkantunk. Kel a Delta mocsaraiban bujkált, Naukratisz közelében. Néhány vámos felismerte, és elfogták, de egy bűntársa segítségével sikerült kereket oldania.

– Tudják, ki volt?

– Sajnos nem. Fogalmunk sincs, hogy a szervezete egyik tagjáról van-e szó, vagy egy alkalmi segítőről. De ez csak részletkérdés az új tények fényében.

– Mik ezek?

– Kel azzal a határozott szándékkal ment Naukratiszba, hogy végezzen a Konok nevű tejkereskedővel és görög munkatársával, Démosszal.

– Gúnyolódik velem?

– A két holttestet azonosították – mondta Hénát. – Ami a tejkereskedőt illeti, a zsoldosoknál szolgált, és állítólag baleset érte.

– De maga ezt nem hiszi el.

– Egyáltalán nem.

– És Démosz?

– Többen tanúsítják, köztük Zéké asszony, egy fontos naukratiszi személyiség, hogy Kel vágta el a torkát. Ez az üzletasszony, nem sejtve, hogy kiről van szó valójában, írnokként alkalmazta a gyilkost. Fel sem merült benne, hogy a férfi csak kihasználja. Kel az ő kapcsolatai segítségével megtalálta Démoszt, és megszabadult tőle.

– Felvették a vallomásokat? – aggodalmaskodott a bíró.

– Tessék, itt vannak.

Zsem kétkedve olvasta a világos és egybehangzó szövegeket.

Zéké asszony szolgái látták, hogy Démosz belép Kel szobájába, majd egy heves vita hangjait hallották. Az írnok egy véres késsel a kezében hagyta el a szobát. Az eszelős tekintetű férfi eldobta a fegyvert, és ismét elmenekült.

– Ez a Kel egy igazi vadállat! – kiáltott fel a bíró.

– Eltette láb alól a cinkosait, mert attól félt, hogy beszélni fognak. Ezzel világossá vált, hogy ő a bűnszervezet feje – foglalta össze a tényeket Hénát.

– És kinek az érdekeit szolgálja ez a szervezet?

– Azt a nyomozásnak kell kiderítenie. Talán csak egy aljas gyilkossági ügy az egész.

A bíró a kezébe temette az arcát.

– Ez a tragédia elképesztő méreteket ölt! Mi pedig semmit nem tudunk a gyilkosok indítékáról.

– Majd elmondja magának a kihallgatás során – jósolta Hénát.

– Már ha sor kerül rá! Ez a szörnyeteg elfoghatatlannak tűnik.

– Az üldözött vad végül mindig csapdába kerül, és e szabály alól Kel sem kivétel.

– Tekintettel a szökevény kiszámíthatatlanságára, kénytelen vagyok szigorú intézkedéseket bevezetni. Minél jobban szorul körülötte a hurok, annál hevesebben fog reagálni. Márpedig egyetlen rendőrnek sem szabad az életét kockáztatnia.

– Nem teljesen értem.

– Parancsot fogok adni, hogy öljék meg, amint meglátják. A

rendfenntartó szervek jogos önvédelemből fognak cselekedni, és ezért semmilyen szankció nem fenyegeti őket.

A titkosszolgálat vezetője elvörösödött.

– Elve kell elfognunk Kelt, meg kell tudnunk tőle a tettei indítékát!

– Senki sem köteles a lehetetlenre vállalkozni. Fontosabbnak tartom a rendőreink biztonságát, mint ennek az őrültnek az életét.

– Ne kövesse el ezt a baklövést – ajánlotta Hénát. – Különben a király személyesen magát fogja felelősségre vonni.

– Maga lenne a szószólója?

– Ami azt illeti, igen, Zsem bíró.

– Megígéri, hogy a védelmébe vesz, amennyiben újabb tragédia történik?

– Nem engedi a hatásköröm.

– Akkor hát úgy vezetem ezt a nyomozást, ahogy nekem tetszik.

– Szembe merne szállni őfelségével?

– Ha személyesen utasít, engedelmeskedni fogok a parancsának. A maga szavával nem elégszem meg, Hénát.

– Semmi értelme szembeszállnia velem, Zsem bíró. A maga feladata, hogy letartóztasson egy veszélyes bűnözőt, mégpedig élve, hogy beszélni tudjon. Ezután, csakis ezután ítélkezünk felette.

– Nem keli emlékeztetnie a megbízatásommal járó kötelezettségekre, hosszú évek óta hibátlanul megfelelek nekik.

– Akkor ne most kezdje porba tiporni őket.

– Nem tetszik a hangvétele, Hénát. A rendőrök élete pedig mindig fontosabb lesz számomra, mint egy őrült bűnözőé. Már amennyiben a titkosszolgálat értesüléseinek köszönhetően nem sikerül biztonságos körülmények között elfogni...

– Őfelsége arra kért, hogy segítsem a munkáját.

– Akkor hát engedelmeskedjen.

45

Kel és Bébon egy pálmaliget rejtekében megálltak, hogy kifújják magukat.

Még szerencse, hogy a színész kidolgozott egy menekülési útvonalat. Az elővigyázatossága végül életmentőnek bizonyult.

– El kell változtatnod a külsődet – mondta Bébon az írnoknak. – Csinálj valamit a hajaddal, növessz egy finom kis bajuszt, mint az Obirodalom írnokai, és felismerhetetlen leszel.

– Kéne egy kés.

– Nekem van egy.

Kel nem hitt a szemének.

– Csak nem...

– Elhoztam a gyilkos fegyvert, ezt a csodaszép görög kést! Nézd csak a markolatba vésett szöveget.

– Zéké! – betűzte az írnok.

– A pártfogód talán maga vágta el a munkatársad torkát, akit a házában bújtatott, vagy éppen fogva tartott. Persze semmit sem tudunk bizonyítani.

– Zéké asszony mint összeesküvő... Akkor hát semmi sem véletlen!

– Te még kételkedtél? Ülj le, és hajolj előre. Megtisztítom a kést, és eljátszom a fodrász szerepét. Ne aggódj, az utazásaim során szereztem némi gyakorlatot.

– Zéké egy gyilkosokból és csempészekből álló hálózatot irányít, amely tönkre akarja tenni az ország gazdaságát, és meg akarja kaparintani a hatalmat – gondolkodott hangosan Kel. – írnom kell egy jelentést, amit el fogok küldeni a palotába. Amaszisz király veszélyben van.

– Te nem vagy normális – vélekedett a színész.

– Nem látod, milyen súlyos a helyzet?

– A görög nőnek biztosan vannak cinkosai a palotában, mi pedig nem tudjuk, hogy kik azok. Ha az egyik összeesküvőhöz fordulsz, a nagyszerű jelentésed nem ér egy hajítófát sem.

Bébon érve elég meggyőzőnek tűnt.

– Menjünk vissza Szaiszba – javasolta Kel. – Beszélek Néith főpapjával, ő pedig figyelmezteti a fáraót.

– Te pedig viszontlátod a szépséges papnőt – suttogta a színész.

– Éppen egy államügyet próbálunk megoldani – emlékeztetett rá az írnok.

– Az még nem akadálya a szerelemnek. Jól van, egészen megváltozott a fejed! Szinte még jobban is nézel ki. Ki kell találnunk, hogy utazhatnánk veszélytelenül. Az egyetlen megoldás: utazó árusnak adjuk ki magunkat.

– Nincs semmink, amit eladhatnánk!

– Meg fogom oldani ezt az apró gondot.

– Hogyan?

– Nem messze innen van egy fogadó, ahol előszeretettel pihennek meg az árusok. Általában görögök, akik szeretnek nagy pénzekben kockázni. Én pedig ismerem a dörgést. Fel fogom tenni a teljes vagyonúnkat.

– A vagyonúnkat... Minden vagyonunk egy kés!

– Épp ez az. Nincs vesztenivalónk. Sérthetetlenek vagyunk.

Kel hitetlenkedve és nyugtalanul követte Bébont az árusok Naukratisz melletti gyülekezőhelyéig. Az emberek sört és bort ittak, halat és pörköltet ettek, aludtak, árukat csereberéltek, többé-kevésbé gyanús üzleteket kötöttek. De legfőképpen ádáz kockacsatákat vívtak.

A kocsma közepén négyen játszottak. Körülöttük izgatott nézők. Kel és Bébon elvegyült a bámészkodók között.

Az egyik csalódott játékos felpattant, és a győztest szidta.

A színész azonnal leült a helyére.

– Van elefántcsontom, cserépedényeim és borom – jelentette ki. – Csak komoly emberekkel szeretek játszani, akik fizetni is tudnak. Egyetértünk?

A három másik bólintott.

– Az első tét – jelentette be Bébon. – egy jó egészségnek örvendő, fiatal szamár. Három nyert kör kell a megszerzéséhez. Nekem van szamaram. És nektek?

– Egy szép, fáradhatatlan állat – mondta egy Szamoszról származó szakállas férfi.

Bébon elvesztette a két első kört. Gúnyos mosolyok jelezték közelgő vereségét.

A szerencse azonban megfordult.

A színész megnyerte a következő kört, újra vesztett, majd három ízben diadalmaskodott.

– Enyém a szamár. Folytatjuk?

– Legyen – morogta az egyik vesztes. – Az elefántcsontod az én olajam ellenében. Egyetlen kör.

A kockák gurultak.

– Nyertem – állapította meg Bébon. – Jobb, ha abbahagyod.

A szakállas tajtékzott.

– Nem szokásom veszteni. Főleg nem egy szerencsés kezdővel szemben. Lefogadom, hogy te abba akarod hagyni! Nincs merszed egy igazi partihoz.

– Felteszünk újra mindent, és még öt korsó bort. Két nyert kör.

– Áll az alku!

Az első dobás nem kedvezett Bébonnak.

Kel behunyta a szemét. Ha a barátja veszít, hogyan fogja megadni a tartozását?

Á második kör a színész győzelmét hozta!

A harmadiktól függött, hogy ki nyer. A feszültség a tetőfokára hágott. A szakállason volt a sor.

A sors nem neki kedvezett.

Merev testtel felemelkedett, végigmérte a győztest. Kel attól félt, hogy elveszíti a fejét, de a vesztes nem tett egyebet, mint hogy elvezette Bébont a nyereményéhez.

– A szamarat Északi Szélnek hívják – mondta –, és az árum kitűnő minőségű. Ha csaltál volna, betörtem volna a fejed. Mivel azonban az istenek téged kegyeltek, megérdemled ezt a kisebbfajta vagyont. Mégis azt ajánlom, ne kerülj többé az utamba.

– Legközelebb te fogsz nyerni – jövendölte Bébon.

A szamár Kel felé vette az irányt, és bizakodó tekintettel nézett rá. A színész az olajjal és borral megtöltött kosarakat a szamár hátára erősítette.

A simogató napsütésben a trió lassan elindult Szaisz felé.

– Tökéletes vándor árusok vagyunk – vélekedett Bébon és könnyen eladható az árunk. A megélhetésünk jó időre biztosítva van. Ha megállítanak a rendőrök, semmi kivetnivalójuk nem lehet.

– Nagy kockázatot vállaltál!

– Igen és nem.

– Csak nem... csaltál?

– Igen és nem. Kicseréltem a kockákat, mert az ellenfeleméi hamisak voltak.

– És a tieid?

– Csak egy kicsit. Annyira nem, hogy észrevegyék. Néha meg vesztettem is.

– A döntő dobás a szakállasé volt. Hogy lehettél biztos benne, hogy nyerni fogsz?

Bébon elmosolyodott.

– A szerencsére bíztam magamat. Ha én dobtam volna utoljára, gyanút fogott volna.

– Tiszta őrület!

– Győztünk, hát nem ez a lényeg?

46

A Lüdia királyából perzsa külügyminiszterré lett gazdag Kroiszosz tisztelettudóan meghajolt a fáraó előtt. Amaszisz páncélinget viselt, és egy ahhoz hasonló sisakot, amellyel megkoronázták.

– Kelj fel, barátom, kedves barátom! Micsoda öröm, hogy vendégül láthatlak!

– Megtisztelő a meghívásod, fáraó. Ráadásul a nejem, Mitétisz is örül, hogy újra láthatja a hazáját.

– A királynő és jómagam boldogok vagyunk, hogy itt van. Szép fogadások várnak ránk, de előbb meg kell tekintenünk azt a hadi bemutatót, amelyet a hadseregem parancsnoka, Halikarnasszoszi Phanész szervezett.

– A hírneve túlnő Egyiptom határain.

– Meg fogod látni, hogy megérdemli.

Amaszisz és Kroiszosz helyet foglaltak abban a könnyűfa pavilonban, amely a naptól volt hivatott megvédeni őket.

A Szaisztól északra fekvő széles síkságot sisakkal, pajzs-zsal, lándzsával és karddal felfegyverzett gyalogosok lepték el. A fegyelmezett görög zsoldosok kifogástalan rendben vonultak a bódító zenére, amely a legbátortalanabbakat is képes lett volna lázba hozni.

Utánuk a lovasság, ez a büszke elitcsapat következett, gyors és ideges lovaival.

Noha Kroiszosz a kitűnő perzsa lovassághoz volt szokva, nem tudta elrejteni az elismerését.

– Elképesztő, milyen energia van ezekben az állatokban, a katonáid pedig mesterien bánnak velük!

– Phanész szigorú parancsnok – magyarázta Amaszisz.

– Állandóan a tökéletességre törekszik, és nem tűr semmilyen engedetlenséget. A jelzésére az egész hadseregnek mozgásba kell lendülnie. De a lényeget még nem is láttad!

Két fehér ló vontatta kocsi érkezett a királyért és vendégéért, és a katonai csatornához vitte őket. Kroiszosz lenyűgöző hadiflottát pillantott meg.

A hajók száma, mérete, fegyverzete és a legénység nagy száma elképesztette a perzsa követet.

– Nem számítottam ekkora katonai erőre – vallotta be.

– A tenger feletti uralom jelenti Egyiptom biztonságát – jelentette ki Amaszisz. – Hála Udzsa, a flottaparancsnok fáradhatatlan erőfeszítéseinek, hajógyáraink ontják az erős és gyors hadihajókat.

– Kipróbálhatnék egy tengernagyi hajót? – kérdezte Kroiszosz.

– Természetesen!

Halikarnasszoszi Phanész tábornok és Udzsa flottaparancsnok közösen fogadták a neves látogatót, és a fáraó hajóhadának felszereléséből semmit sem tartottak titokban előtte.

Kroiszosz megtapogatta a köteleket és a vitorlákat, meggyőződött az árbocok minőségéről és a harci berendezések hatékonyságáról.

– Bámulatos – ismerte el. – Minden egység ugyanilyen?

– Büszkén állíthatom – jelentette ki Udzsa. – Részt kíván venni egy hadműveletben?

Kroiszosz bólintott.

A perzsa uralkodó küldötte a tengernagyi hajó orrából csodálta Amaszisz tengerészeinek ügyességét.

– A Földközi-tenger a tiéd – mondta a fáraónak.

– Nincsenek ilyen szándékaim! Ez a sereg csak védelmi szerepet játszik. Egyiptom nem támad senkire, de bármilyen ragadozó ellen képes megvédeni magát.

– Ismerve a haderejét, ki merné megtámadni a fáraók földjét?

Kroiszosz a gondolataiba mélyedt. Élvezte az enyhe északi szelet és a naplemente békéjét. A pálmaligetek szépsége, a csatorna ezüstje, az ég narancsszíne olyannyira lenyűgözték, hogy egészen megfeledkezett a parádé katonai jellegéről.

*

A királyi pár emlékezetes díszvacsorát adott. Az ezerfős vendégsereg nagyra értékelte a változatos ételeket, a kitűnő borokat és a felszolgálók buzgalmát, akik minden kívánságot előzékenyen teljesítettek.

A királyi pár balján Kroiszosz; az ő jobbján pedig Mi-tétisz, Amaszisz elődjének lánya foglalt helyet.

Az asszony távolságtartó volt és merev, kedvetlenül evett.

– Ami elmúlt, elmúlt – mondta neki Amaszisz. – Csodáltam az apját, és egyáltalán nem volt szándékomban megdönteni a hatalmát. Csakis a körülmények összejátszása folytán kerültem az

ország élére. Hajlandó lenne elfelejteni a fájdalmas múltat?

Kroiszosz felesége a fáraóra nézett.

– Túl sokat kér tőlem.

– Tisztában vagyok vele, Mitétisz, a jelenléte mégis megnyugvással tölt el. Annyi év telt el azóta! Most, hogy viszontlátja Egyiptomot, nem csillapodik a bánata?

– A gyászom véget ért, felség.

– Köszönöm magának ezt a boldogságot.

A vacsora után a királynő felajánlotta Mitétisznek, hogy próbálja ki a masszőrnőjét, aki mesterien értett az illóolajok használatához.

Amaszisz és Kroiszosz félrevonultak egy teraszra, ahonnan egy szikomorfával, jujubafával, leanderrel és tamariszkuszcserjével beültetett kertre lehetett látni.

– Milyen csodálatos ország – mondta Kroiszosz. – Az örökkévalóság illata lengi be.

– Elég törékeny ez az örökkévalóság...

– Mi indokolja a félelmeidet?

– Perzsia új uralkodója, Kambüszész vajon nem vágyik hódításra?

– Felejtsük el a diplomáciát, és legyünk őszinték, felség. Igen, Kambüszész arról álmodozott, hogy lerohanja ezt a kimeríthetetlen gazdagságú országot. Bölcs uralkodó lévén kitaláltad a szándékait, és olyan hadigépezetet állítottál fel, amely képes neki ellenállni. A meghívásod pedig arra szolgált, hogy meggyőzz: le kell beszélnem az uralkodót e kudarcra ítélt vállalkozásról.

– És meggyőztelek, Kroiszosz?

– Jobban, mint remélted! Már eddig is próbáltam megnyerni Kambüszészt a tartós béke politikájának, és ő nem utasította el a tanácsaimat. A visszatérésemkor részletesen beszámolok neki a látottakról, és ezzel végleg meggyőzöm. Bármilyen hatalmas is a perzsa hadsereg, sosem lenne képes legyőzni téged. Az utazásom előtt még csak gyanítottam; most már tudom. A fáraót nem ringatta álomba a csalóka békesség, és ezért hálás vagyok neki. Hála a hadserege, nevezetesen a hadiflottája megerősítésének, elkerülhetővé vált egy véres katasztrófa.

– Kambüszész tervez más hódításokat is?

– A birodalom igazgatása majd leköti, és okulni fog az apja, Kürosz példájából. A harcok ideje véget ért, felség, a diplomácia

korszaka kezdődik.

– A szavaid megkönnyebbüléssel töltenek el, Kroiszosz.

– A legfontosabb, hogy elmélyítsük a kereskedelmi kapcsolatainkat, és ezáltal gazdagabbá tegyük az országainkat. Szeretnék találkozni a híres tolmácsirodád vezetőjével, hogy átadjam neki a jövőbeli levelezőpartnerei neveit és címeit.

– Sajnos meghalt – vallotta be Amaszisz.

– Beteg volt?

– Nem, egy sajnálatos baleset. A palota igazgatója, Hénát helyettesíti. Tapasztalt, megbízható ember, aki mindenben a segítségedre lesz.

– Tökéletes, felség. Minden bizonnyal ez lesz pályafutásom legfontosabb utazása.

47

Előző este Amaszisz megtisztította, kifestette, és megkoronázta a Néith istennőt jelképező fekete szőrű tehenet. Majd a nagy udvar közepén nyilakat lőtt a négy égtáj felé, hogy a káosz erőit távol tartsa a Két Földtől.

Néith ünnepének első körmenetére készültek. A király előtt egy ritualista haladt, egy társa pedig szertartási szövegeket szavalt az Anyák Anyjának sugárzó fényéről. A papok és a papnők a szent tó körül álltak, és a szent bárkát figyelték, az élet változatos formáit létrehozó teremtő erők jelképét.

A szent birtok falain kívül elkezdődött az ünneplés. A Szaiszhoz közeli városokból és falvakból csónakon érkeztek a családok, hogy megünnepeljék az istenséget, és a védelmét kérjék. Furulyáztak, és kasztanyettákat csattogtattak, hogy elűzzék a démonokat. Patakokban folyt az ingyen sör és az ingyen bor. Szaiszban mindenütt táncoltak, és az éjszaka leple alatt új szerelmek szövődtek.

Bébon szívesen lett volna az udvarlók között, de egy kényes küldetést kellett teljesítenie. Átvágott a tömegen, és a nagytemplom felé lopódzott. Végigment a szfinxek sorfala előtt, és megcsodálta Amaszisz két obeliszkjét.

Kivételesen néhány vendég engedélyt kapott, hogy belépjen a főtemplom pülonja előtti udvarra. Bébon elvegyült a közraktárak felügyelői között, majd a csoporttól elszakadva megszólított egy kopaszra nyírt, fehér ruhás papot.

– Üzenetet hoztam az énekesnők és szövőnők feljebbvalójának. Sürgős és magántermészetű.

– Várj itt.

Hosszú, végeláthatatlan percek következtek.

Az ünnep estélyén Nitisz vajon át tudja-e venni személyesen az üzenetet? Ő vezette a szertartásokat, és nem hagyhatta el a szentélyt. Biztosan egy papnőt fog küldeni, a színész azonban neki nem mondhatott semmit.

A falakon kívül a mulatság a tetőfokára hágott. Szaiszban, akárcsak minden egyiptomi településen, lámpát gyújtottak a teraszokon és az ajtók előtt. A fényüknek köszönhetően Ízisz

képes lesz megtalálni a Széth által meggyilkolt Ozirisz testének szétszórt darabjait. A keresés végeztével a szent bárka Néith szentélyébe szállítja a testet, ahol az átalakulás végső igéinek hatására az isten újjáalakul, diadalmaskodva a halál felett.

Néith közeledett.

Hogyan is állhatna ellen az ember egy ilyen gyönyörű nőnek?

– Bébon! Kel életben van?

– Ne aggódjon.

– Ne maradjunk itt.

A lány egy Szekhmetnek szentelt kis kápolna felé vezette.

– Kelnek semmi baja, Szaiszban van, és beszélni szeretne magával.

– Az ünnepek ideje alatt nem tudok elszabadulni. Biztonságban vagytok?

– Vándor árusoknak adjuk ki magunkat, és gond nélkül átjutottunk a rendőrségi ellenőrzéseken.

– Nem fognak felismerni benneteket?

– Elváltoztattam Kel külsejét, és úgy viselkedünk, mint az igazi kereskedők.

– Van eladnivaló borotok?

– Nem is akármilyen!

– Holnap a nap első órájában gyertek a gazdasági bejárathoz. Magam fogom átvenni az árukat.

*

Menk meglepetten közeledett az árusok felé, akik libasorban igyekeztek a templom kapuja felé, ahol az ellenőrök és az írnokok várták őket. Átvizsgálták az élelmiszereket, visszautasították a rossz minőségű árut, és feljegyezték a kifizetett összegeket.

Vajon miért foglalkozott Nitisz ilyen jelentéktelen formaságokkal?

– Valami baj van? – kérdezte tőle.

– Nem, nem, minden rendben!

– A papnői nem tudták átvállalni ezt a kínos munkát?

– Az ünnepek idején csak a saját ítéletemben bízom.

Menk bólintott.

– Én ugyanígy teszek! Könnyebb lenne másnak kiadni a munkát, de a hibák helyrehozatala rengeteg időt venne igénybe! Elégedett a szertartásokkal?

– Kiváló munka volt, mint mindig. Méltó a hírnevéhez, Menk.

A tisztviselő remegett az örömtől.

– Segíthetek, ha akarja...

– Mindjárt végzek. Hajlandó lenne ellenőrizni a tisztításhoz szükséges korsók számát?

– Azonnal utánanézek.

Menk végre elment.

Nitisz egy gyümölcsárushoz fordult, aki boldog volt, hogy a templomnak szállíthat. Utána nem maradt más, csak két vándorárus és példásan viselkedő szamaruk.

A lány felismerte Kelt. A szíve gyorsabban kezdett verni. Szerette volna elmondani neki, hogy mennyire aggódott érte, és milyen boldog, hogy újra látja.

– Első osztályú bort kínálunk – jelentette ki Bébon. – Megszagolja, megkóstolja?

Nitisz bólintott.

– Fontos dolgokat kell mondanom – suttogta Kel.

– A főpappal kell beszélnie.

– Hogyan tudok a közelébe férkőzni?

– Az ellenőr bejegyzi a szállítmányukat, majd a többi árussal együtt a központi raktárba mennek. Bébon várjon ott a szamárral, én pedig hozok magának egy fehér papi tunikát. Azután menjen Wahibré levéltárába.

A két barát követte az utasításokat.

Bébon óvatos maradt. Nem Nitisz őszinteségében kételkedett, attól tartott, a papnőt megfigyelik, és akarata ellenére csapdába csalja őket.

A raktárban uzsonnát szolgáltak fel a templom hivatalos szállítóinak. Bébon egy zöldségárussal diskurált, miközben Kel elillant.

És ha a főpap az ellenség kezében van? Ha a királynak és a rendőrségnek engedelmeskedik? Ha a jövője érdekében átadja a hatóságoknak a szökésben lévő bűnözőt?

Nitisz körülnézett, hogy nem figyelik-e, majd benyitott a Wahibré irattárába vezető ajtón, amely általában zárva volt.

A helyiségben sötétség és csend honolt.

Kel belépett, és mozdulatlanná dermedt.

Ha tőrbe csalták, innen nem tud elmenekülni. De Nitisz nem csaphatta be!

– Mit akarsz mondani? – kérdezte a főpap szigorú hangon.

– A két férfi, aki tisztázni tudott volna, meghalt. A Konokot baleset érte a naukratiszi zsoldosoknál, a munkatársamnak, Démosznak pedig elvágták a torkát. A holttestét a szobám előtt találtam meg. Természetesen engem gyanúsítanak a gyilkossággal. A barátom, Bébon segítségével sikerült elmenekülnöm.

– Nagyon rossz hírek – mondta a főpap.

– Most már tisztábban látok. Igaz, nem találtam meg Amaszisz király sisakját, ugyanakkor van néhány biztos információm. Egy Zéké nevű görög üzletasszony a rabszolgaság és a pénzforgalom meghonosításával akarja tönkretenni az egyiptomi gazdaságot.

– Ezek az őrültségek ellentétesek Máát törvényével. A fáraó letörné az ilyen törekvéseket.

– Vajon titokban nem bátorítja-e őket? – kérdezte Kel. –A görög kultúra csodálójaként vajon nem gondolja-e, hogy azt a Két Földre is ki kell terjesztenie?

A kérdés megzavarta a főpapot.

– Ebben az esetben az istenek szörnyű bosszút fognak állni!

– A tolmácsiroda bizonyára hozzájutott az összeesküvéssel kapcsolatos iratokhoz, ezért kellett elpusztulnia – vetette fel Kel. – A kódolt papirusz pedig az összeesküvőknek szánt fontos információkat tartalmaz.

– Ezek csak feltételezések, Kel, puszta feltételezések!

– Az újabb gyilkosságok a bizonyítékok! És Zéké asszony nem takargatja a szándékait. Másképpen szólva, cinkosai vannak a kormányban.

– Nem sikerült megfejtenem a kódot – sajnálkozott Nitisz. – Csak egy magas rangú írnok lehetett képes kitalálni ilyen

bonyolult rendszert.

– Beszélni kellene Horkheb főorvossal – ajánlotta Kel.

– Meghalt – közölte a főpap.

– Természetes módon?

– Nem tudjuk.

– Csodás véletlen! Most már tényleg ideális bűnös vagyok. Senki sem tisztázhat, minden nyom megszakadt.

– Írtam a tolmácsiroda vezetőjének – szólt Nitisz –, és a lelke azt válaszolta: *az Ősök birtokolják a kódot.*

– Nem nagy segítség – vélekedett a főpap. – Mindenképpen további információkra lenne szükségünk.

– Talán szert teszünk rájuk!

– De vajon elégségesek lesznek-e? – aggodalmaskodott Kel.

– Lássuk be, hogy egyedül Zsem bíró mentheti meg Kelt – mondta Wahibré. – Fel kell adnod magad, és elmondanod, amit megtudtál. Zsem feddhetetlen, és még a fáraó sem áll a törvények felett. Egy alapos nyomozás igazolni fogja az ártatlanságod.

– Egyáltalán nem bízom ebben a bíróban – tiltakozott az ifjú írnok.

– Zsem az egyiptomi igazságszolgáltatás feje – emlékeztetett rá a főpap. – Ha elárulná Máát törvényét, a kultúránk halálra lenne ítélve. Tekintettel a rólad kialakult katasztrofális képre, te vagy számára a bűnözők legaljasabbika. Ha meglát, és meghallgat, megváltozik a véleménye.

– Nem egyenesen a halálba küld?

– Én magam jelentem a bírónak, hogy mire készülsz. Azt fogom kérni tőle, hogy ne tartóztasson le, míg meg nem hallgatott. Amennyiben erre nem hajlandó, nem találkoztok. Meg tudod győzni, ebben biztos vagyok.

*

A főpap irattárába zárkózva Kel ismét megpróbálta megfejteni a balsorsáért felelős papiruszt. Vajon a hieroglifákat felcserélték, a szavakat összekeverték? Az olvasás iránya gondolatonként vagy jelcsoportonként változott?

Minden kísérlete kudarcot vallott.

A szöveg megfejthetetlenül hevert előtte.

A kimerült, már-már teljesen elkeseredett fiatalember Nitiszre gondolt. Leírhatatlan boldogság töltötte el, amikor viszontlátta. Ostobának érezte magát, amiért nem képes megvallani neki az

érzéseit. Tehát ez a szerelem. Ez a meggyőződés, hogy egy tőle oly különböző, oly távoli, oly elérhetetlen személy az élete értelmévé vált!

Kinyílt az ajtó.

Nitisz közeledett felé lassú léptekkel.

– Tessék egy kis víz, meg egy babbal és sajttal töltött lepény.

Kel felállt.

– A főpap vajon sikerrel jár?

– A bíró meg fogja hallgatni. És maga végre tisztázhatja magát. Bébon elhagyta a templomot, és a szamarával a gazdasági bejárathoz közeli istállóban várja.

– Nitisz...

– Sürgősen a szövőműhelybe kell mennem.

A lány fürgén tovasiklott.

Képtelenség volt visszatartani. Ő, Néith ígéretes jövőjű papnője; Kel pedig szökésben lévő gyilkos! A sorsuk csak rövid időre fonódhatott össze.

Kel hozzákezdett egyszerű ételéhez, és megpróbált újra a papiruszra koncentrálni, de Nitisz arca minduntalan kizökkentette.

Elviselhetetlen fájdalmat érzett a gondolatra, hogy le kell mondania róla. Gyötrelmes volt megtagadnia a boldogságot rögtön azután, hogy megtalálta. De hát nem kérhetett tőle többet egy egyszerű szívességnél. Már így is túl nagy kockázatot vállalt!

Napnyugtakor Nitisz újra megjelent.

– Miért nem tért még vissza a főpap? – nyugtalankodott Kel.

– A tárgyalás biztosan nehéznek bizonyult.

– És ha a bíró letartóztatja?

– Zsem nem tenne ilyet. Az igazságra kíváncsi, és azt csak magától tudhatja meg.

– Bocsásson meg, Nitisz, amiért beleavatkoztam az életébe. Bűnösnek érzem magam, amiatt...

– Csakis Máát törvénye számít – szakította félbe Nitisz.

– Nem maradhattam tétlen, látva, hogy igaztalanul gyanúsítják.

– A bizalma mélyen meghat, annyi minden szeretnék elmondani magának...

A félhomályban nem lehetett kivenni a lány arcát.

– Hallgatom – suttogta.

Wahibré léptei visszhangoztak a kövezeten.

– Zsem bíró hajlandó találkozni veled – közölte. –Kivételes

kegyet gyakorol, amelyet nem fog megismételni. Nagyon meggyőzőnek kell lenned, Kel.

Borotválatlan arcával, kopott kereskedő-tunikájában és olcsó szandáljában Kel nem úgy nézett ki, mint a tolmács-iroda egyik kiváló írnoka.

Északi Szél, aki boldog volt, hogy viszontlátja, elégedetten elbőgte magát. A fiatalember hosszan simogatta a szamarat, miközben elmondta Bébonnak, hogy Zsem bíróval készül találkozni.

– Őrültség! – tiltakozott a színész. – Nyilvánvaló csapda! Hogyan hiheted egy percig is, hogy egyedül fog jönni? Alig kezdtek el beszélni, egy sereg rendőr csap le rád.

– Ez az egyetlen lehetőség, hogy meggyőzzem az ártatlanságomról.

– Meg se fog hallgatni.

– A főpap az ellenkezőjét ígérte.

– És ha ő is benne van az összeesküvésben?

– Lehetetlen!

– Az is lehetetlennek tűnt, hogy gyilkossággal gyanúsítsanak, nem igaz? Wahibré meg akar szabadulni tőled, hogy megőrizhesse a jó hírét. Átad az igazságszolgáltatásnak. Annak az igazságszolgáltatásnak, amely már előre elítélt!

– Meg fogom tudni győzni!

– Tiszta őrültség!

– Te nem úgy nyertél kockán, hogy a végzetre bíztad magad?

– Nekem legalább volt esélyem arra, hogy nyerjek! Ne álmodozz, Kel! Ha elfogadod ezt a találkozót, a sakál szájába veted magad.

– Nincs más megoldás. Zsem bíró megígérte, hogy rendőrök nélkül, négyszemközt, a főpap által megjelölt helyen találkozik velem, és addig nem tartóztat le, míg meg nem hallgatta a vallomásomat. Ez olyan nagy hatással lesz rá, hogy megváltoztatja a véleményét. Kénytelen lesz nyomozást indítani. Kiderül az igazság, és megmenekülök.

Bébon le volt sújtva.

– Elkeserítő a naivitásod!

– Amikor a nap az ég közepére ér, Zsem bíró Néith

templomának egyik fazekasműhelyében vár. Ebben az időszakban a kézművesek ebédelni mennek.

– Felejtsd el, barátom.

– Szó sem lehet róla.

Bébon nagyot sóhajtott.

– Szemügyre veszem a terepet. Ha rendőröket látok, rágyújtok egy pajzán nótára, és hívom az állítólagos társaimat, remélve, hogy Északi Szél kísérni fog a bőgésével.

– Ha nem csapsz zajt, találkozni fogok Zsem bíróval.

*

A kézművesek együtt ebédeltek egy szikomorfa árnyékában. A templom legutóbbi megrendeléséről, családi ügyekről, a király görögbarát politikájáról beszélgettek. De Egyiptomban legalább biztonságban volt az ember, nem kellett félnie az idegen hódítástól.

Bébon és Északi Szél sokáig őgyelegtek a kerületben. A színész bejárt minden utcácskát, tüzetesen szemügyre véve a tetőket és a teraszokat is. Általában megérezte a rendőri jelenlétet, de ezúttal nem talált semmi gyanúsat.

Meglepetten figyelt fel arra meglett korú, komoly férfira, aki tekintélyt parancsoló léptekkel közeledett a műhely felé.

Zsem bíró átlépte az épület küszöbét. Bébon még éberebben figyelt. A rendőrök nem lehettek messze.

Hosszú percek teltek el, de semmi sem történt.

Kel elindult, hiszen Bébon nem adott jelet.

Zsem bíróval találta magát szembe.

Hosszan néztek egymásra.

– Ha a becsületességéről ismert főpap, Wahibré nem erősködött volna annyira, visszautasítottam volna ezt az ostoba találkozót – jelentette ki a bíró dühösen.

– Nem vagyok gyilkos – mondta Kel – hanem egy összeesküvés áldozata.

– Ezt már sokszor hallottam. A főpapot sikerült rászednie, de engem nem hat meg a meséje.

– Ez az igazság!

– Az igazságot már ismerem.

– Megpróbálják félrevezetni!

– Kik? – kérdezte a bíró.

– Nem ismerem az összeesküvők vezérének a nevét, de azt

tudom, hogy le akarják taszítani a trónról Amasziszt, hogy megkaparinthassák a hatalmat.

– Fiam, nem érdekelnek a lázálmai. Megölte a munkatársait, és elmenekült. Ha ártatlan lenne, jelentkezett volna a rendőrségen.

– A körülmények megakadályoztak, és...

– Nem csak Szaiszban gyilkolt – vágott a szavába Zsem.

– Naukratiszba ment, hogy eltegye láb alól a cinkosait, akik feladhatták volna.

– Ártatlan vagyok! – tiltakozott Kel. – Ezek a gyilkosságok az összeesküvés részét képezik!

– Egy bíró nem törődik a bűnösök tagadásával, hanem a bizonyítékok alapján dönt. Én pedig szabályszerű vallomásokkal rendelkezem. A szolgálók látták, ahogy elvágja a barátja, Démosz torkát.

– Hazudtak!

– A kérlelhetetlen tényekkel szemben nem tud mást felmutatni, mint egy összeesküvésről szóló történetet. Nincs semmilyen bizonyítéka, és nem tudja megnevezni a bűnösöket! Ne gyerekeskedjen tovább.

– Esküszöm magának...

– Ne kövessen el újabb hibát! Azzal, hogy mindenfélét kitalál, csak súlyosbítja a helyzetét. Vallja be a bűneit, és mondja el, miért követte el őket.

– Nem öltem meg senkit, magának pedig az igazi gyilkosok után kellene kutatnia! A görögök...

– Hagyjon fel ezzel a nevetséges és felesleges mentegetőzéssel, és jöjjön velem a börtönbe. Az előírásoknak megfelelő elbánásban lesz része.

– Zsem bíró, azt ígérte, hogy meghallgat!

– Fiam, súlyos bizonyítékok szólnak maga ellen. Csak azért fogadtam el ezt a találkozót, hogy jobb belátásra bírjam. Már így is túl sok az áldozat, és nem akarom kockára tenni a rendőrök életét. Ha feladja magát, talán enyhébb ítéletre számíthat. És kedvére magyarázkodhat.

– Zsem bíró, maga téved...

– Hagyjuk ezt a kis játékot, és menjünk innen.

Bébon rontott be a műhelybe, az arcát lenvászon sál takarta.

– Tömegével érkeznek a rendőrök!

Kel undorral nézett a bíróra.

– Megszegte a szavát!

– Lejárt a fecsegés ideje. Letartóztatlak a cinkosoddal együtt!

Bébon a jobb karjával átfogta a bíró nyakát.

– Fordulj be jobbra az első utcán, és fuss, ahogy csak bírsz – parancsolta a színész.

– És te?

– Majd csatlakozom hozzád.

Az írnok eltűnt, Bébon pedig szembe találta magát az elsőként érkező rendőrökkel.

– Lépjenek hátra különben eltöröm a bíró nyakát!

A hangsúlyából megértették, hogy a túszszedő nem tréfál.

– Tűnjetek el! – ordította a színész, és erősebben szorította Zsem nyakát.

Az egyik tiszt bólintott. Az emberei hátrébb vonultak.

Mihelyst elég távol voltak, Bébon elengedte a bírót, és elszelelt.

Zsemnek most már nem volt semmi kétsége: ez a Kel egy aláváló gyilkos.

50

– Sajnálom – mondta Püthagorasz Nitisznek – de a királytól azt a parancsot kaptam, hogy menjek Naukratiszba, és osszam meg Apolló és Aphrodité papjaival az egyiptomi templomokban szerzett ismereteimet. Amaszisz szeretné elmélyíteni a kapcsolatot a két gondolkodásmód között, és engem bíz meg ezzel a kényes küldetéssel. Jobban szerettem volna még Néith istennőt hallgatni, akinek a szavai lenyűgöztek. Az Atyák Atyja, az Anyák Anyja, Férfi, aki nőt teremt, Nő, aki férfit teremt, az élőlények rejtélyes létrehozója, az isteni csillagok úrnője, a beavatatlanok számára rejtve maradó hajlék, akinek egyetlen halandó sem lebbentheti fel a fátylát.

Nitisz bízott volna Püthagoraszban, szívesen megkérte volna, hogy segítsen megfejteni a kódolt papiruszt. Görög lévén talán másképp okoskodott volna.

A papnő mégis hallgatott.

Vajon Amaszisz barátjaként és védenceként nem volt inkább ellenség, mint szövetséges?

– Remélem, hogy még látjuk egymást, Nitisz. Szaiszi tartózkodásom az utazásom egyik meghatározó eseménye volt.

– A templom mindig nyitva áll maga előtt.

– Köszönöm. Hamarosan találkozunk, ha a nagy istennő úgy akarja.

Az énekesnők és a szövőnők feljebbvalója csatlakozott a főpaphoz, aki a szentély szélénél állt. Wahibré levertnek tűnt, mintha hirtelen megöregedett volna.

– A találkozó kudarcba fulladt – árulta el. – Zsem bírót rendőrök kísérték, akik megpróbálták letartóztatni Kelt.

Nitisz szíve összeszorult.

– Megsebesült?

– Nem, a barátja segítségével sikerült elmenekülnie. Bébon túszul ejtette a bírót, majd maga is elszökött. Képzelheted, milyen dühös Zsem! Az íjászok parancsot kaptak, hogy azonnal lőjenek, ha meglátják.

– A bíró megszegte az ígéretét!

– Ő nem így gondolja. Tekintve, hogy kizárólag az aktáknak

hisz, szívességet tett nekem, amikor megpróbálta Kelt élve letartóztatni. Végezzük el a szertartásokat, Nitisz. Mostantól fogva tehetetlenek vagyunk.

A lány abba a kápolnába ment, amely egy életnagyságú fatehenet rejtett, Néith, a „nagy úszó” megtestesülését. Az idők hajnalán az istennő ebben a formában szelte át az ősi óceánt, és hozta létre a világegyetemet, ahol a lélek-csillagok születtek és újjáalakultak.

Mindenütt lámpák és illatszerfüstölők sorakoztak. Az aranyozott nyakat és fejet kivéve bíbor lepel borította a tehenet, aki a napkorongot hordta a szarvai között.

Nitisz bemutatta neki a hét szent olajat, majd vizet öntött az áldozati asztalra, a friss kenyér, hagyma és füge mellé. Mindennap kicserélték az ételt, amelynek az istennő magába szívta a *ká*-ját, az életerejét.

– Nitisz... Itt vagyok!

Kel hangja!

Az írnok felkelt, és kivált a félhomályból.

– Nem találtam ennél jobb búvóhelyet.

– Jöjjön, menjünk a főpaphoz!

– Nem sodrom őt veszélybe?

– Ezt neki kell eldöntenie. És Bébon?

– A piac mellett szállt meg az árusokkal. Zsem bíró nem ismerte fel. Mielőtt utánamegyek, és eltűnök, szerettem volna újra látni.

– Tekintve, hogy még szabad és sértetlen, korai lenne letenni a fegyvert!

– Ha tudná...

– Siessünk, a ritualisták nemsokára áldozati adományokat hoznak.

A főpap szívélyesen fogadta a fiatalembert, úgy ölelte át, mintha a saját fiáról lenne szó.

– Bocsáss meg, hogy beletaszítottalak ebbe a kelepcébe. A bíró lejáratta magát a magatartásával. Ugyanakkor továbbra is ő a nyomozás vezetője, és a legfőbb vágya, hogy megölessen.

– Nem volt időm beszélni vele.

– Látványos bizonyítékokra lenne szükségünk, amelyek még ezt a makacs bírót is meggyőzik!

– Makacs, vagy mások befolyásolják. Amennyiben a bíró az összeesküvőket segíti, rögtön érthetővé válik a magatartása.

– Kit keressünk meg az udvarból? – kérdezte Kel. – Egy

megbízható személlyel kellene beszélnem, aki elég befolyásos ahhoz, hogy figyelmeztetni tudja a királyt.

– A királynővel – jelentette ki a főpap. – Ő meg fog hallgatni.

*

A visszafogott öltözéket és az Óbirodalomhoz méltó parókát viselő Wahibré és az asszisztense bebocsátást kért a palota előkelőségek számára fenntartott bejáratánál. Egy görög zsoldos ellenőrizte, hogy nincs-e náluk fegyver, majd odahívott egy udvarmestert.

– Néith főpapja sürgősen látni kívánja őfelségét, a királynőt – jelentette ki Wahibré. – Várakozom, ameddig csak kell.

Wahibré attól félt, hogy feltűnik a titkosszolgálat vezetője, Hénát, vagy Udzsa kancellár, akik talán már értesültek a Kel-ügy legújabb fejleményeiről.

Szerencsére nem kellett sokáig várnia.

Noha már nem volt egészen fiatal, Tanit királynő még mindig vonzó nő volt. A tökéletesen kifestett, aranylánccal, kornalin fülbevalókkal és ezüst karkötőkkel ékesített királynő egy ébenfa trónon ült.

– Mi olyan sürgős? – kérdezte nyugodtan.

– Felség, hallott a tolmácsok meggyilkolásáról?

– A gyilkost azonosították, de nyoma veszett.

– Íme, ő az.

Tanit összerezzent.

– Tréfál?

– Kel írnok ártatlan – folytatta a főpap – de senki sem akarja meghallgatni. A nyomozással megbízott Zsem bíró már előre ítéletet hozott felette. Hogy elkerüljünk egy súlyos bírói tévedést, és fényt derítsünk az igazságra, hajlandó lenne meghallgatni ezt a fiatalembert?

A királynő felállt, biztos távolságban maradva a látogatóitól.

– Hívnom kellene az őröket, hogy letartóztassák ezt a bűnözőt!

– Nem vagyok bűnös, felség – jelentette ki Kel.

– Úgy látszik, hogy a bizonyítékok maga ellen szólnak.

– Összeesküvés készül a fáraó ellen, amelyről a tolmács-iroda vezetője tudomást szerzett. Megölték a munkatársaimat, hogy ne tudjanak beszélni. Úgy állították be, mintha én követtem volna el a bűntényt, hogy félrevezessék az igazságszolgáltatást.

A királynő Kelre szegezte a tekintetét.

– Őszintének tűnik. Ismeri az összeesküvők nevét?

– Zéké asszony, egy görög üzletasszony pénzt próbál behozni az országba, hogy alapjaiban felforgassa a gazdaságot. Valószínűleg egy előkelőség megbízásából cselekszik, aki eltulajdonította a király legendás sisakját, hogy, amikor eljön az idő, a fejére tegye, és fáraónak kiáltsa ki magát.

Tanitra láthatólag nagy hatással voltak az elhangzottak.

– Az ellopott sisak... Tehát tud róla!

– A birtokomban van egy irat, amely talán kulcsfontosságú információkat tartalmaz, de amit eddig sajnos nem tudtam megfejteni. A király nevére esküszöm, felség, hogy nem követtem el semmilyen bűntényt!

A királynő elgondolkozva leült.

– Hajlandó figyelmeztetni a fáraót? – kérdezte a főpap.

– Beszél neki ennek a fiatal írnoknak az ügyéről?

Tanit hosszasan töprengett.

– Megteszem.

– Megengedi, hogy én vigyázzak rá, és ne küldjem börtönbe, nehogy valami szerencsétlenség érje?

– Megengedem.

Wahibré és Kel meghajoltak.

Újraéledt a remény.

51

Amaszisz felhörpintett egy újabb kupa savanykás bort, majd felnevetett, amikor az eszébe jutott, hogyan bánt el a hiszékeny vagy képmutató papokkal, akik minden bizalmukat az isteni jóslatokba helyezték.

Mielőtt király lett volna, Amaszisz féktelenül élvezte a földi örömöket, magára vonva ezzel a moralisták haragját. Ez utóbbiak, akik szerették volna rossz hírét kelteni, és elmozdítani a hivatalából, lopással vádolták meg.

Mivel szenvedélyesen tagadott, és nem volt ellene bizonyíték, egyetlen megoldás maradt: isteni jóslatot kellett kérni.

Amaszisz tehát különböző szentélyek különböző istenszobrai elé járult.

A fejük olykor elítélően hajlott meg, olykor helyeslően!

A kétely a gyanúsítottnak kedvezett, Amasziszt felmentették. Amikor aztán király lett, maga elé hívatta a papokat, hogy bejelentse nekik a döntését: gazdaggá teszi azokat a szentélyeket, amelyek elítélték, és szegénnyé azokat, amelyek felmentették, ugyanis az előbbiek mondtak igazat, az utóbbiak pedig hazudtak! Az igazi istenek tudtak a bűnéről, és ezért méltók voltak a tiszteletére, a hamisak azonban csak megvetést érdemeltek.

Amaszisz még mindig élvezettel gondolt erre a diadalra. Ettől kezdve egyetlen jósda sem zaklatta, ő pedig kemény kézzel uralkodott, nem törődve az ájtatoskodók-kal. A jövő az olyan gondolkodóké volt, mint Püthagorasz, aki képes befogadni az ősi egyiptomi bölcsesség legjavát, és megtermékenyíteni azt a görög filozófiával. Újabb filozófusok érkeznek majd Szaiszba, hogy formát adjanak az eljövendő világnak.

A Deltától távol az Isteni Feleség az ősi hagyomány megőrzésén fáradozott. A fennhatósága alá tartozó Théba, Ammon szent városa csak másodrangú szerepet játszott, gazdaságilag nem volt fontos. Az öreg hölgy fáraóhoz méltó szertartásokat vezetett, de szerencsére nem bírt valódi hatalommal. Teljes egészében az istenek szolgálatának szentelte magát, visszautasította a házasságot és a gyönyöröket, nem voltak politikai ambíciói. Amaszisz azért hagyta tovább élni ezt az elavult, a realitásoktól

elszakadt intézményt!

Amaszisz, az igazságügyi- és az adórendszer megújító-ja, az eredményközpontú gazdaság szószólója, az elrettentő katonai erő megteremtője és a legtöbb görög királyság szövetségese, utat nyitott Egyiptomban egy újfajta társadalmi berendezkedésnek. A fejlődés itt északon, a Földközi-tenger közelében ment végbe. Előbb-utóbb a Dél is kénytelen felocsúdni a letargiájából.

– A kormányülés rendben lezajlott? – kérdezte a királynő.

– Tanit! Milyen csodálatos ruha... Szaisz szövőnői túltettek önmagukon.

– A parancsainak megfelelően, íme, az első világi ruha, amely a templom műhelyéből került ki.

– Tehát teljesen igazam volt! Miért korlátoznák a tehetségüket a szertartásokra?

– A szóbeszéd szerint – árulta el a királynő – az istenek haragosak.

Amaszisz felkacagott.

– A papok szívesen hivatkoznak rájuk, hogy az érdekeiket védjék! Elhiheti, hogy nem ez volt az utolsó eset, hogy megnyirbáltam a kiváltságaikat.

– Az imént beszéltem Néith istennő főpapjával.

– Wahibrével?

– Igen vele, egy különös látogatót hozott magával, Kel írnokot.

Az uralkodó összerezzent.

– Kel... a tolmácsirodából, a szökésben lévő gyilkos?

– Pontosan.

Amaszisz lerogyott a párnákra.

– Szédülök... Tréfál velem?

– Az írnok ártatlannak vallja magát. Szerinte az összeesküvők a maga trónját akarják megkaparintani. Egy trón-követelő nemsokára a fejére helyezi a sisakját. A cinkosa Zéké asszony, egy naukratiszi üzletasszony, aki szeretné bevezetni a pénzt Egyiptomban. A tolmácsokat, akik felfigyeltek a gyanús iratokra, eltették láb alól. És ez a Kel bizonyult az eszményi bűnbaknak.

– Milyen bizonyítékai vannak?

– A jóhiszeműsége és egy kódolt papirusz, amelyet döntő fontosságúnak tart.

– Mi áll benne?

– Nem sikerült megfejtenie.

Amaszisz haragra lobbant.

– És maga nem hívta az őrséget!

– A fiatalember őszintének tűnt. És a főpap kezeskedik érte...

– Wahibré megőrült! Maga még nem ismeri a kis ártatlan legújabb hőstettét: miután két újabb gyilkosságot követett el Naukratiszban, az egyiket tanúk előtt, túszul ejtette Zsem bírót!

A királynő elsápadt.

– Nem esett baja?

– Szerencsére Kel és a cinkosa elengedték!

– Ez a Zéké asszony...

– A gyilkos őt is megtévesztette. Éppen ennek a Naukratiszban nagy tiszteletnek örvendő, görög asszonynak a szolgái látták, hogy Kel elvágja a munkatársa, a szintén szökésben lévő Démosz torkát. Egy igazi szörnyeteggel van dolgunk. Engedélyt adtam a bírónak, hogy megöljék, amennyiben a letartóztatása során emberi életeket veszélyeztet.

– Nem értem! Nem tűnt sem kegyetlennek, se embertelennek, és...

– A maga lelke túlságosan szelíd, drága feleségem. És ez a Kel nagy csáberővel bír.

– Tudott a sisak ellopásáról, és ez az összeesküvés...

– Biztosan köze van hozzá! Azt remélte, hogy a maga támogatásával kieszközölhet egy találkozót, és elvághatja a torkom.

Tanit reszketve ölelte át a férjét.

– Én okoztam volna a vesztét!

– Nyugodjon meg, a veszély elhárult. Tudja, hogy hol bujkál Kel?

– Nem tudom. A főpap engedélyt kért, hogy hadd vigyázzon rá.

– Wahibré... Naiv vagy cinkos?

– Mindig hű volt hozzánk!

– Ma viszont egy gyilkost hozott magához, aki megpróbálta megtéveszteni. Különös módja a király szolgálatának!

– A főpap összeesküvő lenne... Nem tudom elhinni.

– Mondom, hogy túlságosan lágy a szíve. Amikor a hatalom a tét, az emberek mindenre képesek.

– Meg kell találni a sisakot – mondta Tanit –, és megbüntetni a bűnösöket.

– Hiba volt ujjat húzniuk velem, és az állam egyik intézményére támadniuk – mondta Amaszisz. – Ezért súlyos árat fognak fizetni.

– Tanit királynő figyelmesen meghallgatott minket – mondta Kel Nitisznek. – A főpap erkölcsi támogatása sorsdöntőnek bizonyult, remélem, hogy sikerült meggyőznöm az ártatlanságomról. Megígérte, hogy beszélni fog a királlyal.

– Tehát új nyomozás indul! Holnapra kiderül az ártatlansága, és szabad lesz.

A lány öröme megrendítette Kelt.

– Nem merek hinni ebben, Nitisz.

– Az igazság végül diadalmaskodik, és kitárul maga előtt a jövő. Lenne kedve... a templomban dolgozni?

– Annyi mindent kell még tanulnom!

– Egy nap talán beléphet az Élet Házának irattárába. Annyi kincset rejt magában, hogy egy élet sem lenne elég a feltárásukhoz.

– Segít majd, hogy továbbléphessek?

A főpap megjelenése szakította félbe a beszélgetést.

– Most jelentették, hogy Hénát itt van, és azonnal látni akar.

– A király gyorsan lép! – jegyezte meg Kel.

– De nem a remélt módon. Magához kellett volna hívatnia, nem pedig a titkosszolgálata főnökét küldenie hozzám. Nyugtalanítónak tartom ezt az eljárást. Nem árt az óvatosság. Nitisz, rejtsd el Kelt a harmadik kriptában.

A szövőnők feljebbvalója a félhomályba merült főszentélybe vitte az írnokot. Néhány lámpa világította meg az oszlopcsarnokot, a szent bárka termét és a rejtélyes folyosót, ahonnan a zárt ajtajú naosz körül elhelyezkedő kápolnák nyíltak.

Több kripta rejtőzött a vastag falak mögött és a kövezet alatt. Egyedül a főpap és az asszisztensei tudták, hol találhatók, és miképpen lehet hozzájuk férni. A harmadik kripta titkát Wahibré csak Nitisznek árulta el, amikor beavatta az Élet Házának misztériumaiba.

A lány körbetekintett, hogy ellenőrizze, nincsenek-e a közelben áldozati ajándékokat elhelyező ritualisták. A kezét a kövezet két adott pontjára helyezve elmozdított egy nehéz követ, feltárva egy szűk bejáratot.

– Fogjon egy lámpát, és menjen le – tanácsolta az írnoknak. – Ne féljen, lesz elég levegője. Amint lehetséges, eljövök magáért.

Kel egy szűk, hosszúkás helyiségben találta magát, amely a Néith tiszteletére végzett szertartásokon használt aranyvázákkal volt tele. A falakat hieroglifák és furcsa jelenetek borították, amelyek arról meséltek, hogy az istennő hogyan teremtette meg a világot az ősi vizekből, az Ige fényes energiájának segítségével. A fiatalembert elragadta a kíváncsiság, a félelmeiről megfeledkezve próbálta megérteni ezeket a nagyszerű, önálló életet élő szövegeket, amelyek az emberi tekintettől távol, a csend és a titok birodalmában sem veszítettek semmit az erejükből.

A főpap rendkívül kegyes volt hozzá. Ha méltó akart lenni a bizalmára, hallgatnia kellett az istenek szavára.

*

A királyi palota tágas lakosztályaihoz képest Wahibré szállása egyszerűnek és igen ridegnek tűnt. A dísztelen, visszafogott vonalú bútorok az Óbirodalom stílusát utánozták.

Hénát megelégedett egy párna nélküli, egyszerű székkel.

– Tekintettel a rangjára és a jó hírére – jelentette ki a titkosszolgálat vezetője nyugodt hangon – a király el akarja kerülni a botrányt, noha igen súlyos hibát vétett.

– Mivel vádolnak? – kérdezte a főpap.

– Védelmébe vett egy bűnözőt, és hátráltatta az igazságszolgáltatás munkáját. Egyedül őfelsége jóindulatának köszönheti, hogy megmenekül a komolyabb büntetéstől.

– Bánja a dolgot?

– Én csak a parancsot teljesítem.

– Téved, Hénát. Kel írnok nem követett el semmit, és igenis létezik egy összeesküvés Amaszisz megdöntésére. Azzal, hogy Kelt teszik meg bűnösnek, a lázadók félrevezetik magát és Zsem bírót.

– Súlyos bizonyítékok szólnak ellene, sőt a magatartása is a bűnösségét igazolja, ha erre egyáltalán még szükség van. Maga csak benyomásokra és érzésekre hivatkozik. Ismerem a szakmám, ahogy Zsem bíró is a sajátját. Nem egy összeesküvést sikerült lelepleznünk, ez is megbukik, akár a többi. Ezt a gyilkos írnokot pedig letartóztatjuk, elítéljük, és kivégezzük.

– Az íjászok nem fogják lelőni, mielőtt még tisztázhatná magát?

– Minden attól függ, hogyan fog viselkedni. Máris túl sok a halott, és őfelsége nem szeretné kockára tenni a rendőreink

életét.

– Másképpen szólva, temessük el az ügyet!

– Jobb lenne, ha változtatna a hangnemén és a magatartásán – ajánlotta Hénát.

Wahibré felállt.

– Távozzon – mondta jegesen.

– A gyilkos cinkosaként nincs abban a helyzetben, hogy parancsokat adjon. Mostantól kezdve háziőrizetben van, nem hagyhatja el a templomot.

– Azonnal a palotába megyek.

– Rosszul ítéli meg a helyzetet, főpap. A király nevében beszélek.

– Ha fogad...

– Nem fogja fogadni. Ha átlépi Néith templomának kapuját, letartóztatják. Őfelsége azt parancsolja, hogy a vallási feladataival törődjön, és csakis azokkal. Ismétlem, ez kivételes kegy. Azt akarja, hogy Néith istennő kultuszának ápolása legyen az egyetlen elfoglaltsága. Ha ellenszegül, nem számíthat kegyelemre.

Wahibré a templom foglyává vált.

– Hol rejtegeti a gyilkost? – kérdezte Hénát, akinek egyre szúrósabbá vált a tekintete.

– Kel nem volt hajlandó a szent birtok területén elrejtőzni.

– Holnap újra alaposan átvizsgálunk mindent.

– Ahogy akarja.

– Ha egyszer a védelmébe vette, tudnia kell, hol találja!

– Kel nem árulta el nekem, hol bujkál, ő fog kapcsolatba lépni velem, holnap délben, a kis északi kapunál.

Hénát kissé elmosolyodott.

– Kezd együttműködni... Annál jobb! Tudjuk, hogy a gyilkosnak van egy segítőtársa. Tudja, kiről van szó?

– Sosem találkoztam vele.

– Ne kövessen el több meggondolatlanságot – ajánlotta a titkosszolgálat vezetője –, elégedjen meg a vallási tevékenységével.

A két férfi nem köszönt el egymástól.

Egy ilyen hatalmas ellenséggel szemben, megfosztva a király támogatásától, Wahibré nem tehetett semmit.

Miért tartott ki egy halálraítélt mellett?

Mert hitt Kel ártatlanságában, és nem bírta elviselni az igazságtalanságot. Az elfogadása ugyanis zűrzavarhoz vezetne,

egy évezredes kultúra pusztulásához.

A főpap nem fogja feladni, akkor sem, ha elhallgattatják. De Kel vajon hogyan kerülheti el a legrosszabbat?

53

Bébon tökéletesen játszotta a vándorkereskedőt. Senki sem háborgatta, új társai becsülték. A tétlenséget azonban nem sokáig bírta. Egy jól jövedelmező csereüzlet után a kaszárnyához ment, ahol a barátja, Nédi dolgozott, Szaisz egyetlen becsületes rendőre.

Napnyugtakor Nédi elhagyta az irodáját, és nyugodt léptekkel az otthona felé tartott.

Bébon és Északi Szél felzárkózott mellé.

– Hagyj békén – mondta szárazon a rendőr –, nem veszek semmit.

– Nem ismersz fel?

Nédi a kereskedőre nézett.

– Lehetetlen... Bébon! Foglalkozást váltottál?

– Többé-kevésbé. Kel ügye egyre komolyabbra fordul, szükségem van a segítségedre.

– Felejtsd el! Ez Zsem bíró területe. Parancsba adták, hogy a gyilkost holtan kell elfogni.

– Különös igazságszolgáltatás, nem igaz?

– Inkább bele sem gondolok.

– Ne légy olyan, mint a többiek, Nédi! Bűzlik ez az ügy. Én pedig tudom, hogy Kel nem ölt meg senkit.

– Vannak bizonyítékaid?

– Még nincsenek.

– Akkor inkább menj turnéra!

– Szó sem lehet róla, hogy magára hagyjak egy igaztalanul vádolt barátot!

– Nem csak áltatod magad?

– Az udvarban összeesküvést szőnek a király ellen. Kel a megtévesztés eszköze.

– Ha igazad van, az írnoknak semmi esélye, hogy megússza. Adja fel magát, és ismertesse az érveit.

– Zsem bíró nem volt hajlandó meghallgatni. Csak arra tud gondolni, hogy lelövesse az íjászaival. Beszélj a feletteseiddel, Nédi. Figyelmeztesd őket, hogy a hatalom egy ártatlant készül kivégezni.

– Rám sem hallgatnának jobban. Ráadásul tönkretenném a

karrierem. Már így is a szememre vetik, hogy túlságosan a védelmembe veszek bizonyos gyanúsítottakat. Ha pedig épp ezzel tenném...

Bébon nem erősködött tovább.

– Akkor legalább tájékoztass. Szeretném tudni, hogy milyen rendőri erőkkel, milyen terv alapján igyekeznek letartóztatni Kelt.

– Megoldható...

– Próbálj betekinteni az aktába. Talán más, eddig elhanyagolt nyomokról is szó esik bennük.

– Nehéz ügy, nagyon nehéz...

– Csúfot űznek az igazságszolgáltatásból és az igazságból, Nédi. Segíts, hogy megvédhessem őket.

*

Délben egy fiatalember jelent meg Néith templomának északi kapujánál.

Rögtön legalább tíz rendőr vetette rá magát. Mivel ellenkezni próbált, az egyikük leütötte a botjával.

Hénát parancsot adott az íjászoknak, hogy engedjék le a fegyverüket.

Hála a főpap együttműködésének, az elfogatás zökkenőmentesen zajlott. Miután alaposan kihallgatta, a titkosszolgálat vezetője át fogja adni a gyilkost Zsem bírónak, aki majd felolvassa neki a vádiratot, mielőtt börtönbe záratná.

– Szép munka – mondta Hénát az embereinek. – Jutalmat fogtok kapni.

A rendőrök félrehúzódtak.

Az ájult férfi egyáltalán nem hasonlított a rendőrség körében terjesztett portréhoz.

– Ébresszék fel – parancsolta Hénát idegesen.

Egy korsó friss víz magához térítette a fiatalembert.

– A fejem – nyögte.

– Ki vagy te?

– Írnok vagyok, Menk, Szaisz ünnepmesterének szolgálatában állok.

– Mit kerestél itt?

– A szertartási kellékeket jöttem ellenőrizni... Miért támadtak rám?

– Sajnálatos tévedés.

Az írnok megdörzsölte a nyakszirtjét, amelyen egy nagy púp éktelenkedett.

– Tévedés... Maga tréfál! Panaszt fogok tenni.

– Teljhatalmat kaptam egy bűnügy megoldására – jegyezte meg Hénát. – Elégedj meg a bocsánatkérésemmel, és tűnj el!

Az újabb botozástól tartva a fiatalember jobbnak látta, ha engedelmeskedik.

Hénát belépett az északi kapun.

Egy oszlopsor árnyékában Wahibré várakozott.

– Sikeres volt a letartóztatás?

A titkosszolgálat vezetője ökölbe szorította a kezét.

– Rosszul teszi, hogy gúnyolódik.

– Nem értem.

– Nagyon is jól érti! Kel helyett Menk egyik asszisztense jelent meg!

– Az emberei nem voltak elég óvatosak – vélekedett a főpap. – Egy szökésben lévő bűnöző vajon nem gyanakszik szüntelenül? Biztosan észrevette a rendőröket, és elmenekült.

– Azt akarja, hogy elhiggyem a meséjét? Kel valójában a templom területén bujkál. Ezúttal teljes házkutatást rendelek el, beleértve az Élet Házát!

– Képtelenség – tiltakozott Wahibré.

– Királyi felhatalmazással rendelkezem. Ha nem engedelmeskedik, börtönbe kerül.

– Ebben az esetben egyedül maga lép be velem a templom legtitkosabb helyeire.

– Rendben van.

– Nem fél a gyilkostól?

– Ezzel elárulta magát!

– Egyáltalán nem, Hénát. Lehet, hogy a tudtom nélkül sikerült elrejtőznie.

– Van fegyverem, és őrök lesznek minden épület bejárata előtt. A hívásomra a segítségemre fognak sietni. Meg aztán ketten leszünk... Számíthatok magára, nem igaz?

– A korom ellenére nem félek szembeszállni egy bűnözővel.

Elkezdődött Néith birtokának átfésülése. A száz rendőr a legkisebb zugokba is betekintett.

Hénát megismerte az Élet Házának rejtett szentélyét, ahol Ozirisz feltámadása készült és a tágas könyvtárat, ahol a beavatottak dolgoztak.

Kissé visszahőkölt a szentélybe lépve, ahová csak a fáraó és képviselője, a főpap léphetett be.

– Wahibré, megesküszik, hogy Kel nem rejtőzik itt?

– Esküszöm. De azért menjen végig a rejtélyes folyosón, és nézzen be minden kápolnába.

Hénát, zavartan, az istenek haragjától félve vállalkozott a feladatra.

Kelnek nyoma sem volt.

Udzsa tíz-egynéhány tengernagy kíséretében, Szaisztól északra találkozott az egyiptomi hadsereg vezetőjével, Halikarnasszoszi Phanésszel. A görög nagy lovassági és gyalogsági manőverekbe kezdett.

A vezérkar azzal a céllal ült össze, hogy kidolgozza az ellenséges betörés esetén követendő stratégiát.

Egy tiszt meglepetten kérdezte:

– Tábornok, miért ez az erődemonstráció? Kroiszosz, a perzsa követ nem békét ígért?

– Nem bízom a követekben. Engem azért fizetnek, hogy megvédjem Egyiptomot. Így hát addig gyakorlatozunk, amíg minden egyes zsoldos tökéletesen teljesíti a parancsot. Gyors, erős, eredményes katonákat akarok.

– Két újabb hadihajó került ki a hajógyárunkból – árulta el Udzsa –, amelyeket nemsokára három másik követ.

– Kitűnő – jelentette ki Halikarnasszoszi Phanész. –Alaposan megfigyeltem Kroiszoszt a látogatása során: le volt nyűgözve. Talán azt hitte, hogy a védelmi rendszerünknek vannak még gyenge pontjai. Most meggyőződhetett ennek ellenkezőjéről! Mégsem szeretném, ha alábbhagyna az éberségünk.

– Őfelségének sincs ilyen szándéka – jelentette ki Udzsa. – Növelni akarja a létszámot, és javítani a fegyverzetet.

– Szívesen látjuk az újoncokat! Higgye el nekem, kancellár, megkapják a kellő kiképzést. A görög zsoldosok között nincs se puhány, se lógós. Marad egy kényes probléma...

– Mégpedig?

– A fizetések régóta nem emelkednek. Azt hiszem, nem ártana egy kis nagylelkűség.

A kancellár megnyugodott.

– A király engedélyt adott, hogy megemeljem a civilek adóit. A lakosokat ezentúl nyilvántartjuk, és szigorúan ellenőrizzük. A zsoldosok tehát sokkal jobb bánásmódban részesülnek, a tisztek pedig adómentes földeket kapnak.

– A hadsereg hangulatával nem lesz gond! – ígérte Halikarnasszoszi Phanész. – Most pedig lássuk a védelmi

rendszerünket.

Két írnok egy nagy térképet terített a földre, amely a Nílus-deltát és a szíriai–palesztin régiót ábrázolta.

– Két támadási útvonal létezik: a tenger és a szárazföld. A Földközi-tenger partvidéke veszélyes, számos csapdát tartogat egy idegen hajóhad számára. Ha egyes perzsa hajóknak sikerül is kikerülnie őket, a túlerőben lévő egyiptomi flotta nem fogja hagyni, hogy kikössenek. És ha csodálatos módon némelyikük eléri valamelyik kikötőnket, a kelepcébe jutott hajókat hamar elpusztítjuk.

Udzsa és a tengernagyok egyetértettek.

– Tekintettel a tapasztalatára, Kroiszosznak is észre kellett vennie, hogy minden tengeri betörés kudarcra van ítélve.

– Semmiképp se lankadjon a figyelmünk – rendelkezett a kancellár. – Erősítsük meg a pozícióinkat.

– A szárazföldi útvonal jobban nyugtalanít – vallotta be Halikarnasszoszi Phanész. – Mindennap azon dolgozom, hogy betömködjük a még megmaradt réseket. A gyalogosaink és az erődítményeink között egyetlen folyosó marad az ellenségnek. A kijáratnál várakozó lovasságunk súlyos csapást mér rá, miközben elvágjuk mögötte a menekülés útját.

Több tiszt is felhívta a figyelmet egy-egy apróságra, amellyel még hatékonyabbá lehetett tenni az Egyiptom védelmére kidolgozott tervet. A fővezér figyelmesen hallgatta a javaslatokat, és megfogadta, hogy ellenőrizni fogja a megalapozottságukat.

Minden jel azt mutatta, hogy még egy kétszeres túlerőben lévő hadsereg sem lenne képes elfoglalni a Deltát.

*

Miután megtisztult a szent tóban, Nitisz a fedett templomba ment, és bemutatta tej-, bor- és vízáldozatát Néith istennő vörös koronás, kezében az Élet és a Hatalom jogarát tartó szobrainak. Utána a hódolatát fejezte ki a kápolnákban található összes istenségnek, és belépett az ég ajtaján, amely a templom legtitkosabb részébe vezetett.

Az énekesnők és a szövőnők fiatal feljebbvalóját az Élet Házának ritualistái beavatták Ízisz és Ozirisz misztériumaiba, így jogában állt a főpap helyett életre kelteni az időtlen szertartási szövegeket.

Kinyitotta a harmadik kripta rejtekajtaját.

– Kel, én vagyok. Kijöhet.

Az írnok lassan hagyta el a világot, ahol mélységes átalakuláson esett át. Minden hieroglifa az emlékezetébe vésődött, a szíve megtelt Néith teremtő szavaival, a szelleme kinyílt az állandóan megújuló energiák világára. Néhány óra alatt a lélek olyan vidékein kelt át, ahová csak kevesek jutnak el.

– Nitisz, még életben vagyok?

– Élőbb, mint valaha.

– Ez nem rejtekhely volt, hanem egy próbatétel! Most már bízik bennem?

– Sosem kételkedtem az ártatlanságában.

– Vajon egy írnok, bármilyen jó szakember legyen is, képes-e megérezni az isteni szavak hatalmát, és sértetlenül elhagyni az átalakulások kamráját? íme, a kérdés, amelyet feltettek maguknak, maga és a főpap!

Nitisz elmosolyodott.

– De egyben rejtekhely is volt, Kel. Hénát rendőrei átkutatták Néith birtokát. Nem találták meg. Maga viszont megtalálta önmagát.

A tekintetükben új tűz lobogott.

– Úgy érzem, nincs esélyem. Mégis a végsőkig küzdeni fogok. Felnyitotta a szemem, megszabadított a tudatlanságom béklyóitól. Még mindig méltatlan vagyok magához, de jobban értem a feladata fontosságát.

Nitisz a kezét nyújtotta felé, ő pedig összeszedte a bátorságát, hogy elfogadja.

– A barátja, Bébon beszélni akar magával.

55

Kel a Néith fáinak gondozásával megbízott kertészek társaságában hagyta el a templomot. Aztán elvált a csoporttól, és a bámészkodók közé vegyülve várta, hogy Bébon jelt adjon neki.

Egy szamár bökte meg az orrával.

– Északi Szél!

A szamár felszegett füllel vezette egy kis tér felé, amelyet több utca is keresztezett.

Kel egészen egy istállóig követte az állatot. Északi Szél ivott egy kis friss vizet, és evett a szénából, zöldségekből és lucernából álló ízletes keverékből.

– Látom, nem esett bajod – állapította meg Bébon. – Az ember azt gondolná, hogy Néith vigyázza a lépteidet!

– A főpap házőrizetben van, a király nem hajlandó fogadni. Hénát átkutatta az istennő birtokát, és csak Nitisz segítségén múlott, hogy megmenekültem.

– Jó pár megfigyelőt láttam a templom környékén. Szerencsére bíznak a portréd hitelességében! Én pedig egy értékes szövetségesre találtam egy régi cimborám, Nédi személyében, akinek régen számos szívességet tettem.

– Hogyan segíthetne nekünk?

– Úgy, hogy elmondja, mi is áll valójában a dossziédban. Biztosan hamis iratokkal, hamis vallomásokkal van tele. Szeretném tudni, kitől származnak. Meg aztán ez a bátor Nédi részletesen beszámol arról, hogy milyen erőket mozgósít a rendőrség az elfogatásunkra. Végre lesz egy kis előnyünk!

– Mikor találkozunk vele?

– Ma éjszaka, a legnagyobb szaiszi korsóárus műhelye előtt.

*

A szüntelenül növekvő város a telihold ezüstös fényében fürdött. A macskák zsákmány után kószáltak, a fiatal párok szerelemről társalogtak, a kézművesek és az írnokok lámpafénynél dolgoztak.

Északi Szél haladt legelöl, gyors léptekkel.

– Tudod, hogy észrevett, és elvezetett hozzád? –kérdezte Kel.

– Elképesztő, hogy milyen értelmes ez a szamár! Már nem

ketten, hanem hárman vagyunk. Jobban tesszük, ha hallgatunk rá.

A hely nyugodtnak tűnt.

Két hatalmas korsó keretezte a fazekasok kerületének közepén található műhely bejáratát.

Északi Szél megtorpant.

– Vigyázat – mondta Bébon hirtelen éberséggel, majd hátrafordult.

Senki sem követte őket.

A szamár az egyik korsó felé iramodott, és egy jókora rúgással felborította. Egy fájdalomtól ordító rendőr próbált kikecmeregni a testét összeszabdaló cserépdarabok közül.

A második korsó hasonló sorsra jutott, és egy újabb Cerberus esett ájultan a földre.

– Kövesd Északi Szelet! – parancsolta Bébon, amikor három botokkal felfegyverzett férfi ugrott elő a műhelyből.

A színésznek egy fejrúgással sikerült leterítenie az egyik támadót. A fürgeségének köszönhetően elkerülte a feléje csapó fegyvert, és tiszta erővel az ellenfele tarkójára vágott.

Amikor megfordult, túl későn vette észre a furkósbotot.

Vér spriccelt az orrából.

Dühtől tajtékozva nekirontott a férfinak, és az alkarjával torkon vágta.

Most, hogy már senki nem állt az útjában, elmenekült.

*

Nitisz megvizsgálta Bébon sérülését.

– Orrtörés – szólt a diagnózis. – Meg tudom gyógyítani. Két lentamponnal megtisztította a sebet, majd zsírral, mézzel és növényi anyagokkal átitatott újabb két tampont helyezett rá.

– Amikor a duzzanat felszívódik – mondta Nitisz –, két lennel borított sínnel fogom összefogni az orrod. A teljes gyógyulásig mindennap kicserélem a kötést. Nem marad semmilyen nyom, és a növények fájdalomcsillapító hatásának köszönhetően nem fogsz semmit sem érezni. Normális étrendre, pihenésre lesz szükséged.

– Nem vállal túl nagy kockázatot azzal, hogy a szállásán bujtat el minket? – nyugtalankodott Kel.

– Néith birtokát teljes egészében átvizsgálták – emlékeztetett rá a papnő –, és Hénát kémei elsősorban a főpapot figyelik. Ha megpróbálna kilépni a kapun, letartóztatnák.

– Legyen nagyon óvatos – tanácsolta az ifjú írnok.

– Ne féljen, nem lankad a figyelmem.

– Az állítólagos barátod eladott minket a rendőrségnek – fordult Kel Bébonhoz.

– Én ennek az ellenkezőjét hiszem.

– Akkor hogyan magyarázod az iménti csapdát?

– Jól ismerem Nédit, nem árult el bennünket. Biztosan akkor kapták el, amikor nekünk nyomozott. Nem mintha szükség lenne rá, de ez is a helyzet súlyosságát bizonyítja! A felső vezetés letartóztatja az egyik saját rendőrét, és hallgatásra kényszeríti.

– Hénát nem merne ilyet tenni...

– Sosem látjuk többet Nédit – jelentette ki a színész gyászos hangon. – Talán volt rá ideje, hogy hagyjon számunkra egy üzenetet.

– Hogyan?

– Úgy, hogy elrejtett egy iratot a lakásán. Amint lehet, elmegyek hozzá.

– A beleegyezésem nélkül nem hagyja el ezt a házat – jelentette ki Nitisz.

Bébon leheveredett egy gyékényre. Akárcsak a barátai, ő is most értette meg, hogy milyen hatalmas összeesküvésről van szó. Megrögzött derűlátóként azon töprengett, hogy vajon Kelnek és neki sikerül-e kimásznia a slamasz-tikából.

– A biztos halálba küldtem Nédit – sajnálkozott.

– Beleegyezett, hogy segít neked – emlékeztette Kel.

– Nem volt tisztában a veszély nagyságával. Azt hiszem, felelős vagyok a haláláért.

– Nem látod túl sötéten a helyzetet?

– Csapdát állítottak nekünk, tehát Nédi elárulta a találkozó helyét. Ő pedig nem beszélt volna, ha nem kínozták volna meg.

56

Nem volt könnyű elviselni a titkosszolgálat vezetőjének fojtott haragját. A sikertelen akció vezetője siralmasan festett.

– Az embereimmel alaposan elbántak – ismerte be.

– Öt tapasztalt rendőr egyetlen ember ellen! – kiáltott fel Hénát. – Tréfálsz?

– Kel nem volt egyedül. A jelentések szerint, amelyek kissé zavarosak, több cinkos védelmezte.

– Hány?

– Kettő, három, esetleg négy. Rendkívül bosszúszomjas, a verekedésben edzett figurák.

– És rajtuk még csak egy karcolás sem esett?

– Az egyikük talán könnyebben megsérült.

– És ez az egész társaság szépen elmenekült, noha aprólékosan előkészítettük a támadást!

– Nem számítottunk ilyen komoly ellenállásra. És különben is azt az utasítást kaptuk, hogy hagyjuk a gyilkost belépni a műhelybe, ahol majd könnyűszerrel elfoghatjuk. Kel és a bandája elképesztő hévvel támadtak ránk, mintha tudtak volna a jelenlétünkről!

Hénát elfintorodott.

Nédi hogyan figyelmeztethette Kelt? A gyanús kutakodásai miatt letartóztatott rendőrt alapos kihallgatásnak vetették alá. A kínzástól félve elárulta a Kel-üggyel kapcsolatos rejtélyes randevú helyét, majd szívrohamot kapott.

A kis írnok szívósnak bizonyult.

Valóságos hálózat segítette. Ezért sikerült elrejtőznie, és elmenekülnie a rendfenntartó szervek elől. A titkosszolgálat vezetője türelmes és módszeres ember volt, aki igen rosszul viselte pillanatnyi vereségét. Nem volt más hátra, mint levonni e kudarcok tanulságait, és hagyni, hogy a szökevény elhiggye: kicsúszhat a markából. Elbizakodottságában Kel biztosan hibázni fog.

*

– Nem kellett volna eljönnöd – mondta Wahibré főpap Péfi

pénzügyminiszternek.

– A te szádból akartam hallani az igazságot! Tényleg háziőrizetben vagy?

– A király megtiltja, hogy elhagyjam a templom területét, máskülönben börtönbe zárat.

– Mit követtél el?

– Bemutattam Kel írnokot a királynőnek. Azt akartam elérni, hogy szóljon az érdekében Amaszisznál.

– Netalán megőrültél, Néith istennő főpapja?

– Ez a fiatalember ártatlan.

– Megcáfolhatatlan bizonyítékaid vannak?

– Az őszintesége nekem elég.

– Ez valóságos rémálom! Egy olyan idős és tapasztalt főméltóság, mint te, hogyan lehet ennyire hiszékeny!

– És ha a korom és a tapasztalatom segít, hogy felismerjem az igazságot?

A miniszter egy pillanatra elgondolkozott.

– Zsem megfontolt és lelkiismeretes bíró. O pedig azt mondja, hogy terhelő bizonyítékai vannak.

– Az igazi gyilkosnak vajon nem az lenne az első dolga, hogy félrevezesse a vizsgálóbírót?

Péfi elégedetlenül morgott.

– A megérzéseiden kívül van valami kézzelfogható érved?

– Naukratiszban Kel zavarba ejtő felfedezéseket tett, amelyekről senki sem akar tudomást venni. Megnyugtató elméleteddel szemben, a görög kereskedők és pénzemberek nem szándékoznak erre az egy városra korlátozni a tevékenységüket.

A miniszter felvonta a szemöldökét.

– Fejtsd ki ezt részletesebben.

– Be akarják vezetni Egyiptomban a rabszolgaságot, és ránk akarják kényszeríteni a pénzügyi rendszerüket, beleértve a fémérmék egész országra kiterjedő használatát.

– Teljesen kizárt!

– A pénzérmék csempészete már megkezdődött, de a királyi palotát ez láthatólag nem zavarja. Meghajolnánk a kikerülhetetlennek vélt fejlődés előtt? Ráadásul te, a közpénzek legfőbb felelőse mintha nem tudnál semmiről.

Péfi hosszan hallgatott.

– Nem látom a kapcsolatot a tolmácsok meggyilkolásával.

– Nem éppen az országunk kiárusításán fáradozik valaki?

– Te megőrültél, Wahibré! Ne kövess el semmilyen meggondolatlanságot. Tartsd távol magad ettől az ügytől. Én Abüdoszba utazom, hogy megnézzem, hogy halad a templom felújítása.

– Másképpen szólva, nem fogsz beszélni a királlyal.

– Felesleges lenne. Csak önmagára és Püthagoraszra hallgat. Egy görög filozófusra, akit lenyűgözőnek tart. Arra kérlek, barátom: felejtsd el ezeket a szörnyű gyilkosságokat, hagyd, hogy elvonuljon a vihar, és a hatalom megbocsátja neked a ballépésed.

*

Újabb próbálkozásaik ellenére sem Kel, sem Nitisz nem tudta megfejteni a kódolt papiruszt. Azt pedig nem tudták, hol találják az ősöket, akik segíthetnének nekik.

A borral és az egyszerű étellel elégedett Bébon Hórusz misztériumának szövegét ismételgette, amelyben a sólyomfejű isten az anyja, Izisz tanácsára, megszigonyozza Széth vízilovát, és ezzel útját állja a gonosznak.

– Védelmezzen minket ez a varázslat! – könyörgött a színész.

Nitisz érkezése új reménnyel töltötte el. A papnőnek már a puszta jelenléte is eloszlatta a szorongását.

– A főpap szerint – mondta a lány – egyetlen ember tudna hosszasan értekezni a királlyal, és Kel védelmére kelni.

– Hogy hívják ezt a megmentőt? – kérdezte Bébon.

– Püthagorasznak. Egy görög gondolkodó, aki a bölcsességet keresve érkezett Egyiptomba. Számos templomot felkeresett, és mi is fogadtuk. Rituális feladatokat bíztunk rá, amelyeket példásan teljesített. Jelenleg Naukratiszban tartózkodik Zéké asszonynál.

– Zéké szolgái azt vallották Zsem bírónak, hogy elvágtam Démosz torkát! – emlékeztetett rá Kel. – Mégis találkoznom kell Püthagorasszal, hogy meggyőzzem az ártatlanságomról. Azonnal Naukratiszba indulok.

– Veled tartok – határozott Bébon.

– Szó sem lehet róla – tiltakozott Nitisz. – Még meg sem gyógyultál, és a rendőrség valószínűleg egy törött orrú férfit keres.

– A Feljebbvalónak igaza van – mondta Kel. – Ne aggódj, jól ismerem Naukratiszt, átjutok a háló résein.

– Íme, egy írás, amely feljogosítja, hogy Néith főpapjának

nevében felkeresse Püthagoraszt, és kikérdezze a bolygókkal kapcsolatos álláspontjáról. Szamoszi görögnek fogja kiadni magát.

– Püthagorasz, Zéké – mormolta Bébon ijedten. – És mi van, ha egy követ fújnak, és ez az egész csak egy újabb csapda? Kel elhagyja a menedékét, és a krokodil tátott szájába sétál! A főpap miért ezt a taktikát javasolja?

– Mert megtudott valamit a barátjától, Péfi pénzügy-minisztertől.

– Egy magas rangú tisztviselő, aki talán részese az összeesküvésnek!

– Meglehet, mégis vállalni kell a kockázatot – vélekedett Kel. – Nem maradok tétlen.

„Én sem”, gondolta Bébon.

57

A rövid utazás zökkenőmentesen telt. A szaiszi kikötőben a rendőrök éppen egy Kelre hasonlító fiatalembert hallgattak ki, amikor az írnok felszállt egy Naukratiszba tartó hajóra.

Az érkezéskor újabb ellenőrzés következett.

Egy katona Kel portréját bámulta, miközben ő görögül beszélgetett egy kereskedővel, aki a zsoldosok körében igen népszerű, színes tunikákat árult. Vett is tőle egy bő ruhát.

A rendőrség nem zaklatta őket. A két férfi egy zajos fogadóban ebédelt, ahol mindenki keményen alkudozott.

Azután Kel Apolló templomába ment, amely a Dioszküroszok[28] és Héra szentélye között állt, a várostól északra.

Az épület előtt papok beszélgettek.

– Bocsássanak meg a zavarásért – mentegetőzött Kel –, egy Püthagorasz nevű filozófust keresek, levelet hoztam neki.

– Tegnap láttuk utoljára – mondta egy ritualista. – Nem szándékozik ide visszajönni.

– Hol találom meg?

– Zéké asszonynál lakik, Naukratisz leggazdagabb asszonyánál, legfőbb pártfogónknál.

A ritualista megmondta Kelnek, hogyan jut el Zéké házához. Az írnok azt remélte, hogy Zéké otthonától távol találkozhat Püthagorasszal, de be kellett látnia: kénytelen átlépni a fényűző hajlék ajtaját, megkockáztatva, hogy felismerik és letartóztatják.

Zsoldosok járkáltak az utcákon, meg-megfordulva a fedetlen fejű, szabad nők után. A Göröghonból nemrég érkezett katonák meglepődtek ennyi szemérmetlenség és függetlenség láttán. Megbotránkozva tekintettek ezekre az asszonyállatokra. Szívesebben látták volna őket az otthonukba zárva, mindig készen arra, hogy kielégítsék a vágyaikat. Mivel Naukratiszban és a Delta többi városában egyre nőtt a görögök száma, azt remélték, hogy visszaállíthatják a helyes erkölcsöket.

Kel bemutatkozott Zéké asszony portásának, egy zömök, alacsony homlokú, szúrós tekintetű férfinak.

Ha felismeri, Kel menekülőre fogta volna.

– Szaiszból jövök – jelentette ki. – Néith templomának

főpapjától azt a parancsot kaptam, hogy adjak át egy levelet Püthagorasznak.

– Várj itt.

Leküzdötte az első akadályt.

A második talán könnyű lesz: Kel megkéri Püthagoraszt, hogy sétáljanak egy kicsit, így nyugodtabban tudnak majd beszélgetni.

A harmadik ellenben nehéznek ígérkezett: meggyőzni a filozófust az ártatlanságáról, és rávenni, hogy járjon közben az érdekében Amaszisz fáraónál.

A portás visszajött.

– Lépj be. Egy udvarmester elvezet a fogadóterembe. Püthagorasz ott csatlakozik hozzád.

Már nem volt visszaút.

– Kövess – parancsolta az udvarmester, ugyanolyan kellemetlen modorban, mint a portás.

Ő sem ismerte fel Kelt.

– Ülj le, és várj.

Kel nyugtalanul járkált fel és alá.

Ügyet sem vetett a görög tájakat idéző pompás festményekre. Hosszú percek teltek el így.

Végre kinyílt a fogadóterem ajtaja.

Zéké asszony jelent meg.

Sosem volt még ilyen szép. Aranydiadém díszítette ragyogó, fekete haját. Háromsoros gyöngy nyakláncot, ezüst karkötőt és kivágott, piros ruhát viselt. Varázslatos jázminillat lengte körül.

– Tudtam, hogy vissza fogsz jönni – suttogta.

– Üzenetet hoztam Püthagorasznak...

– Ma reggel hagyta el Naukratiszt.

– Hová ment?

– Ptah templomába, Memphiszbe. A király parancsára.

– Engedjen elmenni. Beszélnem kell vele.

– Felejtsd el, Kel. Mostantól az enyém vagy.

– Megölte Démoszt, és megpróbált végezni velem.

– Mivel a sors úgy akarta, hogy életben maradj, és visszatérj hozzám, el kell venned feleségül.

– Soha!

– Akkor inkább meghalsz?

– Nem szeretem magát, Zéké, és képtelen vagyok a képmutatásra.

Az üzletasszony szeméből bánat sugárzott.

– A vetélytársnőm rendkívül szép és bájos, ugye? És a legdurvább fenyegetések sem fogják megrendíteni a hűségedet.

– Így igaz.

– Kel, életemben először arra kényszerülök, hogy lemondjak a vágyaimról. Haragudnom kellene rád, amiért megaláztál. Mégis csodállak. Nem hittem, hogy valaki ilyen tiszta és becsületes lehet. Megkímélem az életed, és visszaadom a szabadságod, de most jól figyelj, mert többet nem látjuk egymást. Semmi közöm nincs ahhoz az államügyhöz, amelynek láthatólag te vagy kulcsfigurája. Csak a saját érdekeimet szolgálom, amikor a rabszolgaság és a pénzhasználat bevezetésével át akarom alakítani a gazdaságot! A gazdagság lenyűgöz, és minden erőmmel növelni fogom a vagyonomat.

– Nincsenek cinkosai a palotában?

– Semmi szükségem rá. Az én királyságom itt van, Naukratiszban. A kezemben vannak a főhivatalnokok, a katonák, sőt még a papok is. Mindenki meghajol előttem, hogy részt kapjon a tortából, amely egyre nagyobb lesz. Az újításaimat az emberek hamar a magukévá fogják tenni, e város falain túl is. Mi, görögök ezt fejlődésnek hívjuk. Ti, egyiptomiak, akik a múlt és az istenek felé fordultok, képtelenek vagytok rá.

– És Amaszisz sisakja?

– Jól megleckéztettél. E história miatt politikai hatalomról kezdtem álmodozni. Micsoda tévedés! Csak a gazdasági hatalom számít. Minden kormányt elsöpör, meghajlásra kényszerít minden császárt, királyt és herceget. Meghagyom nekik nevetséges játékaikat, én pedig maradok az üzletnél és a kereskedelemnél.

– Ezek szerint nem ismeri a sisak tolvajának, a jövőbeli trónkövetelőnek a nevét?

– Semmit sem tudok erről az összeesküvésről és a bűntényekről, amelyekkel vádolnak, és nem is akarok semmit tudni. Menj el Naukratiszból, Kel, és ne próbálj még egyszer betörni az életembe. Különben úgy fogom érezni, hogy bántani akarsz, és nem leszek hozzád kíméletes.

58

Egy gyors hajónak köszönhetően Kel kevesebb, mint négy nap alatt tette meg a Naukratisz és az Egyiptom legnagyobb városa, az ősi Memphisz közötti távolságot. Noha hivatalosan már nem volt főváros, a Delta és a Nüus-völgy határán fekvő Memphisz maradt az ország gazdasági központja.

Az írnok azzal fizette az útiköltségét, hogy a kapitány és a másodkapitány nevében leveleket írt a hatóságoknak. A kellő hatás a jó fogalmazáson múlott, illetve azon, hogy az ember bizonyítani tudja-e jogi tájékozottságát. A hivatalnokok ugyanis nem mertek kockáztatni, a hatályos jogszabályok mögé bújva helyt adtak a panaszoknak.

A hajó a Jó utat! kikötőben ért szárazföldet, a lenyűgöző hosszúságú dokksor szomszédságában. Memphisz, a központi város mindennap rengeteg árut fogadott úgy Délről, mint Északról.

Kel elvegyült a tarka sokaságban, élvezettel szemlélve a szüntelenül megújuló látványt. Egy öregember útbaigazítása alapján könnyedén megtalálta Ptah, az Ige és a kézművesmesterség istenének templomát. A hatalmas épület a fehér falú fellegvár mellett állt, amelyet Dzsószer építtetett, a fáraó, akinek zseniális építésze, Imhotep, a szakkarai lépcsős piramisokat emelte.

Szfinxek sora vezetett a bejárat roppant pülonjához, amelyet az isteni jelenlétet hirdető zászlórudak díszítettek.

Kel követte a papot, aki egy oldalajtóhoz vezette, ahol a felügyelők felírták a nevét.

– Íme, a felhatalmazásom – mondta az írnok, felmutatva a szaiszi főpap által aláírt levelet. – Egy nemrégiben érkezett görög filozófussal, Püthagorasszal szeretnék találkozni.

Egy biztonsági felelős megvizsgálta az iratot.

– Beléphetsz. Utánanézek a dolognak.

Ünnepek idején a tágas udvar fogadta a körmeneteket és az előkelőségeket. Kel más látogatókkal együtt egy oszlopsor árnyékában várakozott.

A kinti világ zaja nem szűrődött át a vastag falakon. Egy friss

gyümölccsel megrakott tálcát cipelő ritualista igyekezett a fedett templom felé.

A felügyelő visszatért, egy közepes termetű, büszke tekintetű férfi volt vele.

– Püthagorasz vagyok. Ki keres?

– Wahibré bízott meg azzal, hogy adjak át magának egy bizalmas iratot. Magyarázatot is kell fűznöm hozzá, távol az illetéktelen fülektől.

Püthagorasz nem árulta el a meglepetését.

– Menjünk a szállásra, amit Ptah papjai bocsátottak a rendelkezésemre. Ott nyugodtan beszélhetünk.

Püthagorasz egyszerű szállása egy dolgozószobából és egy mosdóhelyiségből állt.

– Itt tanultam meg az ősök imádatát és Máát tiszteletét – jelentette ki Kel házigazdája. – A beavatási hagyomány korántsem a múlté. Éppen ellenkezőleg, a harmonikus jövő záloga. Szaiszban nagyra értékeltem Wahibré főpap tanításait és a szertartási gyakorlatot, amelybe Nitisz, a szövőnők feljebbvalója engedett bepillantást.

– Néith szőtte az Igét – emlékeztetett rá Kel –, és az ő hét szava teremtette a világot.

Püthagorasz ezután másképp tekintett a hírvivőre.

– Tehát beavatták a misztériumokba!

– Nitisz és a főpap kitüntetnek a bizalmukkal. Íme, az irat, amelyet meg kell mutatnom magának.

Kel kitekerte a kódolt papiruszt.

Püthagorasz döbbenten vizsgálta a szöveget.

– Nem tudom elolvasni – sajnálkozott. – Felismerem a jeleket, de mintha nem alkotnának szavakat!

– Pontosan. Mi is képtelenek vagyunk feltörni a kódot. Azt reméltem, hogy a tudása segíteni fog. Nem lehet, hogy egy görög nyelvjárás a kulcs?

– Próbáljuk meg...

– Ez a papirusz a tolmácsirodából származik, amelynek az írnoka voltam – árulta el Kel. – Tévesen azzal vádolnak, hogy megöltem a társaimat, pedig valójában egy Amaszisz elleni összeesküvésről van szó. Nem tudom, ki a bűnös, talán egy fontos államférfi, aki ellopta a fáraó sisakját, és azt tervezi, hogy Egyiptom királyává kiáltja ki magát. Sajnos az uralkodó nem hajlandó meghallgatni, mert a nyomozással megbízott bírónak

számos bizonyítéka van ellenem, noha ezek egytől egyig hamisak.

Püthagorasz kétkedőnek tűnt.

– Miért kellene mindezt elhinnem?

– Az igazságot mondtam el magának. Még azt is hozzátenném, hogy a naukratiszi görögök a rabszolgaság és a pénz bevezetésével meg akarják ingatni a gazdaságot. Nem tudom, hogy mindez összefügg-e a munkatársaim meggyilkolásával, de félek, katasztrófa készül. Wahibré főpapot házi őrizetben tartják, amiért bemutatott a királynőnek. Egyedül ez a megfejthetetlen irat bizonyíthatná az ártatlanságom. Minden bizonnyal az összeesküvők tervét tartalmazza.

– Tehát Egyiptom végveszélyben lenne – suttogta Püthagorasz a beszélgetőpartnerét fürkészve.

– Van valaki, aki nem habozik megölni az útjában állókat – emlékeztetett rá Kel. – Az ilyen fokú erőszak elszánt akaratot és kíméletlen kegyetlenséget feltételez.

– Mit vár tőlem?

– A fáraó becsüli magát, hallgat a szavára. Egyedül maga képes felhívni a figyelmét a veszélyre. Az én sorsom keveset számít. Új nyomozást kell indítani, és leleplezni a sötétben megbúvó szörnyeteget.

– Hosszasan beszélgettünk – ismerte el Püthagorasz. –Amaszisz tartós békét akar. Mindent megtesz, hogy elkerüljön egy esetleges konfliktust. Ami engem illet, elhatároztam, hogy a görög gondolkozáshoz igazítom az egyiptomi tanítást, és egy szellemi iskolát hozok létre, amely elszakít minket a pusztító racionalizmustól, és közelebb visz az élet misztériumához. E rövid memphiszi látogatás után Szaiszba megyek, hogy elköszönjek a fáraótól, majd visszatérek Görögországba.

– Hajlandó elmondani neki, amit megtudott tőlem? Megpróbálja meggyőzni arról, hogy hiányzik belőle a tisztánlátás?

– Nem ígérem, hogy sikerrel járok.

– Fogadja őszinte hálámat. A közbenjárása talán megóvja Egyiptomot sötét végzetétől.

– Addig is, kérem, vigyázzon magára. Nincs sötétebb bűn, mint egy ártatlan meggyilkolása. Mi lenne, ha a papirusz megfejtésének szentelnénk az estét?

A két férfi egymással versengve próbálgatta a görög nyelvjárásokon alapuló megfejtési kódokat.

A kudarc ellenére Kel nem csüggedt. Amaszisz hallgatni fog

Püthagorasz szavára.

59

Mivel gyógyultnak érezte magát, Bébon leszedte az utolsó kötéseit, és könyörgött Nitisznek, hogy hagyja elmenni. Meg akart bizonyosodni róla, hogy a barátja, Nédi nem halt meg hiába.

A kétkedő papnő megígértette Bébonnal, hogy nem vállal felesleges veszélyt. A színészt magát is meglepte az őszinteség, amellyel megfogadta: óvatos lesz.

Az éj leszálltával Nitisz a napnyugta óta zárva tartott kis északi kapuhoz kísérte Bébont. Odaadta neki a kulcsot. Visszafelé ugyanerre jöjjön, vigyázva, hogy ne hívja fel magára az őrök figyelmét.

Milyen felségesnek tűnt az éjszakai levegő! Úgy látszott, tényleg nem való neki az élet egy aranykalitkában. Bizonytalanság és veszély: csupa izgalom és tanulság! A kényelmet és az egyhangú életet meghagyta a kisembereknek.

Belekeveredett egy államügybe? Annál jobb! Az összeesküvők jobban teszik, ha vigyáznak. Azzal, hogy a minden rosszra képtelen Kelre támadtak, a legfontosabb értékeket tiporták sárba. Bébon, aki egyébként nem sokat törődött a morállal, ezt az egyet képtelen volt elviselni. Hiszen nem az igazság jelentette minden valamirevaló kultúra alapját?

Szaisz déli külvárosában járt, egy zöldellő vidéken, amelyet megszámlálhatatlan csatorna öntözött. A negyedben néhány szép villa váltakozott a szerényebb hajlékokkal, a kis üzletekkel és műhelyekkel.

Nédi egy gazdag földműves mellett lakott, aki büszke volt pálmákkal és jujubafákkal övezett otthonára.

A hely nyugodtnak tűnt.

Újabb csapdától tartva Bébon alaposan körülnézett.

Nem látott őrszemeket.

Többször elsétált a rendőr háza előtt.

Teljes nyugalom.

Megkerülte az épületet, kifeszítette a konyhakertre néző ablak zsaluját, és besurrant.

Tágas nappali, hálószoba, lomtárszoba, mellékhelyiség. Az özvegy Nédi kellemesen élt. A fajborok kedvelőjeként nagy gondot

fordított a borospincéjére.

Bébon leereszkedett a pincébe.

A rácsos ablakocskán beszüremlő holdvilágszerű fénynél Bébon a felcímkézett korsókat kezdte tanulmányozni.

Hamar észrevette a rendellenességet: az egyik korsót felnyitották, és visszazárták. Bébon kivette a lenből és szénából készült dugót.

A korsó belsejében bor helyett egy összetekert és lepecsételt papiruszt talált.

Finom írás, meglepő üzenet:

Édes öregem, az első felfedezés: a rendőrség nemrég letartóztatott egy naukratiszi fémfegyver-csempészt. Magas rangú támogatóinak köszönhetően a jóember csak pénzbüntetést kapott. Folytatom a nyomozást. Ha valami bajom esik, biztosan megtalálod ezt az üzenetet. Ne felejts el inni az örök egészségemre. Az Amaszisz harmadik évéből származó, imaui korsó valóságos nektárt tartalmaz.

Bébon nem mulasztotta el megtisztelni a rendőr emlékét. Az erős vörösbortól mély álomba merült, amelyből csak másnap délelőtt ébredt fel.

Napközben megelégedett egy darab szárított hallal, és csak az esti félhomályban hagyta el a házat.

Még mindig teljes volt a nyugalom.

Megpillantotta a földműves villájának az őrét. Elindult feléje.

– Nem találtam itthon az unokatestvéremet, Nédit – mondta Bébon. – Mikor jöjjek vissza?

– Nem tudod, hogy mi történt?

– Mi történt?

– Leterítette egy szívroham.

– Itt a házában?

– Nem, a rendőrségen. Már el is temették, a házába nemsokára egy munkatársa költözik be.

– Szegény unokatestvérem! Pedig úgy tűnt, hogy kitűnő egészségnek örvend.

– Senki nem tudja, hogy pontosan mikor történt. Jó ember volt!

*

– A helyzet világos – mondta Bébon Nitisznek és Wahibré főpapnak. – Egy naukratiszi görög csoport megpróbál felfegyverkezni, hogy a királyra támadhasson! Minél hamarabb figyelmeztetni kell.

– Engem háziőrizetben tartanak – emlékeztetett rá a főpap –, de Amaszisz akkor sem hinne nekem, ha találkozhatnék vele.

– Talán van egy megoldás – vélekedett Nitisz.

*

– Szükségem van a segítségére – mondta a papnő Menk-nek.

A szaiszi ünnepmester reszketett a boldogságtól. A lány végre tett felé egy lépést!

– Tudja, a király nem hajlandó fogadni a főpapot.

– Sajnálom, kedves Nitisz. Remélem, hamar javulni fog ez az áldatlan állapot.

– Wahibré olyan értesülések birtokába jutott, amely rendkívül fontos a királyság szempontjából. Mivel nem hagyhatja el a templomot, egy megbízható hírnökre lenne szüksége.

Menk öröme hirtelen alábbhagyott.

– Államügyekkel nem szívesen foglalkozom, és...

– A király hallgat magára, mert ismeri a feddhetetlenségét és a szigorúságát. Mindannyian érintettek vagyunk, hiszen Egyiptom jövője a tét. Hatalmas hiba lenne nem átadni ezt az üzenetet.

– Nagyon kényes dologra kér! Nem tudom, hogy...

– A főpap megbízik magában. És én is. Mi ketten tehetetlenek vagyunk. Maga viszont megmentheti a Két Földet.

Ha elvállalja a küldetést, és felbőszíti a királyt, elveszti pozícióját; ha viszont nemet mond Nitisznek, véget ér kettejük kapcsolata.

– Hogyan... hogyan jutott a fülembe ez az értesülés?

– Egy zsoldos árulta el magának, aki nem akarta felfedni a kilétét. Ha nem is hitt neki, úgy érezte, kötelessége figyelmeztetni őfelségét.

– Túl sokat kér tőlem.

A lány elmosolyodott.

– Nem kételkedtem a bátorságában, Menk. Bizonyítani fogja a hűségét a királynak, aki biztosan nem marad hálátlan.

Ez a kilátás megnyugtatta az ünnepmestert.

– Négy nap múlva magánkihallgatáson találkozom őfelségével. Így megfelel magának?

– Tökéletes. Legalább nem kelt feltűnést.

– Ne mondja, hogy a palota előkelőségei keveredtek gyanúba!

– Fegyvercsempészetről van szó.

Menk aggodalmas figyelemmel hallgatta Nitiszt.

A hivatalos személynek tekintett Püthagorasszal a király bőkezűen bánt. Egy hajót bocsátott a rendelkezésére, amelyre a filozófus Memphiszben felvett titkárával együtt szállt fel. Kel kellemesen utazott Szaisz felé, nem kellett törődnie a katonai és rendőri ellenőrzésekkel.

Nemsokára újra látni fogja Nitiszt.

És ha Püthagorasznak sikerül meggyőznie a királyt, az ifjú írnok újra szabad ember lesz, akinek van jövője.

A két férfi a hajó farában kifeszített vászontető árnyékában élvezte a pálmaligetek és a bőségesen öntözött termőföldek látványát. Egy fekete íbisz repült el felettük.

– Thotnak, a szent tudományok letéteményesének és az írnokok pártfogójának madara – jegyezte meg Püthagorasz. – Göröghonban Hermésznek nevezzük. Az ő tanításaiból értettem meg, hogy a világunk csak egy kis sziget az ősenergia óceánjában. Amikor a Teremtő a saját fényét szemlélte, életet adott az Életből fakadó életnek. Az Ízisz és Ozirisz misztériumaiba való beavatás az Életet tudatossá teszi. Mert az igazi születést nem gyarló világi létezésünk jelenti, hanem a fény elérése.

– A tolmácsiroda vezetője beszélt nekem az univerzum kájáról, amelyet ez a nagy fényesség jelképez! Mindennap tisztelgek a felkelő nap előtt, amely a feltámadás ígéretét hozza.

– Bízd magad Néithre, ifjú írnok. A Hímnemű, aki nőneműt, a Nőnemű, aki hímnemű teremt, az öröklét-terem-tő vízfelület, az élő ős, a lángoló csillag, az apa és az anya megnyitja előtted az ég kapuit.

A hajó kikötött Szaisz első számú rakpartján. Püthagorasz a palotába ment, Kel a fedélzeten várt rá.

A nap végeérhetetlennek tűnt.

Nem sokkal napnyugta előtt a görög gondolkodó lassan felmászott a hajópallón.

– Teljes kudarc – jelentette ki. – Amaszisz úgy véli, hogy csak alaptalan szóbeszédről van szó.

– Próbálta meggyőzni?

– Olyannyira, hogy felbőszítettem a királyt!

– Tehát semmiről sem akar hallani!

– Ő az uralkodó. Azt parancsolta, hogy térjek vissza Görögországba.

– Bocsásson meg, amiért lehetetlen helyzetbe hoztam!

– A hazatérésem időpontja már ki volt tűzve. Nem kellene velem jönnöd, Kel? Itt elég kényes a helyzeted. Együtt létrehozunk egy társaságot, és megpróbáljuk a görögöket kevésbé anyagiassá tenni.

– Tönkretenne, ha elhagynám Egyiptomot. És be akarom bizonyítani az ártatlanságomat.

– Az istenek vigyázzanak rád.

*

Hénát, a titkosszolgálat vezetője meghajolt a haragosnak tűnő király előtt.

– Magyarázatot követelek.

– Mivel kapcsolatban, felség?

– Nem is sejted?

– Még nem tartóztattuk le azt az átkozott írnokot, és ezt én sajnálom a leginkább. De Zsem bíró és jómagam továbbra sem lankadunk. A gyilkos szívósabbnak bizonyul, mint hittük.

Amaszisz megvetően legyintett.

– Egy másik botrányra gondoltam, ami ugyanolyan súlyos!

Hénát meglepettnek tűnt.

– Világosítson fel, felség!

– Püthagorasznak a fülébe jutott, hogy a naukratiszi görögök egy csoportja összeesküvést forral, Menk pedig további részletekről számolt be: naukratiszi kereskedők állítólag fémfegyvereket csempésztek az országba! Ha te, a titkosszolgálatom vezetője nem tudsz erről, hová tart ez az ország? Maholnap egy trónbitorló teszi a fejére a sisakomat, és a Két Földön káosz lesz úrrá!

– Tudok róla.

A király Hénátra meredt.

– Mit mondasz?

– Én szerveztem meg ezt szállítmányt.

A döbbent Amaszisz egy hajtásra kiivott egy kupa ízletes fehérbort.

– Tehát hazudsz nekem, és elárulsz!

– Egyáltalán nem, felség.

– Azonnal magyarázd meg!

– A seregek főparancsnoka, Halikarnasszoszi Phanész hónapok óta jobb katonai felszerelést követel a hadsereg, és elsősorban az elitcsapataink számára. Kambüszész hatalomra jutásakor a tábornok a perzsa betörés veszélyére hívta fel a figyelmet. Ezért szerveztem meg ezt az új kereskedelmi csatornát Görögország és Egyiptom között, jó minőségű fémfegyverek szállítására. A felszerelésünk nemsokára jócskán felülmúlja a perzsákét. Mivel az ország védelméről van szó, az akció titokban zajlott.

– De nekem, a fáraónak mégiscsak tudnom kellett volna róla!

Hénát meglepettnek tűnt.

– De hiszen értesítettük.

– Milyen formában?

– Két jelentésben részleteztem az üzlet lebonyolításának körülményeit és titkos jellegét.

– Jelentések, mindig csak jelentések! Nincs időm mindet elolvasni, rosszul vagyok ettől az irattengertől. Az én koromban nem szabad túlzásba vinni a munkát. Ha nem szórakozom egy kicsit, furcsa gondolataim támadnak.

Amaszisz ivott egy újabb kupa bort.

– Ezt már jobban szeretem, Hénát. Egy pillanatra attól féltem, hogy a görögök egy csoportja összeesküvést sző ellenem. Pont ők, akiknek annyi előjogot adok, mivel ők testesítik meg a jövőt!

– A fegyverszállítmányokat szigorúan ellenőrizzük, felség – erősködött Hénát. – Egyetlen kard sem kerül rossz helyre.

– Tudom, ki terjesztette ezt a szóbeszédet! Természetesen Néith főpapja! A hatalmas Wahibré rosszul viseli a megaláztatást, és zavarkeltéssel akar újra politikai szerephez jutni. Majd adok én neki!

– De felség, a főpap erkölcsi tekintélye...

– Tudom, mit kell tennem, Hénát. Írj továbbra is pontos, részletes jelentéseket.

– Bosszúsnak tűnik – állapította meg Tanit. – Nem ízlik a marhahús és a bor?

– Nem vagyok éhes – válaszolta Amaszisz.

– Komoly gondjai vannak?

– Csak egy, Wahibré főpap! Ezúttal túlment a határon. Úgy döntöttem, megszabadulok tőle. Letartóztattatom és száműzöm felségárulásért.

A királynő egy lenszalvétával finoman megtörölte az ajkát.

– A tárgyalás nagy port fog felverni! Elég bizonyítéka van?

– Nem lesz tárgyalás.

– Wahibré igen nagy vallási és erkölcsi tekintélynek örvend – emlékeztetett rá Tanit. – Magát fogják hibáztatni, ha az ítélet nem lesz eléggé megalapozott. Meggyengítheti a hatalmát, ha maga ellen fordítja Egyiptom összes templomát.

– Nem ők jelentik a jövőt!

– Kétségkívül, de az egyiptomiak ragaszkodnak hozzájuk. A templomok jelentik az emberek és az istenek közötti kapcsolatot. Hát nem ismerik el még a görögök is, hogy a Két Föld az istenek hazája és a világ vallási központja?

– Wahibré gyűlöl engem!

– Mit számít?

– Összeesküvést sző ellenem.

– Biztos benne? A bíróság előtt is bizonyítani tudja a vádjait?

Amaszisz tétovázott.

– Néith főpapjának eltüntetése komoly nyugtalanságot okozna – állította a királynő. – A szertartásokat és az ünnepeket nem tartanák meg Szaiszban, és a mozgalom egész Egyiptomra kiterjedne.

A király megfogta a felesége kezét.

– Nem szeretnék eljutni idáig. Kedvesem, egy súlyos ballépéstől óvott meg.

– Megtanultam szeretni és érteni ezt az országot. Ha ez az előkelő személy maga ellen fordult, tartsa rövid pórázon, akadályozza meg, hogy árthasson, de ne korlátozza vallási tevékenységét. A kora biztosan óvatosságra fogja inteni. Ha pedig

elhagyná a templomot, a törvény értelmében lecsaphat rá.

Egy kamarás bátorkodott megzavarni az ebédet.

– Felség, Hénát kancellár szeretne sürgősen beszélni magával.

– Munka, megint csak a munka!

Tanit elmosolyodott.

– Menjen, barátom. Hívja a kötelesség.

Az uralkodó kedvetlenül fogadta a titkosszolgálat vezetőjét.

– Kitűnő hírek, felség! Most kaptunk egy hosszú levelet a perzsa császártól, Kambüszésztől. Három fordítót alkalmaztam, hogy egyetlen árnyalat se vesszen el. A taktikánkat teljes siker koronázza! A császár azt állítja, hogy lenyűgözi a katonai erőnk, a béke emberének nevezi magát, akinek leghőbb vágya, hogy továbbfejlessze a két ország közötti diplomáciai és kereskedelmi kapcsolatokat.

– Azaz lemond arról, hogy megtámadjon minket.

– Pontosan! Mégis azt tanácsolom, maradjunk éberek, és folytassuk katonai erőfeszítéseinket. Egy perzsa mindig perzsa marad, mindig hódításról fog álmodozni. Kambüszész a gyengeség első jelére megváltoztatná a hozzáállását.

– Ne aggódj, nincs szándékomban csökkenteni a katonai költségvetést. Az adók emeléséből fogjuk fedezni a hadsereg fejlesztését.

*

A király figyelmesen meghallgatta Menket, majd megköszönte a beszámolóját. Az állam e hűséges szolgája értékes hírrel szolgált az uralkodónak. A kitűnő ünnepszervező megérdemelte, hogy hamarosan más feladatot kapjon.

így hát Menk jókedvűen ment a palota igazgatójához. Hénát még tekintélyesebb pozíciót fog neki felkínálni.

A magas rangú hivatalnok magatartása és tekintete mégis zavarba hozta. Minden beszélgetőpartnere bűnözőnek érezte magát!

– Őfelsége beszélt nekem a bejelentéséről – mondta halkan a titkosszolgálat vezetője.

– Csak a kötelességemet tettem.

– A mendemondák és a rémhírek terjesztése véleményem szerint bűncselekmény.

Menkben megfagyott a vér.

– Nem értem!

– Magát félrevezették. Szeretném tudni, hogy ki volt az.

– Egyszerű szóbeszédről van szó! Azt hittem...

– Ne nézzen ostobának, Menk. Kétségkívül a királynak akart szolgálatot tenni, de olyasmibe keveredett, ami még sokba kerülhet magának. Hogy hívják az informátorát?

Menk lába alól kicsúszott a talaj.

Hogyan állhatna ellent ennek a kíméletlen ragadozónak?

Minden bizonnyal Nitiszt is félrevezették! Ha megvádolja a főpapot, csak még nehezebbé teszi ennek a feddhetetlen férfinak a helyzetét. Egyetlen megoldás maradt.

– Kel írnok.

Hénát megdermedt.

– Hol találkozott vele?

– A villám közelében várt rám. Késsel fenyegetett meg. Kénytelen voltam meghallgatni a mondandóját, amit egészen meggyőzőnek találtam. Azt állította, hogy ártatlan, a fegyvercsempészek játékszere. Könyörgött, hogy figyelmeztessem őfelségét.

Míg a titkosszolgálat vezetője hosszan hallgatott, Menk hátát elöntötte a veríték.

– Nem létezik semmiféle fegyvercsempészet – árulta el Hénát. – A Naukratiszba érkező titkos szállítmányok a zsoldosaink felszerelését gyarapítják. A gyilkos írnok hazudott magának. Egy összeesküvőkből és bűnözőkből álló hálózatot irányít, amelynek célja a fáraó uralmának megdöntése. Menk, most már elég sokat tud. Tudja tartani a száját?

– Esküszöm!

– Tudja, hol rejtőzik Kel?

– Fogalmam sincs!

– Súlyos hibát követett el, amikor megbízott benne. Ezt a ballépést jóvá kell tennie.

Menk rosszulléttel küszködött.

– Wahibré főpap ugyanezt a hibát követte el – jelentette ki a titkosszolgálat vezetője –, és emiatt elvesztette őfelsége megbecsülését. Nem feltételezem, hogy továbbra is segítené a szökésben lévő gyilkost, mindazonáltal jobb lenne megbizonyosodni róla. Maga nem így gondolja?

– De, természetesen!

– Ebben az esetben, mivel gyakran jár a templomba, maga lesz a szemem és a fülem. A legapróbb eseményekről, a Kellel

kapcsolatos legjelentéktelenebb kijelentésekről is beszámol, és megnevezi az esetleges cinkosokat.

– A feladat kényesnek tűnik, és...

– Kitűnően fogja teljesíteni, én pedig elfelejtem a ballépését.

Zsem bíró egyre kedvtelenebbé vált.
A rendőri mozgósítás és a jelentős terepmunka ellenére a nyomozás egy helyben topogott, és a gyilkos továbbra is gúnyt űzött belőle!

De a bíró legalább megbizonyosodhatott bizonyos dolgokról.

Kel bűnösségéhez immáron nem férhetett kétség. Mint ahogy ahhoz sem, hogy részt vett a király megdöntésére szőtt összeesküvésben. Sőt talán ő vezette a lázadókat, akik közül a legádázabbak segítettek neki elmenekülni a hatóságok elől.

Zsem méltósága és hitele forgott kockán. Félő volt, hogy a kudarc előbb-utóbb haragra bőszíti Amasziszt, aki felrója a bírónak eredménytelenségét. A vádak pedig nem lesznek alaptalanok.

Miért boldogulna olyan nehezen, ha nem az ügy bonyolultsága miatt? Kel nem átlagos gyilkos volt, hanem vérbeli vezető, aki habozás nélkül végez az útjában állókkal. Az ilyen fokú kegyetlenség még az öreg bírót is meglepte, pedig ő hozzá volt szokva az emberi aljassághoz.

Néha eszébe jutottak Zsemnek az elhunyt irodavezető utolsó szavai: *Fejtsd meg a kódolt szöveget, és...*

Az iratot azóta sem találták.

Vajon Kel írnok birtokában van-e a szöveg, és vajon fel akarja-e használni a hatalom ellen?

A gondolataiba mélyedt bíró éppen elhagyta az irodáját, amikor Hénát megszólította.

– Gondterheltnek tűnik!

– Mi okom volna az örömre?

– Őfelsége bizalma megnyugtathatná.

– Vajon nem fogja-e hamarosan megvonni tőlem?

– Biztosan nem! A király értékeli ez erőfeszítéseit, és egyáltalán nincs szándékában mással helyettesíteni.

– Meglep, Hénát!

– Rend van, érvényesül az igazság: ez a legfontosabb. Maga pedig fontos szerepet játszik, amikor betartatja a törvényt.

Zsem bíró nem próbálta elrejteni a bosszúságát.

– Egy helyben topogok! Ez a Kel nem hétköznapi ellenfél.

– Ne csüggedjünk. Tudja jól, hogy végül minden bűnöző hibázik. Ráadásul van egy új szövetségesünk: Menk, a szaiszi ünnepmester.

– Fontos információkkal rendelkezik?

– Azzal a feladattal bíztam meg, hogy számoljon be minden eseményről, amely Néith birtokán történik.

– Egy kém a templom falain belül!

– Menk az igazságszolgáltatásnak tesz szívességet.

– Azt feltételezi, hogy a főpap egy szökésben lévő bűnözőt rejteget?

– A templom átkutatása nem hozott eredményt. Tekintettel a helyzetére, Wahibré nem vállalna ilyen kockázatot, ugyanakkor megkérheti a híveit, hogy segítsék az írnok menekülését.

– Azaz a főpap az összeesküvők közé tartozik!

– Nem feltétlenül. Talán hisz Kel ártatlanságában. Akárhogy is van, Menk résen lesz, és hasznos információkkal fog ellátni minket. Természetesen mindenről beszámolok magának.

*

Az összeesküvők vezére összefoglalta a helyzetet.

– A dolgok kedvezően alakulnak. Igaz, nem számítottunk ilyen ellenállásra a kis írnok részéről. De tulajdonképpen a mi ügyünket szolgálja azzal, hogy magára vonja a figyelmet. Mégis legyenek rendkívül óvatosak, és semmiképp se fecsegjenek. A győzelem még messze van.

– A király nem fog rájönni az igazságra?

– Ezt a veszélyt nem zárhatjuk ki. Ezért kell legyengíteni a *ká*-ját, a teremtő energiáját, ezért kell őt az események bábjává változtatni.

– Nehéz feladat! A lustasága és az iszákossága dacára Amaszisz tartja a kezében a hatalom gyeplőjét. Akár egy vadállat, képes megérezni a veszélyt.

– Nem közvetlenül őt fogjuk megtámadni – jelentette ki az összeesküvők feje –, hanem köztiszteletnek örvendő megtestesülését.

Az egyik lázadó tiltakozott.

– A lakosság körében hatalmas lesz a megdöbbenés!

– Éppen ez a cél.

*

Az énekesnők és a szövőnők feljebbvalójának szépsége elvakította Menket. Minden találkozásnál nőtt az iránta érzett vonzalma. Egy nap a lány az övé lesz. Addig is meg kell védelmeznie.

– Meghallgatta a király? – kérdezte Nitisz.

– Igen figyelmesen! Félrevezették magát. A fegyvercsempészet valójában nem is létezik.

– Biztos ebben?

– Őfelsége maga bizonyította nekem – jelentette ki Menk, kissé megszépítve az igazságot.

Nem beszélhetett a kényes küldetésről, amelyet a titkosszolgálat vezetője bízott rá.

– Könyörgöm, legyen óvatos, Nitisz! A gyilkos írnok szökése és a katonai problémák államügyek, amelyek túlnőnek rajtunk. Jobb távol maradni tőlük, különben még megégetjük magunkat.

– Köszönöm a tanácsait, Menk.

– Megígéri, hogy hallgat rájuk?

– Megígérem.

– Ez örömmel tölt el, Nitisz! Mégis van valami, ami nem hagy nyugodni: vajon a főpap jósága nem terjedt odáig, hogy segített Kelen, például úgy, hogy egy barátja gondjaira bízta?

– Miket képzel? A főpap számára egyedül Máát törvénye számít. Sosem segítene egy gyilkost.

*

Egy csodálatos szövőszékekkel felszerelt, új műhely megnyitása maga után vonta egy régi épület bezárását, amelyet egy időre üresen hagytak. Eszményi búvóhely Kel számára.

Bébon, aki a robusztus Északi Szél segítségével tökéletesen játszotta az élelmiszerszállítót, kedvére ki-be járhatott a templomba.

Nitisz intett, hogy kövesse.

A papnő, az írnok és a színész az elhagyott műhelyben találták magukat.

Veszély esetén a szamár jelez.

A csendes épület félhomályában Kel Nitiszt nézte. Akárcsak a hajnal első sugarai, a reményt jelentette számára.

Oly közeli volt és oly elérhetetlen!

– Mi a helyzet? – kérdezte Bébon, megtörve az egyszerre édes

és fájdalmas pillanatot.

– Püthagorasznak nem sikerült meggyőznie az uralkodót – sajnálkozott Kel. – Kénytelen volt hazatérni Göröghonba.

– Hasonló kudarc Menk részéről – árulta el Nitisz. – Az uralkodó maga állította, hogy nincs fegyvercsempészet.

– Másképpen szólva – vélekedett Bébon – Amaszisz adott parancsot a bűntettek elkövetésére.

– Nem tudom elhinni! – tiltakozott Kel. – Egy fáraó sosem árulná el az országát és a népét.

– Változnak az idők.

63

Mint minden héten, Nitisz meglátogatta a szent tehenet, Néith istennő földi megtestesülését, az Ápisz-bika anyját, a királyi *ka,* a fáraó teremtőerejének jelképét. A derűs, lágy tekintetű jószág általában odajött megnyalogatni a papnő kezét, és hosszú boldog perceket töltöttek együtt.

Apisz anyja ezúttal nem mozdult.

Nitisz aggódva hívta az állatorvost. A diagnózis nem adott okot a reménykedésre.

– Apisz anyja az utolsó óráit éli.

A lány azonnal a főpaphoz rohant.

Wahibrét felkavarta Nitisz kétségbeesése.

– Kel veszélyben van?

– Nem, biztos rejtekhelyet találtam neki.

– Akkor miért vagy ilyen zaklatott?

– A nagy istennő tehene haldoklik.

Wahibrét lesújtotta a hír.

– Rögtön Memphiszbe kell mennem, hogy megtudakoljam, hogy van a fia, az Ápisz-bika, Amaszisz életerejének biztosítéka!

– Maga háziőrizetben van – emlékeztette rá Nitisz. –Megengedi, hogy helyettesítsem?

– Indulj azonnal. Jelen körülmények között Ápisz halála katasztrofális következményekkel járna.

*

Az énekesnők és a szövőnők feljebbvalójának hajóján senki sem figyelt fel egy írnok, egy pohárnok és egy szamár jelenlétére. Kel, Bébon és Északi Szél teljes biztonságban utaztak.

Kel vezette a hajónaplót, Bébon töltögette a hideg sört, a bogánccsal, lucernával és datolyával etetett Északi Szél pedig élvezte a nílusi hajóutat, mely során semmi dolga nem akadt.

Memphiszbe érkezve a papnő azt mondta a kapitánynak, hogy kíséret gyanánt megelégszik két szolgával és egy szamárral, amely a ruhákat cipeli.

Egyiptom legnagyobb városának megerősített kerületétől északra állt „az útnyitó” Néith szentélye.

Nitiszt egy szigorú arcú középkorú papnő fogadta kedvesen.
– Megtisztel minket a látogatásával.
– Örülök, hogy találkoztunk. Bár lépteimet nyugtalanság hajtja, hiszen Ápisz anyja most hunyt el, és a főpap a fia egészségéért aggódik.
A memphiszi papnő megmerevedett.
– Nem a nagytiszteletű főpapnak kellett volna jönnie?
– Súlyos gondjai megakadályozták ebben. Felhatalmazott, hogy képviseljem.
– Menjünk a bikához.
Az Apisz-bika tisztelete az első dinasztiáig nyúlt visz-sza, arra az időre, amikor Ménesz egyesítette Felső– és Alsó-Egyiptomot. Mint a királyi hatalom hírnöke és tolmácsa,{29} a bika számtalan kinccsel látta el az istenek és az istennők asztalát. A teremtést, a fényt és a feltámadást{30} megtestesítő kolosszus egy tehéntől született, akit egy felhők közül előtörő villám fénye termékenyített meg. A tehén, amely az idők hajnalán az Ég-istennőt jelképezte, ezután nem ellett többé. Egyetlen fia, Ápisz biztosította a fáraó életerejét.
A szent bika egyetlen másikra sem hasonlított. Fekete volt, egy fehér háromszöget viselt a homlokán és az átváltozások szkarabeuszát a nyelvén. A karámja Ptah templomától délre, a királyi palota közelében állt. Gondos bánásmódban részesült, hosszú és boldog esztendőket töltött a királyság jólétét szolgálva.
Halálakor a szaiszi templomnak kellett elküldeni a temetéshez nélkülözhetetlen oziriszi szemfedelet. De Memphisz egyházi hatóságai nem küldtek semmilyen nyugtalanító üzenetet Szaiszba.
Apisz tágas és kényelmes birtoka a szent bika fontosságáról tanúskodott.
A karám üres volt.
– Hol van? – kérdezte Nitisz.
A meglepett memphiszi papnő riasztotta az őrök parancsnokát.
– Ma reggel nem jött elő az istállójából.
– Talán beteg?
– Én csak az etetésével foglalkozom.
– Nyissa ki az ajtót – parancsolta Nitisz.
Az ilyen nőkkel jobb nem vitatkozni. Haragjukban hamar megátkozzák az embert.
A papnő átvágott a karámon, és belépett Ápisz hajlékába. A

hatalmas állat az oldalán feküdt, a szeméből nedvesség szivárgott.

Nitisz közelebb lépett.

A lány és a bika között azonnal bizalmas kapcsolat jött létre. Nitisz megérintette az állat homlokát: tüzelt.

– Meg fogunk gyógyítani.

A lány futva távozott.

– Apisz súlyos beteg – mondta a társnőjének. – Azonnal szólni kell az állatorvosnak.

Ez utóbbi éppen beteg volt, az asszisztense helyettesítette.

Egy rövid vizsgálat után a következőt állapította meg.

– Semmi komoly. Csak egy kis átmeneti láz.

– Engedje meg, hogy kételkedjek – mondta Nitisz.

A szakember gőgösen pöffeszkedett.

– Még senki sem vonta kétségbe a hozzáértésem!

– Nem kellene gyógynövényekkel bedörzsölni a bikát, és kiizzasztani, hogy megszabaduljon a méreganyagoktól?

– Teljesen felesleges. Égy kis pihenő elég lesz. Nemsokára visszanyeri az erejét.

– De hát...

– Én vagyok a szakértő, nem maga.

Az állatorvos megvető pillantást vetett Nitiszre, és elment.

64

Nitisz másnap visszament a karámhoz. Egy őr állt az útjába.

– Senki sem léphet be. Az állatorvos parancsa.

– Még Néith főpapjának megbízottja sem?

A látogató rangja nagy hatással volt a rendőrre. A papnő könnyen áthelyezhette a tartomány egyik elveszett zugába.

– Jól van... De ne maradjon sokáig.

Ápisz egyre rosszabbul volt. Alig kapott levegőt, a halántéka tüzelt, gyulladt volt a foggyökere. Nem evett az ételéből, amelynek szagát a papnő igen furcsának találta. Mintát vett belőle, és elvitte Ptah templomának a laboratóriumába, ahol megkért egy szakembert, hogy vizsgálja meg.

A vizsgálat eredménye egyértelmű volt: az ételt megmérgezték.

Nitisz azonnal kihallgatást kért a főpaptól, aki a délelőtt vége felé fogadta.

– Megpróbálták megölni Ápiszt – mondta, felfedve a részleteket.

– Képtelenség! Az állatorvosunk kiváló szakember. Sosem hagyta volna, hogy ilyesmi történjen.

– Az állatorvos megbetegedett, ezért az asszisztense helyettesíti. Ő pedig nem hajlandó kezelni a bikát.

– Rögtön hivatom.

Hosszú várakozás után közölték a főpappal, hogy az asszisztens eltűnt, az állatorvos pedig túlságosan rosszul volt ahhoz, hogy bármit is tehessen. Végül egy másik szakemberhez fordultak, aki elég borúlátóan nyilatkozott. Úgy vélte, a bika a végét járja.

*

A szolgálók között elszállásolt Kel és Bébon elég különbözően viselkedtek. Az írnok keveset mozdult ki, az ismétlődő kudarcok ellenére igyekezett megfejteni a rejtjeles papiruszt. A színész pedig Északi Szél társaságában sétálgatott, és szívesen szóba elegyedett a bámészkodókkal.

Végre visszatért Nitisz.

– Apisz haldoklik – közölte.

– Nem lep meg – mondta Bébon.

– Honnan tudsz te erről? Ez még államtitok!

– Attól függ kinek! Az egyik ritualista szerint egy hete a sírját készítik elő a Szerapeumban.

– Ápisz halála tehát nem véletlen – állapította meg Kel.

– Egészen pontosan gyilkosságról van szó.

– A szent tehén halála a király hatalmát gyengíti – emlékeztetett rá Nitisz. – A gyászszertartások alatt, egészen az új bika felszenteléséig Amaszisz veszélyben lesz.

– Ez nem az ártatlanságát bizonyítja? – töprengett az írnok.

– Én továbbra sem bízom benne – mondta Bébon. – Ne vonjunk le túl gyors következtetéseket.

– És ha a rejtély kulcsa a Szerapeumban, az Apisz-bikák temetőjében található? Talán ők az ősök, akik a kódot birtokolják!

– Oda nem lehet csak úgy bemenni – jegyezte meg Nitisz.

– A ritualistáknak elő kell készíteniük a temetést! Bébon megtalálja a módját, hogy kijátssza az őrök éberségét.

– Nocsak, én leszek az emberiség megmentője?

– Először csak minket kettőnket ments meg, aztán majd meglátjuk.

*

Az Ápisz-bika hajnalban halt meg. Ptah főpapja áhítatba merült a holttest előtt, majd átengedte a balzsamozóknak, akik oziriszi testté változtatták. Azután összehívta a szertartáson részt vevő ritualistákat. Egyedül ők léphetnek majd be a Szerapeumba.

– Nitisz, Néith énekesnőinek és szövőnőinek feljebbvalója is elkísér minket – jelentette ki. – Ettől a pillanattól veszi kezdetét a hivatalos gyász, amelyet őfelsége a lehető legrövidebbre kíván szabni. Tekintve hogy az elhunyt Ápisz szarkofágja már kész van, mihamarabb elhelyezzük a sírban.

Nitisz tehát engedélyt kapott, hogy belépjen a Szera-peumba! A király sietsége az aggodalmáról árulkodott. Az összeesküvők vajon ezt a nyugtalan időszakot fogják kihasználni, hogy megszerezzék a hatalmat?

Ápisz testét a Ptah-templom délnyugati sarkában található balzsamozóhelyiségbe szállították, és egy alabástromágyra helyezték.

Ekkor kezdődött a halottvirrasztás és a négynapos böjt, mely során csak vizet, kenyeret és zöldségeket lehetett fogyasztani.

Áz előrelátó Bébon elrejtett két korsó bort.

– Szeretem a bikákat – vallotta be –, de a fajborokat még inkább. Segíteni fognak átvészelni a nélkülözés napjait.

Kel visszautasította a boroskupát.

– Ne szenteskedj már!

– Be akarom tartani a rituális előírásokat.

– Te nem vagy Ápisz papja!

– Az általa megtestesített erő megérdemli a tiszteletet.

– Hagyjuk a vallási elmélkedéseket! Én iszom, és hálás vagyok az isteneknek, amiért megteremtették a szőlőt.

*

Amaszisz király kiürített egy újabb kupát.

– Nem kellene visszafognia magát? – aggodalmaskodott Tanit királynő.

– Az Ápisz-bika halála gyengévé tesz! A nép szemében megrendült a hatalmam. És a sisak elrablója a trónom elhódítására készül.

– Zsem bíró nyomozása nem halad előre?

– Egy ujjnyit sem! A gyilkos írnok eltűnt. Kit tudja, talán már rég halott! A sisaknak pedig nyoma veszett. Ami a titkosszolgálat vezetőjét illeti, egy helyben topog, és még csak mentegetőzni sem próbál. Hénát az imént nyújtotta be a lemondását, de nem fogadtam el. Eddig kiválóan dolgozott, nem nélkülözhetem a tapasztalatát. Nagyon rafinált ellenféllel van dolgunk, Tanit. Az Ápisz-bika megölésével a *ká*-mát, az életenergiámat vette célba.

– Hogyan lehet vele felvenni a harcot?

– Két módon: a lehető leghamarabb meg kell találni Ápisz utódját, és a lehető legrövidebbre fogni a gyász idejét. Ezért megbízottakat küldtem az ország minden részébe, és szigorú utasításokat adtam Ptah főpapjának.

Tanit a boroskorsó és a férje közé lépett.

– Kérem, őrizze meg a józanságát! Szüksége lesz rá ahhoz, hogy megnyerje ezt a harcot.

A papokból, papnőkből, a fáraó küldötteiből és katonákból álló menet az Ápisz-bika múmiájához vonult, hogy azt a fáraó tavának partján álló megtisztulási sátorba vigye. Ptah főpapja friss esővizet öntött az oziriszi testre, és elmondta a feltámadás igéit. Majd az átlényegült halott bárkáján átszelte a tavat, amely az élet különböző formáinak életet adó, ősi óceánt jelképezte.

A Szerapeumba vezető út komoly nehézségeket tartogatott. A heves szelek nemrégiben telehordták homokkal, ráadásul egy sziklás emelkedőben végződött, amely igen megnehezítette a súlyos múmia szánját húzó katonák dolgát.

Kel egy amulettes ládikával a kezében követte a menet elején haladó Nitiszt. Bébon és a kulacsokkal felpakolt Északi Szél hátul maradtak. A hivatásos siratóasszonyok litániákat szavaltak az elhunyt tiszteletére.

A halotti utazás körülbelül tíz órát vett igénybe.

Végre feltűnt a Szerapeumba vezető szfinx-sor. A menet megtorpant.

– Íme a Szép Nyugat megnyílik Ápisz, az Igaz Hangú előtt – mondta Ptah főpapja. – A király romolhatatlan és elpusztíthatatlan feltámadási bárkát ajándékoz neki, egy vörös és fekete gránitból készült szarkofágot. Ezelőtt egyetlen fáraó sem vitt végbe ehhez hasonló művet.

A feléje nyújtott ládikából Nitisz kivette az amuletteket, és elhelyezte őket a múmián.

A legfőbb ritualisták és a segítőik áldozati ajándékaikkal átlépték a bikák nekropoliszának kapuját.

Két föld alatti folyosó vezetett az Ápiszok feltámadási terméig. Az első, amely az Újbirodalomból származott, hatvannyolc méter hosszú volt; a második, amelyet I. Pszammetik[31] uralkodása alatt vájtak ki, és amely merőleges volt az előzőre, majdnem kétszáz méter. A temetésben részt vevő ritualistáknak rendkívüli tisztességben lehetett része: a nevükkel ellátott, vésett kőlapokat helyezhettek el a sírban, örökre összekötve magukat Apisz-szal.

Az elhunyt sírboltja nagy hatással volt Nitiszre: hatméteres belmagasság, egy óriási, hatvantonnás szarkofág!

A főpap hozzákezdett Apisz szájának megnyitásához, aki újra képessé vált a teremtő beszédre. Megparancsolta a katonáknak, hogy helyezzék a múmiát a szarkofágba, és tegyék a helyére a kőfedelet.

Szerencsére a művelet rendben zajlott.

Miközben befalazták az örökkévalóság kamráját, Kel körülkémlelt. Végigfutotta a fogadalmi feliratokat, hátha rátalál az ősök üzenetére. Csalódottan hagyta el a nagy folyosót, és a sötétségbe merült sírboltok felé tartott.

Egy katona állta útját.

– Állj! Hová mész?

– Áldozati ajándékokat akarok elhelyezni.

– Tilos a belépés.

– Az áldozati ajándék...

– Eltévesztetted az irányt. Fordulj vissza.

Az írnok engedelmeskedett.

A ceremónia végén előkelőségek nevét viselő kőlapokat helyeztek el a befalazott ajtó előtt, majd a ritualisták csendben elhagyták a nekropoliszt.

*

– Egy katona megtiltotta, hogy végigmenjek az egyik folyosón – súgta Kel Nitisz fülébe. – Láttam, hogy az előbb elment. Most már senki sincs a Szerapeumban. Folytatnom kell a keresést.

– Túl veszélyes! Az őrök elfognak.

– Majd Bébon eltereli a figyelmüket. Ha nem cselekszem azonnal, sosem tudjuk meg az igazságot. Holnap már lehetetlen lesz bejutni.

– Nekem muszáj visszamenni a főpappal Memphiszbe. Kérem, legyen óvatos.

– Túl erős bennem a vágy, hogy viszontlássam, Nitisz.

Egy előkelőség magához hívta a lányt. Kel távolabb húzódott.

Bébon egy lepényt majszolt, Északi Szél pedig szundikált.

– Attól tartok, valami őrült terved van – nyugtalankodott a színész.

– Te elcsalogatod az őröket, én pedig besurranok a Szerapeumba. Körülnézek, majd együtt elmenekülünk.

– Csodálatos! Gondolom, kár ellenkezni, nem igaz?

– Készülj!

*

Az éjszaka közepére az őrök közül öt már mélyen aludt. Hárman szunyókáltak, ketten pedig a házasélet bonyodalmairól diskuráltak. Küldetéseik során gyakran kételkedni kezdtek a feleségük hűségében.

Amikor a felhők elhomályosították a hold gyenge fényét, Kel a föld alatti folyosók bejárata felé kezdett kúszni. Holnaptól zárva lesz, egészen az elhunyt Ápisz utódjának temetéséig.

Az írnok besurrant az ajtón, felegyenesedett, és a tiltott zóna felé futott.

Mivel nem sok ideje volt Bébon közbelépéséig, Kel az egyik égve hagyott lámpát használta a kőlapok tanulmányozásához.

Az Ápisz bikát ünneplő egyszerű szövegek, semmi kódolt nyelvre utaló furcsaság.

A folyosó végén egy kis nyitott sírbolt, benne egy fedél nélküli, fából készült szarkofág.

Kel összeszedte a bátorságát, és beletekintett.

Megdermedt a meglepetéstől.

A távolból érkező kiáltások térítették magához. Magához vette a kincset, és elhagyta a Szerapeumot.

A Bébon által gyújtott tűz magára vonta az őrök figyelmét. Azonban nemsokára észre fogják venni, hogy csak egy rakás ágról és száraz fűről van szó, amely semmi veszélyt nem jelent a nekropoliszra.

– Kövessük Északi Szelet – ajánlotta a színész. – Ismer egy jó ösvényt. De hiszen...

Kel a magasba emelte az értékes tárgyat.

– Megtaláltam Amaszisz fáraó sisakját!

Udzsa királyi kancellár, Szaisz kormányzója és a hadiflotta parancsnoka láthatólag dühös volt. A fáradtságnak nyoma sem látszott rajta. Széles vállaitól alakja fenyegető külsőt öltött.

– Maguk nem olyan férfiak, akik kibújnak a felelősség alól – mondta Zsem bírónak és Hénátnak, a titkosszolgálat vezetőjének. – Nem ilyen összefoglalóra számítottam.

– A király sisakjával kapcsolatban nincs semmilyen nyomunk – ismerte el Hénát. – A tolvaj jól elrejtette, és nem követ el semmilyen ballépést! Szerencsére az ügynökeim egyetlen lázadási kísérletről sem számoltak be. A zsoldosok kaszárnyáiban nyugalom honol, senki sem szól Amaszisz fáraó ellen. Szánalmas kudarcom miatt benyújtottam őfelségének a lemondásom.

– Jól tette, hogy nem fogadta el – válaszolta Udzsa. – Pótolhatatlan a szakértelmed, másrészt nem ildomos elhagyni a viharba került hajót. A nehézségeid azt igazolják, hogy kiterjedt összeesküvésről van szó. A helyzet azonban korántsem reménytelen. A kudarctól tartva az ellenség nem meri elindítani a sötétben kitervelt, nagy offenzívát. Nem ismerjük a vezetőiket, kivéve feltételezett parancsnokukat, Kel írnokot.

A bíró levertnek tűnt.

– Ez az ügy meghaladja a képességeimet. Sem a rendőrség, sem a besúgók nem képesek megtalálni a szökevényt! Én is felajánlottam a lemondásom.

– A királynak megint csak igaza volt, hogy ragaszkodott magához – jelentette ki a kancellár. – Ez a Kel nem hétköznapi bűnöző. Egyesíteni kell az erőinket, hogy megóvhassuk a fáraó és az állam épségét. Felejtsünk el minden viszályt, és harcoljunk közösen.

Hénát és Zsem bólintottak.

– Miért nem találjuk Kel írnokot? – kérdezte a kancellár.

– Természetes halált halt? Az túl szép lenne! A saját cinkosai ölték meg, akiknek terhessé vált? Lehetséges. Ebben az esetben minden problémánk megoldódna! Többé senki sem próbálná királlyá nyilvánítani magát, és a sisak örökre rejtve maradna. A pánikba esett lázadók talán meg is semmisítették.

– Nem hiszem – felelte Hénát. – Az elkövetett bűnesetek azt bizonyítják, hogy Kel a hálózat feje. Egy könyörtelen és rafinált zsarnok, aki nem habozik megszabadulni az ellenfeleitől. Biztosan azt akarja elérni, hogy lanyhuljon a figyelmünk! Ha sokáig eredménytelenül keressük, arra a következtetésre jutunk, hogy meghalt, és leállítjuk a nyomozást. Kel ekkor elhagyja a búvóhelyét, és azt tesz, amit csak akar. Hagyjuk érvényben a biztonsági intézkedéseket, és folytassuk a kutatást.

A kancellár és a bíró hasonló véleményen volt.

– Egy dolog nem hagy nyugodni – vallotta be Zsem. –Tekintve hogy mennyi portrét osztottunk szét a rendőrök között, képtelenség, hogy Kel átjutott volna a hálón. Vagy talán Délre, esetleg Núbiába menekült, ahol nem számíthat többé az elitcsapatok támogatására. Vagy pedig... elváltoztatta a külsejét! Eltérő hajviselet, kopasz fej, parókák, bajusz, munkás-ágyékkötő, kereskedőtunika, tarka líbiai vagy szíriai viselet, görög ruha... Rengeteg álca lehetséges!

– Kitűnő és egyben nyugtalanító feltételezés – ismerte el Hénát. – Sajnos nagyon valószínűnek tűnik. Ez azt jelenti, hogy a portréink semmit sem érnek, és bottal üthetjük a gyilkos nyomát.

– A trónkövetelő itt, és nem Délen próbálkozna a hatalom megszerzésével – állította a kancellár. – Mindamellett tartsuk szigorú megfigyelés alatt az elephantinéi kaszárnyát. Igaz, hogy a lázadás kudarcra lenne ítélve, és nem jelentene veszélyt a trónra, de azért jobb az óvatosság!

– Megszigorítom az eddigi intézkedéseket – ígérte Hénát.

– Attól tartok, hogy Zsem bírónak igaza van – folytatta Udzsa. – Azt kell gondolnunk, hogy a gyilkost igen eredményesen segíti valaki. Gyászos tehetsége ellenére egyedül nem lenne képes kicsúszni a markunkból.

– Sajnálom, hogy Wahibré főpap nevét kell említenem – mondta Hénát közömbös hangon. – Azt hiszem, hogy egy nagylelkű és hiszékeny ember naivságáról van szó. Az írnoknak, ennek a félelmetes szélhámosnak sikerült meggyőznie az ártatlanságáról a főpapot, aki teljesen jóhiszeműen segített neki.

– Néith birtokának átkutatása nem hozott semmilyen eredményt – emlékeztetett rá a bíró. – Meg kellene ismételni?

– Felesleges – vélekedett Hénát. – A főpap házőrizetben van, nem fogadja a király. Nem bolondult meg, hogy egy bűnözőt rejtegessen. Ráadásul van egy emberünk a templomban, Menk.

– Wahibré makacs ember – jelentette ki a kancellár. – Ha még mindig bízik Kelben, nem fogja a sorsára hagyni.

– A főpapot börtön fenyegeti! – mutatott rá a bíró.

– Ő maga már nem fog személyesen közbenjárni az érdekében, egy vagy több hozzá közel álló személyre bízza majd a dolgot. Rajtunk a sor, hogy megtudjuk, kiről van szó.

– Nem lévén szívélyes, társasági ember, Wahibrének nem sok barátja van – állapította meg a bíró. – Igaz...

Zsem tétovázott.

A nyomozásnak ebben a szakaszában semmit sem lehetett figyelmen kívül hagyni.

– Az egyetlen bizalmasa Péfi pénzügyminiszter.

– Az ő bűnössége szóba sem jöhet – ítélkezett a kancellár. – Az állam e hűséges szolgája sosem árulná el Amasziszt.

– Péfi nagyon a szívén viseli Abüdosz szent városának sorsát – jegyezte meg Hénát –, de hiába próbálja előteremteni a felújítási munkálatokhoz szükséges pénzt. Kitartó sürgetése zavarja őfelségét, az állandó visszautasítás pedig minden bizonnyal keserűséggel tölti el a pénzügyminisztert.

– Azért annyira nem, hogy összeesküvővé váljon! – tiltakozott Udzsa.

– Hol tartózkodik jelenleg? – érdeklődött a bíró.

– Abüdoszban – felelte Hénát. – Ozirisz szertartásait vezeti.

– Kikérdezem, amikor visszaérkezik – határozott a bíró.

– Remélem, nem érnek majd kellemetlen meglepetések.

– Én nem nyugtalankodom – jegyezte meg a kancellár.

– Péfi miniszternek nincsenek személyes ambíciói, lelkiismeretesen teljesíti őfelsége politikai elképzeléseit. Egyiptom jóléte bizonyítja a munkája minőségét.

– A főpap jobbkeze egy fiatal lány – szólt a titkosszolgálat vezetője. – Nitisz nemrég lett az énekesnők és a szövőnők feljebbvalója, és mindent Wahibrének köszönhet. Értelmes és határozott, ő lesz a főpap utódja. Biztosan ismeri Wahibré gondolatait, és nincs abban a helyzetben, hogy ellentmondhasson neki.

– Arra is képes lenne, hogy a cinkosává váljon? – nyugtalankodott a bíró.

– Nem tartom lehetetlennek.

– Egy céltudatos ember nem követ el ilyen hibát – tiltakozott a kancellár. – Egy jövőbeli főpapnő miért védene egy bűnözőt,

akihez semmi sem köti? Sokkal inkább azt tanácsolhatja Wahibrének, hogy engedelmeskedjen a királynak, és elégedjen meg vallási feladataival.

– Ha Nitisz rossz úton jár, Menk barátunk beszámol róla – jegyezte meg Hénát. – Sajnálatos ballépése után mindent megtesz, hogy bocsánatot nyerjen.

– Ki fogom kérdezni ezt a papnőt is – jelentette ki Zsem.

– Elhagyta Szaiszt, hogy részt vegyen az Ápisz-bika temetésén – jelezte Hénát. – Nemsokára visszatér.

– Megtalálták már az új szent bikát? – kérdezte a bíró a kancellártól.

– Még nem. Egyiptom minden nagy templomát értesítettük, a ritualisták bejárják az egész országot, hogy mielőbb megtalálják.

– Az istenek legyenek hozzánk kegyesek! – Ez a haláleset meggyengíti a királyt, és az emberek kezdenek mindenfélét suttogni. Az Ápisz-bika életerejének védelme nélkül vajon képes lesz-e legyőzni az ellenséget és a sötétség erőit?

A titkosszolgálat vezetője elkomorult.

– Kedvező körülmények a sisak elrablójának!

– És ha kihasználja a temetést, hogy királlyá nyilvánítsa magát? – aggodalmaskodott a kancellár.

– A memphiszi zsoldosok a kaszárnyáikban maradnak, amíg meg nem érkezik az új Ápisz, a szertartást pedig elit katonák biztosítják. Urai vagyunk a helyzetnek.

67

Nitisz és Bébon a sisakot nézték.
– Szóval elég, ha felveszem, és máris fáraó leszek!
– Nem ajánlom – szólalt meg a papnő. – Ptah főpapja szerint az Amasziszhoz hű elit csapatok körbevették Memphiszt. A trónkövetelőt azonnal kivégzik.

– És ha a katonák közfelkiáltással megválasztják, mint régen?

– Akkor a zsoldosok kifejezetten Amasziszért jöttek. Ma a trónkövetelőnek előbb meg kellene nyernie őket. Erre a célra Memphisz nem tűnik épp eszményinek.

– Az összeesküvők mégis itt rejtették el a sisakot! – tiltakozott Kel. – A temetést kihasználva megpróbálkoztak volna a hatalomátvétellel!

Bébon óvatosan forgatta a sisakot.

– Ha jobban meggondolom, inkább lemondok a legfőbb hatalomról. Túl sok veszéllyel jár, és fárasztó. Parancsolgatni, dönteni, felelősséggel tartozni az emberek boldogságáért, kijátszani a cselszövéseket, és még sorolhatnám! Képtelenség így nyugodtan aludni.

– Így is egy államügy részese vagy!

– Igyekezzünk megfeledkezni erről. Szabaduljunk meg ettől az átkozott kincstől. Amaszisz tovább uralkodik, a trónkövetelő meg addig dühöng, míg végül lemond gyilkos terveiről. És minden visszatér a megszokott kerékvágásba, hála nekünk!

– Ez a sisak az egyetlen bizonyíték Kel ártatlanságára – jelentette ki Nitisz.

– Nem értem!

– Ha elpusztítjuk, azzal kétségtelenül megóvjuk Ama-sziszt, de Kelt továbbra is szökésben lévő bűnözőnek fogják tekinteni.

– Azt tanácsolja neki, hogy nyilvánítsa magát királynak?

– Azt tanácsolom neki, hogy adja vissza a sisakot a fáraónak, és biztosítsa teljes hűségéről. Ő, akit összeesküvéssel vádolnak, látványosan véget vet az összeesküvésnek! Ki merné kárhoztatni ezután?

Bébon elámult.

– A vesztünkbe rohanunk! Kel sosem fog találkozni királlyal.

– Nitisznek igaza van – szólt Kel. – Egyedül így tisztázhatom magam.

– Meg akarsz halni?

– Inkább vállalom a veszélyt, mint hogy tovább bujkáljak. A rendőrök előbb vagy utóbb megtalálnak, és Nitisznek meg neked gondjaitok lesznek. Engem halálra, titeket pedig hosszú börtönbüntetésre ítélnek. A szerencse úgy hozta, hogy megtaláltuk Amaszisz sisakját. Éljünk ezzel a kivételes fegyverrel.

– Mondom, hogy megölnek, mielőtt a király elé kerülnél!

– Bébon, nincs más választásunk. Menjünk vissza Szaisz-ba, és próbáljuk kitalálni, hogyan férkőzhetnénk a fáraó közelébe.

– Tiszta őrület!

– Megértem az aggályaidat, és nem hibáztatlak, amiért inkább kimaradsz ebből.

A színész elvörösödött.

– Tessék?

– Sajnálom, hogy beleráncigáltalak ebbe a kalandba, a bocsánatodat kérem. Ne tedd tönkre miattam az életed.

– Bébon egymaga dönt, Bébon nem hagyja, hogy bárki bármibe belerángassa, Bébon azt teszi, amit akar! Én nem vagyok erkölcsprédikáló írnok, és nem gondolkodom mások helyett. Ha visszatérek veled Szaiszba, és segítek neked találkozni a királlyal, az egyes-egyedül azért van, mert úgy tartja a kedvem! Érthető, amit mondok?

– Meghajlunk a döntésed előtt – mondta Nitisz mosolyogva. – Ugyanakkor marad egy kényes probléma: találni kell egy biztos búvóhelyet. A templomban nem maradhatnak. A főpap már nem segíthet, engem pedig talán figyelni fognak.

– Ne nyugtalankodjon emiatt – jelentette ki büszkén a színész. – Bébonnak megvannak a maga kapcsolatai. Újra felvesszük a vándorkereskedő szerepet, hogy zavartalanul közlekedhessünk. A király időbeosztását azonban nehezen tudnám megtudakolni.

– Remélem, nekem sikerülni fog – mondta Nitisz.

A lány derűje és elszántsága megnyugtatta Kelt. Egyedül már rég elveszítette volna a reményt. Hála neki, néha hinni tudott őrült vállalkozásuk sikerében. Úgy tűnt, mintha Nitisz képes lenne hegyeket megmozgatni, és elterelni a vizek folyását.

– A sisak, a sisak – motyogta Bébon. – Nem látom, hogy függ össze a tolmácsok meggyilkolásával!

Ugyanez a kérdés foglalkoztatta az írnokot és a papnőt.

– Talán a kódolt papirusz rejti a választ – vélekedett Kel. – De a szöveg sajnos ellenáll a megfejtési kísérleteinknek, ráadásul az elhunyt Ápisz-bika őseinek szentelt kőlapok sem szolgáltak semmiféle magyarázattal.

*

Amaszisz éppen a fővárost szemlélte a lakosztálya teraszáról, amikor Udzsa kancellár kihallgatást kért tőle.

– Kitűnő hír, felség! Bubasztisz közelében megtalálták az Ápisz-bika utódját. Több ritualista is megvizsgálta, és mind egyetértenek abban, hogy a bika magán viseli a kiválasztottság jegyeit. Az új Apisz máris Memphisz felé tart, ahol bemutatják Ptah főpapjának.

– Azt akarom, hogy mindennap három állatorvos vizsgálja meg, akik egy közös jelentést fognak aláírni. Amelyikük hibát követ el, azt azonnal el kell küldeni.

– Gondosan be fogják tartani az utasításait. A bika megérkezésével véget ér a gyász, és az Ápisz életereje erősebbé fogja tenni Felséged *ká*-ját.

– A helyőrségeken minden rendben?

– Minden a legnagyobb rendben, felség. Úgy ér véget ez a nehéz időszak, hogy egyetlen lázító sem zavarta meg a közrendet. A lakosság szemében felséged az istenek védence maradt.

– Vajon a sisaktolvaj miért nem használta ki a kedvező pillanatot?

– Bizonyára túlságosan elszigetelt, és nem rendelkezik kellő támogatással. Mindazonáltal Hénát és Zsem figyelme továbbra sem lankad. Nehogy azzal váljunk Kel és szövetségeseinek áldozatává, hogy elhisszük, végleg kudarcot vallottak!

– Kell nekem ez a lázadó, élve vagy halva.

– Megkapja, felség.

– Addig is, ünnepeljünk, kancellár! A szakácsom meglepetésmenüt készített, a pohárnokom pedig kivételes borokat válogatott össze. Jelentsd mindenütt, hogy az Ápisz-bika és Amaszisz nagyon is élnek.

68

Az Abüdoszból visszatérő Péfi pénzügyminiszter még csak a titkárával sem egyeztethetett, máris Zsem bíró lépett az irodájába.

– Mi az, ami ilyen sürgős?

– A maga kihallgatása.

– Milyen ügyben?

– Igaz, hogy maga Wahibré főpap legjobb barátja?

– Igaz.

– Kellemetlen... Nagyon kellemetlen.

– Vajon miért?

– Mert felmerült a gyanú, hogy segített elrejteni a gyilkos írnokot, akit hiába keresünk. Ez a bűnöző komoly támogatást élvez, különben nem boldogulna. A főpap házi őrizetben van, így közvetlenül nem cselekedhet. Magának, a legjobb barátjának biztosan elmondott valamit.

– Tévúton jár, Zsem!

– Felszólítom, hogy válaszoljon a kérdéseimre. Nem szívesen tartóztatnék le és citálnék a legfelsőbb bíróság elé egy minisztert, de ha kell, megteszem.

Péfi komolyan vette a fenyegetést. Akár egy vadászkutya, Zsem sosem engedte el a zsákmányát.

– Lehet, hogy Wahibré hitt Kel írnok ártatlanságában – vallotta be a miniszter. – Úgy vélte, hogy a naukratiszi görögök valamiféle összeesküvést szőnek, amelynek célja a rabszolgaság és a pénzforgalom bevezetése Egyiptomban. Ezzel alapjaiban változtatnák meg a társadalmunkat, amelyet Máát törvényének semmibevétele biztos pusztulásba döntene. Én ebben az ügyben nem sokat tehetek, hiszen a görög dossziéval egyedül a király foglalkozik.

– Hozzá nem értéssel és engedékenységgel vádolja őfelségét?

– Semmiképp sem, Zsem bíró. Mint az istenek akaratának letéteményese és Máát földi jelenlétének biztosítója, bizonyára a lehető leghelyesebben cselekszik.

– Segíti a gyilkos írnok menekülését?

– Ezt a kérdést sértésnek veszem. Ha nem tisztelném a rangját,

már arcon vágtam volna.

– Fel kellett tennem, Péfi! Egy vérengző vadállatot üldözünk, aki szörnyű bűnöket követett el, és lázadó társai élén a hatalomra tör. Képesek voltak megölni az Ápisz-bikát, hogy meggyengítsék a királyi *ká*-t, és zűrzavart keltsenek az egyiptomiak között.

Péfit megdöbbentették a hallottak.

– Megtalálták az Ápiszt?

– Szoros őrizet alatt nemsokára Memphiszbe érkezik. Őfelsége trónja ettől a támadástól csak biztosabbá vált.

– Az isteneknek legyen hála.

– A főpapnak vannak más közeli barátai? – kérdezte a bíró.

– Tudomásom szerint nincsenek. Wahibré magának való férfi, aki nem nagyon bízik az emberi lényekben.

– Mégis megkülönböztetett figyelemmel egyengeti közeli munkatársa, Nitisz pályáját.

– Wahibré érdeklődése kizárólag a lány erényeinek szól.

– Vajon a főpap parancsot adhatott neki, hogy rejtse el a gyilkost?

– Elképzelhetetlen! Hogyan képes feltételezni, hogy Néith főpapja támogatja az erőszakot és bűnt?

– Tehát semmit sem tud Kelről és a cinkosairól?

– Semmit.

– Szép napot, Péfi. Ha eszébe jutna valami fontos momentum, azonnal értesítsen.

– A szavamat adom rá.

A kihallgatás sovány eredményeiről Zsem bíró be fog számolni a kancellárnak és a titkosszolgálat vezetőjének.

Egyvalami mégis feltűnt neki: a király görög-politikájának alig leplezett bírálata. A miniszter nem helyeselte Naukratisz felemelkedését és lakóinak a terveit. Csupán helytelenítette Amaszisz elképzeléseit, vagy úgy döntött, lázadást szít ellene?

És a lázadók vajon az erőszaktól sem riadnának vissza, igénybe véve egy Kelhez hasonló fanatikus szolgálatait?

Egy elnéző főpap, egy királyával szemben ellenséges miniszter, egy írnok, aki elvégzi a piszkos munkát... Az elképzelés kezdett alakot ölteni.

Míg az összeesküvés teóriája egyre megalapozottabbnak látszott, a tolmácsiroda elpusztítása továbbra is talányos maradt.

Hacsak a munkatársai nem neszelték meg, hogy Kel mire készül, vagy nem utasították vissza az államcsínyben való

részvételt... Nehéz elképzelni, hogy mind így cselekedtek volna, beleértve az iroda vezetőjét!

Vigyázni kellett az elhamarkodott ítéletekkel.

Nem maradt más hátra, mint szemmel tartani a pénzügyminisztert. A feladat kényesnek ígérkezett, hiszen a kihallgatás után Péfi biztosan gyanakodni fog. Ha a rendőrséget bízza meg a küldetéssel, egészen biztosan kudarcot vall. A megfigyelés indokait nem fejthette ki hivatalos formában, mert arról a miniszter könnyen tudomást szerezhetett. Péfi valószínűleg megpróbálna visszatámadni, panaszt emelni.

Habár ódzkodott tőle, a bírónak csak egyetlen lehetősége maradt: megkérni Hénátot, hogy figyeltesse a minisztert. A titkosszolgálat ügynökei nem fognak feltűnést kelteni, és Péfinek sem jut a fülébe a dolog.

Igen kellemetlen megoldás... és kockázatos! Hénátnak nem szokása továbbadni a megszerzett információkat. Ha jó nyomra lel, egyedül fog cselekedni, sőt talán arra is képes lesz, hogy megkímélje a bűnösöket a felelősségre vonástól.

A bíró minél tovább gondolkozott, annál inkább elbizonytalanodott.

A trónkövetelő nem használta ki Ápisz halálát, hogy a fejére tegye Amaszisz sisakját, és az új szent bika visszaadja a király erejét. Az összeesküvők tehát nem érzik késznek magukat a cselekvésre, és egyetlen újabb bűntény sem történt.

Még ha bűnös is, Péfi miniszter vajon nem hagy-e fel őrült terveivel? Vajon nem ad-e parancsot a terhessé vált írnok megöletésére?

A bíró azt mondja majd Hénátnak, hogy a kihallgatás nem járt semmilyen eredménnyel. És folytatja a nyomozást a saját módszereivel, szigorúan betartva a törvényt.

69

Kelnek majd’ megszakadt a szíve, hogy el kell válnia Nitisztől. Még ha nem is merte megvallani neki egyre hevesebbé váló érzéseit, varázslatos órákat töltött mellette. A tekintete, a hangja, a mosolya, az illata, uralkodónőhöz méltó járása... mind-mind megannyi ajándék!

– Álmodozol? – kérdezte Bébon.

– Álom... Igazad van, álom volt csupán!

– Már magasan jár a nap, úgyhogy térj vissza a valóságba, és indulj.

Nitisz visszatért Néith templomába, és Kel soha többé nem fogja látni.

Az írnok és a színész újra vándorkereskedőnek öltöztek, és követték Északi Szelet, akinek Bébon korábban elárulta az útirányt. A ráérősen ballagó szamár a legrövidebb utat választotta.

– Hová megyünk? – kérdezte Kel.

A színész zavartnak tűnt.

– Ne aggódj! Tudom, mit csinálok.

– Megint kockázni akarsz!

– Dehogy! Vagyis nem egészen... Tudod, a barátok csak addig barátok, amíg nincs túl sok gondod!

– Nem tudtam.

– Mi ketten inkább testvérek vagyunk. Egy barátnak megvan a maga élete, és...

– Nem beszélnél világosabban?

– Kérlelhetetlen erkölcsi tartásod és pedáns írnoki szemléleted miatt kissé zavarban vagyok. Égyszóval, nem volt más választásom! A mesterségem nem sokat hoz a konyhára, ezért találékonynak kell lennem. Az állam olyan sok adót és illetéket vet ki, hogy az ember kénytelen kijátszani.

– Csak nem valamilyen törvénytelen tevékenységre utalsz?

– Ne túlozzunk! Egy kis ügyeskedésről van szó, semmi többről. Különben a nyomor fenyegetne.

– Mit csempészel?

– A király igen kedveli a fajborokat, ezért a szaiszi raktárakban

őrzik a legnemesebb nedűket. Minden korsót gondosan felcímkéznek, leltárba vesznek. A raktárak vezetője tartozik nekem egy szívességgel: azt állítottam a feleségének, hogy együtt vacsoráztunk, amikor az asz-szony megvádolta, hogy a palota egyik szobalányával hált.

– Igaza volt?

– Nem tévedett nagyot. Megmentettem egy házasságot, és eredményes együttműködésünket testes bubasztiszi vörösborral ünnepeltük meg! Képzelheted a meglepetésemet: hogyan igazolja a korsó eltűnését? Mi sem egyszerűbb: a százból egy korsócska nem hiányzik annyira a király asztaláról. A barátomnak és nekem azonban a túlélést jelenti.

– A király raktáraiból viszitek el a bort?

– Csak nagyon-nagyon keveset.

– Bébon, ezt lopásnak hívják.

– Ez nagyon merev álláspont, Kel! Szerintem egyszerű adócsökkentésről van szó. Ráadásul a vevőink el vannak ragadtatva.

– Határozottan ellenzem ezt a bűncselekményt.

– Mintha Zsem bírót hallanám! A te helyzetedben jobb, ha elfelejted a társadalmi elvárásokat. A királyi borok raktára remek búvóhely lesz számunkra.

– Feltéve, ha a barátod beleegyezik.

– Nagyon ragaszkodik a feleségéhez. Övé a ház és a kis tanya, Szaisztól délre.

Rendőrök figyelték a szamarat és a vándorkereskedőket.

Döntő próbatétel.

Ha igazoltatják őket, próbálják kimagyarázni magukat, vagy meneküljenek?

Északi Szél nem lassított. A két cimbora csendben követte.

– Győzelem! – állapította meg Bébon. – Ezek voltak a legjobbak, ők őrzik a palotát. Mi pedig tökéletes kereskedők vagyunk!

Kel végre fellélegzett.

– A pincemester egy modortalan fickó – árulta el a színész. – Ne lepődj meg rajta.

A raktárak bejáratánál számos szállító várakozott, különféle árukkal felpakolt szamarakkal.

Északi Szél és a két férfi a királyi pincék felé indultak. A főbejárat előtt sorakozó korsókat egy magas, kopaszodó, bajuszos ember vizsgálgatta.

– Szervusz, Szíriái.
– Nézd csak, Bébon! Hová tűntél?
– Délen játszottam.
– Elégedett vagy?
– Többé-kevésbé.
– Kedved lenne újra kereskedni? – kérdezte a Szíriái mohó mosollyal.
– Lehetséges.
– Nagyszerű. A helyzet ugyanis igen kedvező. Most kaptam egy csinos szállítmányt az oázisokból, kereslet pedig lenne rá.
– Kész vagyok szállítani.
A Szíriái gyanakodva tekintett Kelre.
– Ez meg ki?
– A segédem.
– Komoly ember?
– Együgyű, engedelmes fickó. Fogalma sincs semmiről, nem lesz vele gond.
– Tetszik a szamarad. Erősnek tűnik. Megfelelő a szállításhoz.
– Akkor kezdünk, amikor akarod.
– Akár ma este is?
– Megegyeztünk.
A Szíriái Bébon vállára csapott.
– Igaz barát vagy!
– Ami azt illeti, épp egy szívességet akarok kérni tőled.
A szíriai tekintete elkomorult.
– De semmi átverés, ugye?
– Szó sincs ilyesmiről! A segédem és én szeretnénk néhány éjszakát a raktárban tölteni. Mivel te zársz, és te nyitsz reggel ajtót, nyugodtan alhatunk.
– Egy lány elől menekülsz?
Bébon lehajtotta a fejét.
– Valami előkelő férjes asszony! Igazam van? – faggató-zott a nagydarab bajuszos.
A színész motyogott valamit.
– Nagy kópé vagy, Bébon! A végén még bajba kerülsz. Jó, rendben. De csak néhány éjszakára.
– A szépasszony hamar el fog felejteni.
– Gyertek beljebb.
A rendkívül tiszta pince erős polcokkal volt tele. Az agyagdugóval ellátott füles korsók három szinten sorakoztak.

Mindegyiken egy címke tájékoztatott a bor származási helyéről, évjáratáról és minőségéről.

Félédes, édes, száraz fehér, könnyű vagy részegítő vörös, különleges fajborok, mint például a „Nyugati folyó”!... Igazi édenkert!

– A szamarat a szomszédos istállóban helyezem el – mondta a Szíriái. – Az ajtó bezárása előtt megmosakodhattok, és ehettek. Aztán teljes csönd. És ne nyúljatok semmihez!

– Ne aggódj, barátom! Ezért a szívességért cserébe átengedem neked a nyereségem egy részét.

A Szíriái alaposan megölelte a színészt.

– Örülök, hogy ismerlek, öregem!

Néith templomának láttán Nitiszben újra felélt a remény.

Lassan végigment az Amaszisz fáraó nevét viselő szfinxek során, megcsodálta az obeliszkjét, elhaladt a hatalmas homlokzat előtt, és a szent tó felé vette az irányt, amely felett éppen fecskék cikáztak.

A lemenő nap meleg fénye derűvel árasztotta el a környéket, elhomályosítva minden kínt és félelmet.

Hogy szerette a fiatal papnő, ha a külvilágról megfeledkezve átengedheti magát a vallási szertartásoknak, vagy az Élet Házának iratait tanulmányozhatja! Egy ártatlant azonban igaztalanul gyanúsítottak, neki pedig kötelessége volt megmenteni, és ezzel helyreállítani az igazságot.

Nitisz magába mélyedt, és az istenek szavát hallgatta.

A nap végső formája, az igazságosság botjára támaszkodó öreg Atum nemsokára elhagyja az elhaló fényt, hogy az átalakulások bárkájának fedélzetén szembeszálljon a sötétség démonjaival. A teremtő megérzéstől és a tápláló Igétől vezetve veszélyes vizeken halad át, megszelídítve a rémisztő ajtónállókat, akiknek ismeri a nevét.

Ismét a világ sorsa a tét.

Ha az üresség hatalmas kígyójának sikerülne kiinnia az égi Nílus vizét, és útját állná a bárkának, a föld eltűnne, és az életnek ez a kis szigete visszasüllyedne a kezdetek óceánjába. A szertartások elvégzésével a beavatottak segítenek a fénynek áthatolni az akadályokon, leszúrni a kígyót, és a heves küzdelem után, hajnalban, egy szkarabeusz képében újjászületni.

Kel írnoknak is szörnyű éjszakája volt. Emberarcú szörnyetegek törtek az életére.

Nitisz a főpap hajléka felé tartott.

Átlépte a küszöböt, amely a lakosztály előtti kis udvarra vezetett. Egy szolgáló éppen akkor fejezte be a söp-rögetést.

– Hát visszatért, Feljebbvaló! Jól utazott?

– Remekül. Láthatom a főpapot?

– Kissé megrendült az egészsége, de várja magát.

Wahibré az ágyában feküdt. Lefogyott, de így is rendkívüli

méltóság sugárzott belőle.

– Képesek voltak megölni Ápiszt? – kérdezte.

– Sajnos igen – felelte Nitisz. – De az utódja újra erőssé teszi a királyi *ká*-t, és Kel megtalálta Amaszisz király sisakját. Mostantól a trónkövetelő nem tehet semmit.

– Ettől a hírtől új erőre kapok!

– Kel átadja a sisakot Amaszisznak, így bizonyítva az ártatlanságát.

– Ezzel hatalmas kockázatot vállal!

– Más taktikát javasol?

Wahibré elgondolkozott.

– A legjobb megoldást választottad.

– De még meg kell találni a megfelelő alkalmat.

– Azelőtt megszerezhettem volna Amaszisz napirendjét – sajnálkozott a főpap. – Ma azonban fogoly vagyok, és egyetlen előkelőség sem állna velem szóba.

– Majd csak boldogulok valahogy – nyugtatta meg Nitisz. – Törődjön inkább az egészségével.

– Egy kis kimerültség az egész. A szervezetem elég erős, hogy felülkerekedjen rajta.

– Beszélt a templom orvosával?

– Nincs értelme. A pihenés meg fog gyógyítani.

– Én mégis ragaszkodnék hozzá.

Wahibré úgy nézett rá, mint egy apa, egyszerre szigorúan és gyöngéden.

– Arra kényszerítenél, hogy szerény személyem miatt aggódjam?

– Olyan nagy szükségünk van magára! A maga segítsége nélkül nem nyerhetjük meg ezt a küzdelmet.

– Keresd meg az orvost.

A betegségek terjesztéséért és gyógyításáért felelős Szel-ket skorpióistennő és a nőstény oroszlán, Szekhet híve több mint egy órát töltött a főpap ágyánál, és többféle vizsgálatot elvégzett.

– A szív hangja tiszta – állapította meg –, az energiák megfelelően áramlanak a csatornákon. Ugyanakkor a kor nem kíméli a falaikat, ezért több gyógyszer napi szedésére lesz szükség. A főpap tűrni fogja az effajta kötelezettséget?

– Majd én meggyőzöm – ígérte Nitisz. – A szolgálója pedig szigorúan ügyelni fog rá.

A papnő megnyugodva tért vissza a szállására.

Az ajtó előtt Menk várta.

– Nyugtalankodtam – jelentette ki. – Ápisz temetése rendben lezajlott?

– A szokásoknak megfelelően temettük el, és a *ká*-ja átszáll az utódjába. Az átöröklés így nem fog megszakadni.

– Csodálatos! Akkor tehát készülhetünk a következő szaiszi ünnepre. Különleges szövetekre lenne szükségem a körmeneti szoborhoz és új énekeket szeretnék a tiszteletére. A rövid határidő ellenére a műhelyei és a zenészei képesek lesznek megfelelni az elvárásaimnak?

– Éjjel-nappal dolgozni fogunk.

– Hálás köszönet, Nitisz! Őfelsége elégedett lesz, hogy a nehéz pillanatok után örülni látja a lakosságot.

– A király részt vesz az ünnepen?

– Egy sereg előkelőség kíséretében megnyitja a nyilvános szertartást, a folytatást pedig ránk bízza. Eközben ő egy díszlakomán fog elnökölni, amelyre körülbelül húsz görög követ hivatalos. Fogadásokkal teli, zsúfolt hét lesz!

– Melyek őfelsége egyéb kötelezettségei?

– Az új királyi istállók felavatása, a bátorság aranyának átadása Halikarnasszoszi Phanész tábornoknak, a főtisztek kinevezése, a görög városokkal kötött szövetségi szerződések megünneplése, illetve Zsem bíró törvényszékének meglátogatása. A legfelsőbb bíróság holnapután összeül a templom bejárata előtt, és a bírói kar feje Máát törvényének fontosságára fogja felhívni a figyelmet. Ez alkalommal a fáraónak kellene emlékeztetnie a bírákat arra, hogy ezen a földön ő kezeskedik Máát törvényének betartásáért, és senkinek nem engedi, hogy megszegje azt.

– Miért mondja, hogy „kellene”?

Menk lehalkította a hangját.

– Mert Amaszisz király néha kiszámíthatatlan. Ha a ceremóniához nem lesz kedve, hivatalos hatalmát átruházza Zsem bíróra, és megparancsolja neki, hogy mondjon helyette beszédet. A környezete igyekszik meggyőzni, hogy legalább legyen jelen, hiszen Máát tisztelete jelenti társadalmunk alapját.

íme, az áhított alkalom!

A fáraó és a legfelsőbb bíróság színe előtt Kel bizonyságot tesz a hűségéről és az ártatlanságáról.

– Bágyadtnak tűnik – jegyezte meg Menk.

– Csak egy kis fáradtság. Ráadásul nyugtalankodom a főpap

egészsége miatt.

– Mit mond az orvos?

– Ismeri a betegséget és a gyógymódját.

– Ez a kiváló orvos nem szokott hencegni. Biztos vagyok benne, hogy Wahibrére még hosszú élet vár!

– Az istenek vegyék oltalmukba.

– És magát is, Nitisz. Ne feledje a tanácsaimat.

– Hogyan is tehetném?

– Megengedi, hogy feltegyek egy bizalmas kérdést?

– Tessék.

– Tényleg nem emlékszik Kelre, erre a gyilkos írnokra?

– Meg se ismerném. Fáradt vagyok, Menk. Pihenni szeretnék.

– Bocsásson meg, hogy feltartottam, pihenjen csak. Holnap pedig közösen előkészítjük ezt az újabb ünnepet.

Megnyugodva távozott.

Senki sem ólálkodott Nitisz háza körül, a főpap semmit sem tehetett, a ritualisták pedig a megszokott dolgukat végezték. Mivel semmi szokatlant nem észlelt, Menk megnyugtató jelentést fog írni a titkosszolgálat vezetőjének.

A jelek szerint a gyilkos írnok nem Néith birtokán bujkált. És Szaisz ünnepmestere sosem fog beszélni Hénátnak Nitisz óvatlanságáról. A szép papnő – igen bölcs módon – teljesen a feladatainak szentelte magát.

Bébon és Nitisz megbeszélték, hogy mindennap a templom gazdasági bejáratánál találkoznak. Megegyeztek abban is, hogy nem szólnak egymáshoz, ha valamilyen gyanús személyre lesznek figyelmesek.

Északi Szél, aki nem állhatta a rendőröket, értékes segítséget jelentett számukra.

A papnő egy szövetet vizsgálgatott.

– Holnap a legfelsőbb bíróság a templom főbejárata előtt fog ülésezni – suttogta. – A királynak is ott kell lennie.

– Kitűnő minőség – mondta hangosan Bébon. – Ennél nem talál jobbat.

– Megveszem. Az intéző ki fogja fizetni.

Amikor túl volt a formalitásokon, a színész jó ideig a ceremónia helyszíne körül ódalgott.

Aztán visszatért a királyi raktárakhoz.

A Szíriái nagy megelégedésére Kel beleegyezett, hogy egy egyszerű étkezésért cserébe rendbe rakja a korsókat, és kisöpör. Az írnok gondosan ügyelt rá, hogy ne sokat beszéljen.

– A társad nem túl bőbeszédű – mondta a szíriai Bébonnak –, de nem kerül sokba, és egészen jól dolgozik.

– Tudni kell bánni az együgyűekkel.

A pihenő alatt a színész és az írnok félrevonultak.

– Találkoztál Nitisszel? – kérdezte Kel.

– Holnap a legfelsőbb bíróság Néith temploma előtt ülésezik. Lehet, hogy Amaszisz fog elnökölni.

– Mesés! Nem is álmodhattunk volna kedvezőbb alkalmat.

– Nekem nem tetszik.

– Miért?

– Képzelheted mennyi rendőr lesz ott! Nem fogják hagyni, hogy a közelébe juss.

– Csak, ha nincs rá jogi indítékom! írni fogok Zsem bírónak. Jól megválogatott szavaim meggyőzik majd a szándékaim komolyságáról. Be fog idéztetni, én pedig átadom a sisakot a királynak, és mindent megmagyarázok.

– Ez egy újabb őrültség! Rossz előérzetem van.

– Pedig nagy szerencsénk van! Azzal, hogy a király, a bírói kar első embere és a legfelsőbb bíróság előtt tisztázhatom magam, véget vethetek ennek a rémálomnak.

– Én csapdára gyanakszom.

– Képtelenség, Bébon!

– Mégiscsak gondolni kellene a menekülésre, azaz egy elterelő hadműveletre.

Északi Szél az orrával megbökte Bébon könyökét.

– Van egy ötleted!

A szamár tekintetéből a színésznek valóban sikerült kiolvasnia a megoldást. Az egész délután sem lesz elég, hogy előkészítse a visszavonulást.

Kel máris a Zsem bírónak szóló levélen dolgozott.

*

Nitisz elégedett volt a szövőnők munkájával. Menk el lesz ragadtatva, és az ünnep fényesebb lesz minden eddiginél. Azzal, hogy mesterműveket ajánlottak az isteneknek, az emberek a földi harmónia megőrzésén fáradoztak.

– Zsem bíró akar beszélni magával – szólt neki egy pap.

– A szállására vezettem.

A Feljebbvaló nem árult el semmilyen érzelmet.

Zsem a kis előszobában várta Nitiszt.

– Kérem, maradjon ülve. Miben lehetek a szolgálatára?

– Néhány kérdést szeretnék feltenni magának. Hajlandó felelni rájuk, mellőzve minden formaságot?

– Természetesen!

– Még mindig Kel írnokot, ezt a gyilkost és összeesküvőt keressük. A kiterjedt nyomozás ellenére nem értünk el semmilyen eredményt. Azon töprengünk, hogy vajon nem halt-e meg.

– Ebben az esetben többé nem árt senkinek, és az isteni törvényszék fog ítélkezni felette.

– Ez így túl szép lenne! Attól tartok, hogy az igazság kevésbé vidám. Ez a bűnöző valószínűleg nemcsak elváltoztatta a külsejét, de kétségkívül befolyásos segítői is vannak.

– Nyugtalanító lehetőség.

– Valóban – ismerte el a bíró. – Ezért az országunk érdekében arra kérem, hogy legyen teljesen őszinte.

Nitisz rezzenéstelenül állta a bíró gyanakvó pillantását.

– Wahibré beismerte, hogy rokonszenvez a gyilkossal –

emlékeztetett rá Zsem. – Ezt a súlyos hibát írjuk a jóság és a naivitás számlájára. De vajon továbbra is kitart az álláspontja mellett? Maga biztosan tudja.

– Ezek az események annyira megviselték a főpapot, hogy megrendült az egészsége. Nemrég ágynak esett, és komoly kezelésre van szüksége.

– Nagyon sajnálom. A kérdésemet mégis újra feltenném.

– A főpap sosem segítene egy gyilkost.

– Közvetlen módon biztosan nem. Nincsenek olyan bizalmas barátai vagy hűséges beosztottjai, akiket megkérhetett, hogy bújtassák el a szökésben lévő írnokot?

– A főpap minden idejét a feladatainak szenteli. Néith első szolgájaként a szertartások elvégzésével és a jelképek megelevenítésével mindennap az istennő üzenetét tolmácsolja.

– Nem kételkedem benne, Nitisz, Wahibré azonban olyan nézeteket...

– Vajon nem forgatta-e fel Néith birtokát, nem törődve azzal, hogy megharagítja az istennőt, és megzavarja a szentély békéjét? Semmit sem ér el azzal, hogy az idős és beteg főpapot támadja, csak az igazságszolgáltatás hitelét csorbítja.

– Az énekesnők és a szövőnők feljebbvalójaként maga Wahibré jobbkeze. Nem parancsolta meg magának, hogy védje Kel írnokot, és szerezzen számára szövetségeseket?

A lány nem ingott meg.

– Egyáltalán nem. Emlékeztetem, hogy az utóbbi hetekben Memphiszben voltam, ahol részt vettem Ápisz temetésén. Ezt több tanú is igazolhatja. Ma pedig a főpap feladatainak egy részét látom el, azt remélve, hogy mihamarabb felépül.

– Ha az igazságszolgáltatás számára fontos információkkal rendelkezne, beszélne?

– Egy pillanatig sem haboznék.

A lány magabiztossága megzavarta a bírót. Semmi értelme órákon át faggatnia. Nem volt ellene bizonyítéka. Talán Menknek sikerül találnia valamit.

Vajon ez a gyönyörű nő miért segítene egy félelmetes gyilkost, akinek a királyság minden rendőre a nyomában van?

A legfelsőbb bíróság tagjai teljes létszámban megjelentek a templom kapujánál, ahol a hagyományoknak megfelelően felolvasták a panaszosok beadványait, hogy megkülönböztessék az igazságot a hazugságtól, és megvédjék a gyengéket az erősek túlerejével szemben.

Egy csapat szamár hozta a törvénytekercseket, a bírák székeit és a vizeskulacsokat.

Amikor mindenki helyet foglalt, Zsem bíró felakasztott egy kis Máát istennő-figurát az arany nyakláncára.

Előtte negyvenkét bőrtekercs feküdt az Egyiptom negyvenkét tartományában alkalmazott törvények szövegeivel.

Kel a rendkívüli eseményre összesereglett tömegben álldogált, és az ajkát harapdálta. Amaszisz fáraó nem vett részt az igazság mindenhatóságának kinyilatkoztatásán, amely pedig oly fontos volt a nép számára!

A terve összeomlott. Egy másik alkalmat kell találnia, hogy visszaadja a sisakot törvényes tulajdonosának.

Az írnok már éppen menni készült, amikor a tömeg morajlani kezdett.

– A király – suttogta egy öregember. – Itt a király!

A testőrök gyűrűjében érkező Amaszisz bizonyságot adott róla, hogy az új Ápisztól erőt és határozottságot kapott. Egyszerűen volt öltözve: az Óbirodalom fáraóinak ágyékkötőjét hordta, a fejét a kék korona díszítette, amely a gondolatait az égi hatalmakkal kapcsolta össze.

A bírák körén kívül, egy egyszerű aranyozott fatrónon foglalt helyet. Az uralkodó nem avatkozhatott bele & tanácskozásukba, és nem befolyásolhatta a döntéseiket. Úgy látszott, hogy még a nyitóbeszéd elmondásához sem ragaszkodik.

A közönség megnyugodott.

A fáraó uralkodott, és érvényesült az igazság, amely a jólét és a boldogság alapját jelentette.

– Máát és a Idrály nevében – szólt Zsem határozott hangon – megnyitom a Harmincak bíróságának ülését. Íme, az első panasz.

Egy szomorú ügyről volt szó: egy paraszt azért emelt szót, mert

a határkövek elmozdítása miatt megnőtt a földjének területe, és több adót kellett fizetnie. Az adóhatóság nem hallgatta meg, sőt a kötelező hozzájáruláson felül még büntetést is fizettetett vele.

A Harmincak egyhangúan elmarasztalták a hatóságot, amelynek egy földmérő közreműködését kellett volna kérnie, és tárgyalnia a földhivatallal. Noha az uralkodó ragaszkodott új adóintézkedései megvalósításához, a bírák nem tűrték az önkényeskedést. Végül a zsarnoki ellenőr maga volt köteles kártalanítani a panaszost.

Ezután Zsem egy kézműves és egykori feleségének egymásnak ellentmondó leveleit olvasta fel. A férfi hűtlenséggel vádolta az asszonyt, magának akarva a teljes vagyont és a gyerekeket. Az asszony írott vallomásokkal bizonyította az ártatlanságát. A férfi azonban két munkatársa jelenlétében sértegette és bántalmazni próbálta az asszonyt.

A nők bántalmazása Egyiptomban komoly bűncselekménynek számított. A kézműves panaszát elutasították, őt magát pedig két év börtönre ítélték. Nemcsak a gyerekeket ítélték az anyának, de a házaspár teljes vagyonát is.

A harmadik panasz megdöbbentette Zsem bírót.

Nem tudta eldönteni, hogy felolvassa-e.

A Harmincak egyike észrevette a zavarát, és szót kért tőle.

– Mindenki mondandóját meg kell hallgatnunk, nem igaz? Amennyiben a panaszt érthetetlennek tartjuk, meg fogjuk indokolni, hogy miért. Ha egyből elvetnénk, az ellentétes lenne a jó igazságszolgáltatással.

– Az irat szerzője úgy véli, hogy képes megoldani egy súlyos, az állam biztonságát veszélyeztető problémát, és szeretne személyesen megjelenni a bíróság előtt. Mivel tisztában van az eljárás szokatlanságával, a szándékai komolyságát hangsúlyozza, és tisztelettel arra kér bennünket, hogy hallgassuk meg.

Amaszisz kíváncsian figyelt, de nem kívánt beavatkozni. A Harmincaknak egyedül kellett dönteniük.

Jogi vita bontakozott ki a formalisták és azok között, akik a szellemiséget előbbre tartották az írott szónál. Az udvarias vitát Zsem bíró döntötte el: az állam érdeke azt kívánja, hogy meghallgassák a nyugtalanító levél szerzőjét.

Abban az esetben, ha az illető csak gúnyolódott a bírósággal, szigorúan meg fog bűnhődni.

– Lépjen elő a panaszos, és beszéljen.

Nehéz csend telepedett a tömegre.

Mindenki a szomszédjára nézett. Ki fog kilépni a tömegből?

Egy régimódi parókát és egy finomra vágott kis bajuszt viselő fiatalember közeledett a bírák felé. A melle magasságában egy lenvászonba csomagolt tárgyat tartott.

Zsem bíró nem tudta kivenni a vonásait.

– Ki maga, és mit akar mondani?

– Szörnyű bűnökkel vádolnak igaztalanul. Az ártatlanságom és a hűségem bizonyítékát hozom a fáraónak. A közreműködésemnek hála, az összeesküvők tétlenségre vannak kárhoztatva.

Zsem bíró és a fáraó mozdulatlanná dermedtek. Egyik se merte megérteni a hallottakat.

Zsem tette fel az égető kérdést.

– Te lennél... Kel írnok?

– Igen, én vagyok.

Az íjászok megfeszítették az íjukat, a rendőrök megmarkolták a furkósbotjukat.

A bíró felemelte a kezét.

– Csak semmi erőszak a törvényszéken! Várják meg az ítéletet és a parancsomat.

Kel a király felé fordult.

– Őfelsége, én nem öltem meg senkit. Egy összeesküvés áldozata vagyok, amelynek célja, hogy megdöntse a hatalmát, és bajba sodorja az országot. Az igazi bűnösök hallatlanul kegyetlenek voltak, és én még rosszabbtól féltem. De sikerült megakadályoznom a terveiket! Közelebb mehetek?

Amaszisz testőrségének parancsnoka kivonta a kardját.

– Lépj közelebb, Kel írnok. Nem félj semmitől.

A fiatalember a trónhoz lépett.

Leguggolt, és leemelte a vásznat.

– Felség, íme, a palotából ellopott sisak. Most már semmilyen trónkövetelő nem teheti a fejére.

Az írnok átadta az értékes ereklyét az uralkodónak. Amaszisz hosszasan szemlélte.

– Kel írnok, te egyszerre vagy gyilkos, hazudozó és bujtogató. Ez a sisak nem az enyém.

– Állítsák meg a gyilkost! – parancsolta Zsem bíró.
A hullámzó tömegben a furkósbotokkal felfegyverzett rendőrök nehezen tudtak mozogni.

Kel gyorsan átvágott a bíróságon, és a bámészkodók közé vegyült.

Az íjászok nem lőttek, nehogy ártatlanokat sebesítsenek vagy öljenek meg.

Ezt a pillanatot választotta Bébon, hogy megindítsa az Északi Szél, az elismert falka vezér bőgésére válaszoló szamarak rohamát. A négylábúak teljes felfordulást okoztak, az egyikük fellökött egy bírót, akit egy ideges rendőr leütött a botjával. A bírák tiltakozása csak tovább növelte a zűrzavart.

Amikor az íjászok előtt végre megtisztult a terep, Kel, Bébon és Északi Szél már messze jártak.

*

– A királynak nem esett baja – állapította meg Hénát. – Ez a legfontosabb.

– A gyilkos írnok nevetségessé tette a bíróság intézményét – dühöngött Zsem.

– Látta a cinkosait?

– Még csak azt sem! Ügyesen kihasználta a helyzetet.

– Legalább tudjuk, hogy él, és elváltoztatta a külsejét.

– Képtelenség lesz hiteles portrét készíteni róla. A vallomások lényegesen eltérnek egymástól. Hol alacsony, pufók emberről, hol szakállas kolosszusról szólnak! Ami azt illeti, én sem tudnám pontosan leírni. A hamis sisak eltakarta az arcát.

– Különös lépés – vélekedett a titkosszolgálat vezetője.

– Egyszerű provokáció! Megmutatta, hogy mélyen megveti az igazságszolgáltatást és a rendőrséget.

– Különös – ismételte Hénát. – A levele stílusa és szembetűnő intelligenciája alapján az írnok korántsem hasonlít egy megveszekedett őrültre. És hogyha hitt a sisak valódiságában?

A kérdés kínosan érintette a bírót.

– Ez a Kel egy dühöngő őrült, egy gyilkos, aki kész a legvadabb

dolgokra is! Nem úgy gondolkozik, mint egy normális ember.

– Meg se próbálta megölni a királyt – jegyezte meg Hénát.

– Azt hitte, hogy őfelsége nem fogja megvizsgálni a sisakot! Ebben az esetben Kel királyi kegyben részesült volna, és a bűnei alól felmentve békében élhetett volna tovább.

– Ügyes taktika – ismerte el Udzsa kancellár. – A csel akár működhetett is volna.

– Kinél van Amaszisz igazi sisakja? – kérdezte Hénát.

– Magánál Kelnél! – válaszolta a bíró. – Mivel többé már nincs módja, hogy tisztázza magát, csak egyetlen megoldás maradt számára: egy trónkövetelő hatalomra segítése. Egy eltökélt, kegyetlen bűnözővel állunk szemben! Ráadásul a nép mindenhatónak fogja tartani.

– Nem győzedelmeskedhet – vélekedett a kancellár.

– Egy ilyen erődemonstráció után nem is tudom, hogy mit gondoljak!

– Az írnok remekül használta a meglepetés eszközét. Ha elegendő fegyverese lett volna, akár egy csata is kialakulhatott volna.

– Majd legközelebb.

– Ellenőrzésünk alatt tartjuk a katonaságot és a rendőrséget, Zsem bíró. Őfelsége hatalma továbbra is szilárd. Elismerem, hogy az ügy váratlan fordulatot vett, de vajon nem egy maroknyi lázadóról van csupán szó?

– Bárhogy van is, maradjunk nagyon óvatosak – javasolta a kancellár.

– Azt ajánlom, kutassuk át újra Néith birtokát – tanácsolta a bíró.

– Nem ez az utolsó hely, ahol Kel menedéket keresne?

– Éppen erről van szó! Hogyan is számíthatna a rendőrség újbóli megjelenésére? Abban a hitben él, hogy ennél nem is találhatna jobb búvóhelyet.

– Akkor hát cinkosok segítik – állapította meg Hénát.

– Természetesen! A főpap hirtelen megbetegedése felkeltette a figyelmemet. Kegyetlennek kell lenni ahhoz, hogy ezekben a nehéz pillanatokban zaklassa az ember! Ráadásul Nitisz papnő, Wahibré jobbkeze is a helyzet súlyosságát hangsúlyozza, miközben nem hajlandó kielégítő válaszokat adni a kérdéseimre. A gyilkos írnok nem fog örökké gúnyt űzni a bíróságból. Ezúttal talán végzetes hibát követett el.

*

Nitisz Néith hét szaván elmélkedett, amelyekkel az istennő hét szakaszban teremtette meg a világot. Azon az éjszakán, amikor az isteni szem szétszórt darabjai összeálltak, hogy helyreálljon az isteni látás, az istennő szavai az ítélet aranymérlegét jelentették. Így az Ige megszabadult a haláltól, és újra életet, egységet és jómódot adott. A hét szó lenyeste az esküszegők és a fény ellenségeinek fejét.

Égy új gondolat villant a papnő eszébe: és ha a hetes ciklus lenne a kulcs a rejtjelezett papiruszhoz? Csak az első, a hetedik, a tizennegyedik hieroglifának lenne jelentése, és így tovább!

Ez azt jelentené, hogy a szerző beavatást nyert Néith misztériumaiba.

Nitisz szorongva tanulmányozta az iratot.

Teljes kudarc.

Megnyugtató kudarc.

Az Élet Házának egyik írnoka zavarta meg a munkában.

– Feljebbvaló, jöjjön gyorsan! Zsem bíró száz rendőrével bebocsátást követel a templomba.

Nitisz a kapuhoz sietett.

A bíró dühösnek tűnt.

– Mi történik? – kérdezte a lány.

– Nem tud semmiről?

– Nem.

– Kel írnok provokálni merészelte a királyt és az igazságszolgáltatást. Sajnos elmenekült, de jó okom van feltételezni, hogy itt rejtőzik.

– Téved.

– Majd meglátjuk. Két hely érdekel különösen: a maga és a főpap, Wahibré szállása.

– Tiltakozom. A főpap beteg, senki sem zavarhatja.

– Az igazság érdeke kívánja. Kezdjük magával. Közben az embereim körbeveszik a papok és a papnők lakásait. Mindegyiket át fogjuk kutatni.

A szép Nitisz aggodalmas arckifejezéséből a bíró megértette, hogy jól okoskodott. Az írnok magától sétált bele a csapdába.

Tíz rendőr tört be a Feljebbvalóhoz. Ismerve a szökevény harciasságát, ádáz harcra készültek.

– Senki – jelentette egy tiszt a bírónak.

– Kutassuk át a főpap házát – parancsolta Zsem.

– Tiltakozom – mondta ismét Nitisz.

– Álljon félre, különben letartóztatom a nyomozás akadályozásáért.

Két rendőr fogta közre a lányt.

Egy csapat rendőr törte be az ágyban fekvő Wahibré ajtaját.

– Mit keres? – kérdezte a főpap a bírótól.

– Kelt, a gyilkost. Ha önként átadja nekünk, az enyhítő körülménynek számít.

– Maga megőrült.

– Gyerünk!

Semmi sem kerülte el a rendőrök figyelmét, a legkisebb dobozkát is kiürítették.

A bíró kénytelen volt elismerni a vereségét.

– Elnézést kérek – mondta zavartan a betegnek. – Lássa be, hogy igen nehéz a dolgom.

A főpap nem felelt, hátat fordított a bírónak, és lehunyta a szemét.

Nitisz kint várakozott két rendőr gyűrűjében.

– A Feljebbvaló szabadon távozhat – mondta Zsem, gondosan kerülve a papnő tekintetét.

74

Nem térhettek vissza a királyi raktárakba.
És arról sem lehetett szó, hogy Nitisztől kérjenek menedéket. Kel biztos volt benne, hogy Zsem újra átfésülteti Néith birtokát, különös tekintettel a szolgálati lakásokra.

– Szaisz kapuit néhány napig figyelni fogják – vélekedett Bébon –, és talán meg is állítják a vándorkereskedőket. Ráadásul egy sereg katona fogja őrizni a folyót és az utakat. Attól, hogy leborotválod a bajuszod, még nem leszünk biztonságban. A belvárosban kell elrejtőznünk. Kapcsolatba lépünk Nitisszel, és megvárjuk, míg elül a vihar.

– Van más megbízható barátod?

– Van egy ötletem, de némi kockázattal jár.

– Tehát a rendőrség kezére játszhat minket!

– Azt hiszem, nem jellemző rá az ilyesmi.

– De nem vagy benne biztos!

– Hosszú évek óta együtt dolgozunk, és remekül megértjük egymást. Ha egy szökésben lévő bűnözővel állítok be hozzá, lehet, hogy kissé meglepődik. A Harmincak bíróságán történtek pedig nem sokat javítottak a hírneveden! A király és a bírói kar első emberének megcsúfolásával bezártál magad előtt minden kaput.

– Eljött az idő, hogy elváljunk, Bébon.

– Hagyd már ezt! Te cserbenhagynál engem?

– Nem, de...

– Akkor hát ne becsülj le! Rendben, nincs semmi erkölcsi érzékem, és nem érek fel egy írnokkal, de azért nem fogod ezt minden pillanatban az orrom alá dörgölni?

– Dehogy, én...

– Menjünk. Megpróbálom meggyőzni a barátomat, hogy nem öltél meg senkit.

Északi Szél ballagott elöl.

– Hogy lehet az, hogy ez a szamár mindig kitalálja a helyes irányt? – töprengett a színész.

*

Amaszisz felindulásában megtaposta a hamis sisakot, majd mély

depresszióba zuhant, és nem hagyta el többé a szobáját. Udzsa kancellár elintézte a folyamatban lévő ügyeket, majd bejelentette, hogy a királyt múló rosszullét gyötri.

Egyedül Tanit jelenléte bizonyult hatásosnak. A kedvességet a határozottsággal vegyítő királynő a kötelességeire emlékeztette az uralkodót, és végül sikerült felráznia a kábultságából.

– Miért packázott velem a gyilkos? – kérdezte visszanyerve régi hangját.

– Állítólag így akarta elhitetni az ártatlanságát.

– Szánalmas taktika! Hogyan képzelhette, hogy nem nézem meg alaposan a sisakot, amely királlyá avatott?

– Szerencsére az írnok is hibázik.

– És még mindig szabad! Hívja össze a szűk tanácsot, és adjon inni.

– Biztosan szükséges ez?

– Nélkülözhetetlen.

A királynő engedelmeskedett.

Amaszisz a karjaiba zárta.

– Köszönöm a segítségét. Nagyot tévednek, akik azt hiszik, hogy végem. Ez az eset megviselt, nem tagadom. Most azonban újra kézbe veszem a gyeplőt. Hívja a fodrászom és az öltöztetőm.

*

Udzsa kancellár, Hénát, a titkosszolgálat vezetője és Halikarnasszoszi Phanész tábornok egy újjászületett, harcias kedvű uralkodót üdvözöltek.

– Sikerült Kel nyomára bukkanni?

– Sajnos nem – vallotta be a kancellár. – Már megint kicsúszott a rendőrség markából.

– Azonosították a bűntársait?

– Még csak azt sem. Olyan zűrzavart okozott, hogy egyetlen tanúvallomás sem használható. És a gyanúsítottak kihallgatása sem hozott semmilyen eredményt. Zsem bíró elrendelte a város kapuinak szigorú ellenőrzését, és minden besúgónkat riasztottuk. Csak egyetlen dologban lehetünk biztosak: a gyilkos nem Néith birtokán rejtőzik. A beteg főpap nem nyújt neki semmilyen segítséget.

– Miért nem tudjuk letartóztatni ezt az egyént? – bosszankodott a király.

– Mert egyedül van – vélekedett Hénát. – Ez a látszólagos

gyengeség a legfőbb ereje.

– Biztos, hogy egy egész hálózattal rendelkezik! – ellenkezett a kancellár.

– Nem olyan biztos. Én inkább gyors helyváltoztatásokra és néhány hiszékeny ember segítségére gyanakszom. Ez az állandó készenlétben élő, kivételes képességű gyilkos folyamatosan mozgásban van. Előbb-utóbb elfárad.

– Bosszantónak tartom Zsem bíró tehetetlenségét – jelentette ki Amaszisz. – El akarom tőle venni a nyomozást.

– Úgy gondolom, felség, hogy ez hiba lenne – mondta Hénát. – Zsem lelkiismeretes és kitartó szakember, ráadásul megsértették bírói büszkeségében. Becsületbeli ügynek tekinti a probléma megoldását.

Amaszisz bólintott.

– Szerinted az írnok birtokában van az igazi sisak?

– Egy trónkövetelő kihasználta volna az Ápisz-bika halálát. Még ha nála van is a kincs, úgy látszik, Kel nem tud élni vele.

– Nincs gond a görög zsoldosokkal? – kérdezte a király Halikarnasszoszi Phanésztól.

– Semmi említésre méltó, felség! Nagyon hálásak a fizetésemelésért, és kizárólag magában hisznek. Az elit csapatok továbbra is keményen dolgoznak. Minden héten összehívom a főtiszteket, és megtekintem a főbb helyőrségeket, hogy tudomást szerezzek az esetleges panaszokról. Szaisz, Memphisz, Bubasztisz és Daphné kiváló létesítményekkel rendelkeznek. Az emberek kitűnő ellátásban részesülnek, és a fegyverzet napról napra javul.

– A hadiflottánk egyre hatalmasabb – tette hozzá Udzsa és a tengernagyaink mesterien bánnak ezzel az elrettentő fegyverrel.

– Elbátortalanítva az esetleges kémeket! – jegyezte meg a titkosszolgálat vezetője. – Szomorúan írhatják a jelentéseiket a perzsa császárnak. Öngyilkosság lenne megtámadni minket.

– Halad a tolmácsiroda újjászervezése?

– Lépésről lépésre, felség. Még lassan működik, szigorú ellenőrzés mellett, a diplomáciai levelezés azonban már megindult. A gyilkos tehát teljes kudarcot vallott. Senki sem húzott hasznot az iroda megsemmisítéséből. E megpróbáltatás csak erősebbé és éberebbé tett minket.

– Van valami hírünk Kroiszoszról?

– Éppen ma érkezett tőle egy hivatalos levél. Felséged és királyi hitvese hogyléte felől érdeklődik, majd a perzsa császár kitűnő

egészségéről számol be, aki, a diplomáciai és a kereskedelmi kapcsolatok fejlesztésén keresztül tartós békét kíván kiépíteni Egyiptommal. Bevett formulák, az igaz, de arról tanúskodnak, hogy Kambüszész megértette az üzenetet.

– A kémeink jelentései?

– A király vaskezű uralkodó, aki nagy hangsúlyt helyez a gazdasági fejlődésre. Alattvalói sokfélesége és a különböző erők komoly fejtörést okoznak számára. Az egyes tartományok függetlenségi törekvései könnyen fegyveres beavatkozásra kényszeríthetik.

– Kitűnő! – állapította meg Amaszisz. – Amíg azzal van elfoglalva, hogy a birodalmát összetartsa, megfeledkezik hódítási terveiről.

75

Északi Szél megtorpant.

Hegyezni kezdte a fülét, és a homokot kaparta bal mellső lábával.

– Rendőrség – suttogta Bébon. – Hátra arc!

A szamár nem volt hajlandó megfordulni.

Lefeküdt az oldalára, és kilógatta a nyelvét.

Kel letérdelt mellé, és a homlokát simogatta.

Tíz fegyveres férfi bukkant elő. Körbevették a két férfit és az állatot.

– Mi történik itt?

– Beteg a szamarunk – mondta Bébon szomorúan. – A királyi raktárba kellett volna szállítanunk az árunkat, és tessék, most itt ragadtunk.

– Állítsátok talpra ezt az állatot, és tűnjetek el! Senki nem kódoroghat az utcán!

– Nem látja, hogy milyen nehéz? Segítsenek nekünk. Északi Szél eljátszotta, hogy nagy fájdalmai vannak, és úgy elnehezedett, hogy csak négy rendőr segítségével tudták felállítani.

Végül sántítva elindult.

– Szép munka – súgta Bébon Kel fülébe.

A trió óvatosságból jó nagy kerülőt tett. Az újra normális léptekkel haladó szamár egyre nyugtalanabbnak tűnt. Végül megállt egy műhely előtt, egy kézművesnegyed szívében.

Északi Szél nem tévesztette el a címet.

Bébon kitárta a faajtót.

Kel összerezzent.

Anubisz arca jelent meg előtte, azé az istené, aki az igaz lelkeket kalauzolja a túlvilági utakon!

– A barátom maszkokat készít – magyarázta a színész.

– A misztériumok és a szertartások során használják őket.

Anubisz, Hórusz, Hathor, Szehmet, Thot, Széth... Minden isten ebben a sötét helyiségben lakott.

– Lépj be – mondta Bébon. – Nem fognak megharapni. Északi Szél vállalta az őr szerepét.

Kel átszellemülten nézte a maszkokat, mintha valami isteni valóságot fejeznének ki, ami óhatatlanul is tiszteletet parancsol.

– Hol vagy Farkasbab? – kérdezte a színész.

– Itt leghátul – válaszolta egy rekedt hang.

A kézműves éppen Thoérisz vízilóistennő, a szülések oltalmazójának maszkját faragta.

A vézna, dudoros homlokú, csontos vállú Farkasbab mesterien dolgozott. Az időt nem sajnálva egyetlen részletet sem hanyagolt el.

– Hogy szolgál az egészséged, Farkasbab?

– Ismét bajban, Bébon?

– Többé-kevésbé.

– Többé vagy kevésbé?

– Mehetne jobban is.

– A rendőrök?

– Tudod, hogy milyenek: állandóan gyanúsítgatnak!

– Nőügy vagy egy kis lopás?

– Nem rólam van szó, hanem egy barátomról.

A kézműves egy pillanatra abbahagyta a munkáját.

– Idehoztad?

– Igaztalanul vádolják.

– Mivel?

– Tényleg hallani akarod az igazságot?

– Ha lehet.

– Néha jobb, ha az ember...

– Mivel vádolják a barátodat, Bébon?

– Gyilkossággal.

A kézműves végtelenül finom mozdulatokkal, rezzenéstelen kézzel festette Thoérisz istennő szemének kontúrját.

– Egy vagy több gyilkossággal?

– A tolmácsiroda összes tagjának megölésével.

– Á!...

Farkasbab fojtott kiáltása valódi felindulásról árulkodott.

Ha haragra gerjed, jobb lesz gyorsan visszavonulni.

– Egy ilyen bűnöző segítéséhez nagy bátorságra van szükség – jelentette ki.

– Biztos vagyok az ártatlanságában. Kel írnok egy összeesküvés áldozata.

A kézműves végre letette a maszkot, és felállt.

– Mutasd azt a szökésben lévő írnokot.

Kel előrébb lépett.

Farkasbab szemügyre vette.

– Gondolom, azt remélitek, hogy itt alhattok?

– Csak ha nem zavarunk.

– A gyalupad mögött találsz két gyékényt. Biztosan éhesek is vagytok.

– Ha van egy kis kenyered...

– Farkasbabot főztem. Napok óta vízben áztatom a magokat. A vizet határánként cserélem, így minden keserűség eltűnik belőlük. Ez a kedvenc ételem. És a söröm se rossz. Mennyi ideig akartok maradni?

– Az csak rajtad múlik... szeretnénk kérni tőled egy másik szívességet is.

– Á!

– Ne aggódj, nem veszélyes! – mondta a színész.

– Hallgatlak.

– Hajlandó vagy kapcsolatba lépni Nitisszel, Néith énekesnőinek és szövőnőinek feljebbvalójával? Ő is hisz Kel ártatlanságában, és nem tudjuk nélkülözni a segítségét. Most valószínűleg azon töpreng, hogy Kel életben van-e. Talán talál nekünk egy biztos rejtekhelyei.

– Nem ismerem ezt a papnőt.

– A szamarunk, Északi Szél elvezet hozzá. Hivatalosan egy istenmaszkot szállítasz neki.

Farkasbab nem ellenkezett.

– Együnk, és aludjunk. Holnap elmegyek a templomba.

Vajon Kel kimászik-e a csávából, viszontlátja-e még Nitiszt? Az istenarcok között egy pillanatra megpihenhetett a következő vihar előtt.

Miután a kézműves Északi Szél nyomában távozott, Kel felfedte Bébonnak a félelmeit.

– A barátod nem fog kiadni minket a rendőrségnek?

– Lehetséges.

– Tényleg jól ismered ezt a Farkasbabot?

– Azt hiszem, igen.

– A kézre kerítésemért biztosan szép summa jár.

– Az biztos.

– Akkor menjünk!

– Kint a letartóztatást kockáztatjuk. És Farkasbab talán hitt nekem. Ha találkozik Nitisszel, ő majd meggyőzi.

– Ha pedig a legközelebbi kaszárnyába megy, nemsokára ránk törnek, és semmi esélyünk sem lesz a menekülésre.

76

Az éjszaka közepén Amaszisz király felriadt álmából. Azonnal kitárta a szobája ablakát.

Az őrök meglepetten köszöntötték.

– Hívják ide Udzsa kancellárt.

A tekintélyes termetű kancellár nem késlekedett sokáig. A szokatlan időpont súlyos eseményt sejtetett.

– Egy álmot[32] láttam – mondta az uralkodó amelyből rögtön le kell vonnom a tanulságot. Nem tiszteljük eléggé az ősöket, kancellár. Igaz, hogy a kézműveseink a piramisok aranykorában élt elődeinket másolják, de közben elfelejtjük felújítani e dicső időszak épületeit. Ezt a hibát azonnal orvosolnunk kell. Kheopsz nagy piramisának templomával fogjuk kezdeni. Lélekben ott jártam ma éjszaka, és láttam, hogy egyes kápolnái milyen romos állapotban vannak. Súlyos hanyagságunkkal magunkra vonhatjuk az elhunyt fáraók haragját. Hajnalban összeszeded Szaisz legjobb ritualistáit és kőfaragóit, akik még holnap este elindulnak Memphiszbe. Ott majd csatlakoznak hozzájuk Ptah templomából való társaik. Azt akarom, hogy minél többen dolgozzanak a felújításon, és minél hamarabb kész legyenek. Azután más régi épületekkel fogjuk folytatni.

Meglepetése ellenére Udzsa nem látta értelmét, hogy tiltakozzék. Nem volt más dolga, mint felébreszteni a munkatársait, és teljesíteni a király parancsait.

*

Kelt annyira nyugtalanította a maszkkészítő viselkedése, hogy nem tudott elaludni. Talán nem volt túl csendes és túl szolgálatkész? Bébon szavaira ugrania kellett volna!

A színész szerint Farkasbab sosem reagált túl hevesen. Szép lassan emésztette meg az eseményeket, aztán úgy cselekedett, ahogy neki tetszett. Senki sem tudott hatni rá.

Éppen ez az. A kézműves nem nyilvánított véleményt, egyszerűen csak szívességet tett Bébonnak, mintha egy hétköznapi helyzetről lenne szó!

Egy Kelhez hasonló félelmetes bűnözővel szemben, akinek a

királyság egész rendőrsége a nyomában van, egyetlen megoldás létezik: meghunyászkodni, és úgy tenni, mintha segítenénk. Farkasbabnak az lesz az első dolga, hogy értesíti a hatóságokat, és felveszi a csinos jutalmat.

Kel megpróbálta megfejteni a kódolt papiruszt.

Mivel az istenek maszkjai néztek vele szembe, az ő nevüket használta. Így hát a túlvilági utakat megnyitó Anubisz három hieroglifáját[33] alkalmazta megfejtési kulcs gyanánt.

Szánalmas kudarc.

A többi isten neve is hasonló eredményre vezetett.

így teltek az órák hajnalig.

Farkasbab nem tért vissza.

Kel felrázta Bébont.

– Ébredj!

A színész kelletlenül morgott.

– Álmos vagyok.

– Felkel a nap, és Farkasbab még nincs sehol.

– Biztosan feltartották.

– Nem érted? Eladott minket a rendőrségnek!

Ez az utálatos feltételezés felébresztette Bébont.

– Pedig ez nem vall rá!

– Meglehetősen ritkán mutatsz be neki szökésben lévő bűnözőket. Egy még sötétebb feltevés: őt és Nitiszt letartóztatták, és a barátod elárulta, hogy a házában rejteget minket. Senki sem tud ellenállni egy alapos kihallgatásnak.

– Nitiszt tehát éjjel-nappal figyelték... Képtelenség! Meg aztán Északi Szél megérezte volna a veszélyt.

– Ebben az esetben Lupin már itt lenne.

Egy kutya ugatott.

Az írnok és a színész haja égnek állt.

– Valaki közeledik – suttogta Kel. – És biztosan nem a barátod.

Optimista természete ellenére, Bébon kezdett aggódni.

– Harcolni fogunk – határozott.

– Felesleges – vélte Kel. – Bizonyára sokan vannak, és nincs esélyünk a menekülésre.

– Nem hagyom, hogy nyakon csípjenek, mint egy tyúkot!

– Engem, csakis engem keresnek. Rejtőzz el a műhely végében. Talán annyira örülnek majd az elfogásomnak, hogy nem kezdenek kutakodni.

– Szó sem lehet róla!

– Könyörgök, Bébon. Ne áldozd fel magad feleslegesen.

– Haljak meg gyáván?

– Egyszerűen csak élj. Majd iszol az egészségemre.

– Mondom, szó sem lehet róla! El tudod képzelni, hogy az árnyékban lapulva nézem végig, ahogy letartóztatnak? Ne tekintsük magunkat máris legyőzöttnek. Használjuk ki a meglepetés eszközét. Álljunk az ajtó két oldalára, hagyjuk bejönni az elsőket, és aztán vessük rájuk magunkat! Egy kis szerencsével rést ütünk közöttük.

Kel nem vitatkozott. Bébon egy pillanatig sem hitt a terv sikerében, de helyén volt a szíve. Különben is jobb harc közben meghalni.

– Sajnálom, hogy ennyi bajt okoztam neked.

– Ugyan! – torkolta le Bébon. – Legalább te nem vagy unalmas, mint az írnokok többsége. Semmitől sem félek úgy, mint az öregségtől. Hála neked, megmenekülök ettől a gyötrelemtől.

Á kutya abbahagyta az ugatást.

A rendőrök elhallgattatták, és a támadást készítették elő.

A két barát még utoljára egymásra nézett, majd elfoglalták a helyüket.

Nyomasztó csönd nehezedett rájuk.

A rendőrök a követendő taktikán töprengtek. Követeljék az ajtó kinyitását, vagy törjenek be a műhelybe?

Bébon egy fakalapácsot szorongatott, és arra készült, hogy keményen lecsap. Kel inkább a védekezésre és a menekülésre gondolt.

A csönd még nyomasztóbbá vált.

Semmilyen hang nem hallatszott, mintha megállt volna az élet.

Az ajtó lassan kinyílt.

Az első rendőr félve közelített.

Nagy nehezen átlépte a küszöböt.

Egy illat... Egy illat, amely elbűvölte Kelt!

– Nitisz! – kiáltotta.

Kel és Bébon előbújt.

– Hát épségben vannak! – állapította meg a lány megkönnyebbülten. – Idáig azon gondolkoztam, hogy nem csapda-e az egész. Egyedül Északi Szélben bíztam. Kint őrködik a barátjukkal.

– A kutyaugatás... – szólt Bébon.

– Egy jó házőrző, amely felfigyelt a jelenlétemre. Megnyugtattam, erre újra elaludt. Jöjjenek gyorsan, elhagyjuk a negyedet, és egy hivatalos hajóval Memphiszbe utazunk.

– Maga... velünk jön? – kérdezte Kel meglepetten.

– A fáraó elhatározta, hogy felújítja Kheopsz piramisának templomát. Ritualistákat és kézműveseket szedett össze. Bébon remek szobrászsegéd lesz, maga pedig tökéletes *ka*-pap. Néith templomának küldötteiként a katonaság védelmét élvezzük!

– Egy újabb szerep – jegyezte meg elégedetten a színész. – Szerencsére már dolgoztam egyszer építkezésen.

– Amint megérkezünk Memphiszbe, elszökünk – jelentette be Kel.

– Azt már nem – tiltakozott a papnő. – Amaszisz döntését egy álom indokolta. Azt a sugallatot kapta, hogy tisztelje az ősöket, és hozza rendbe a szent helyeket.

– Az ősök – ismételte meg az írnok zavartan. – Ez lenne a remélt jel?

– Az istenek nem hagynak cserben minket – jelentette ki Nitisz.

Vajon megtalálják-e végre a kód kulcsát?

*

A szobrászok műhelyének vezetője durva, kellemetlen ember volt. Bébonnak azonban mégis sikerült meglágyítania a szívét, hála az étel- és italszállítással megbízott Északi Szél állandó jó kedélyének és ügyességének.

– Az emberek görbe botok – mondta a színésznek. –Csak a lustálkodáson és a szórakozáson jár az eszük. Ha nem tartanék szigorú fegyelmet, nem haladna a munka! A fáraónak pedig sietős. Több tucat régi típusú, keménykő szobrot akar. A régi idők

szigorúsága nincs ellenemre. A szobrászaim keze azonban néha erőtlennek bizonyul, és nekem kell kijavítani a munkájukat! A bazalt, a szerpentin és a breccsa nagy pontosságot igényel. Én pedig tökéletes csiszolást akarok.

Istenek és beavatott nagy személyiségek szobrai formálódtak Bébon szeme előtt, akinek a műhely rendben tartása, a szerszámok megtisztítása és esti elpakolása volt a feladata. Elég ideje maradt arra, hogy lemásolja a frissen vésett feliratokat, és átadja őket Kelnek és Nitisznek.

Egyik sem segített megfejteni a kódot.

Nitisz és az Élet Házának beavatottjai újrafogalmazták azokat a nagyon régi szertartásokat, amelyek Kheopsz fáraó erejét voltak hivatottak újjáéleszteni. Kel eközben a *ka* szolgálóinak szerény feladatait végezte egy szigorú ritualista útmutatásai szerint, aki a piramis platóján tevékenykedő papok tevékenységét irányította.

Azzal, hogy az eredeti formájába állították vissza a templomot, és szobrokat mintáztak, a papok és a kézművesek egy nélkülözhetetlen tettet hajtottak végre: összekapcsolták az isteneket a tó-jukkal, romolhatatlan teremtő erejükkel. Ez szent hajlékukban és kőalakjukban testesült meg, megmenekülve így az idő pusztításától és az emberi lét viszontagságaitól.

Azzal, hogy közösséget vállalt az Óbirodalom olyan óriásaival, mint Kheopsz, Amaszisz megerősítette a saját hatalmát, és hitet tett a hagyományos értékek mellett. O, aki, az Egyiptomban egyre terjedő, Máátot kiszorító görög kultúra szószólója volt, valóban új úton indult volna el?

Kel és Nitisz kételkedett ebben.

E sürgető álom arra figyelmeztette a királyt, hogy a kilengései katasztrófába sodorják. A hibáit úgy igyekezett orvosolni, hogy a nagynevű ősök védelmét kérte. Vajon ennyi elegendő lesz?

Az írnok tette a kötelességét, azaz áldozati ajándékokat tartalmazó vázákat és serlegeket hordott a templomba. A feltámadt király lelke magához vette finom energiájukat, amelyet teremtő sugárzás formájában adott vissza.

Mivel a piramis templomának főritualistája elégedett volt Kellel, komolyabb feladatokat bízott rá. Ezentúl neki kellett kiválasztani a szimbolikus szempontból indokolt áldozati ajándékokat, ügyelnie kellett a szertartási eszközök karbantartására, és belépést nyert a szentély titkos részének néhány kápolnájába, oda, ahol az ősök hangja nyilatkozott meg.

A ritualista helyettesének nem nagyon tetszett ez az előléptetés. A holdvilágképű, fekete, lenyalt hajat viselő, pufók kezű és lábú férfiú a felettese helyére pályázott, aki artrózisban szenvedett.

Kel éppen bort töltött egy alabástromvázába, amikor egy rosszindulatú tekintetre lett figyelmes.

A ritualistahelyettes bámulta.

– Légy óvatos. Ez a váza a régi időkből származik. Ha kárt teszel benne, azonnal el vagy bocsátva.

Kel meghajolt.

– Itt, Memphiszben a fai-papok hosszú és fényes hagyományra tekintenek vissza. Te viszont nem vagy idevalósi.

– Nem.

– Honnan jöttél?

– Északról.

– Egy nagyvárosból?

– Nem, egy kis faluból.

A helyettes ritualista megvető grimaszt vágott.

– Ne álmodozz, fiacskám! Ne hidd, hogy sokra viszed Memphiszben. Csak a jó családok utódai jutnak magas állásokhoz. Hogy kerültél ide?

– Ide rendeltek.

– Á! Csak átmenetileg vagy itt! Maradj a helyeden, és ne kelts feltűnést.

– A Feljebbvaló utasításait követem.

– A betegség néha megzavarja a tisztánlátását. Az én dolgom felhívni a figyelmét a magadfajta cselszövőkre, akik csapdába akarják csalni. Nem lesz részed újabb előléptetésben. Elégedj meg ezzel. Ez volt az utolsó.

Abban a hitben, hogy végleg letaglózta ellenfelét, a civakodó pap távozott.

Kelnek vigyáznia kellett, nehogy túllépje a hatáskörét. Eddig nem talált semmit, ami segítségére lett volna a kódfejtésben.

Bébontól is igyekezett távol tartani magát. Amikor összefutottak, egy egyszerű fejcsóválással jelezték egymásnak pillanatnyi kudarcukat. Ráadásul Nitisszel sem találkozhatott. Olyan közel volt hozzá, és mégsem szólíthatta meg! De legalább nem lökte el magától. Mégis álom maradt, elérhetetlen horizont.

Kel mindennap jobban élvezte *ka*-papi munkáját. Az áldozati adományra való összpontosítás, az ősök előtti tisztelgés, a

láthatatlan megértésének kísérlete, mind-mind izgalmas feladatot jelentettek. Miért ne elégedne meg velük, lemondva az igazság utáni képtelen hajszáról?

Előbb vagy utóbb valaki fel fogja ismerni. Letartóztatják, elítélik, és kivégzik, olyan bűnökért, amelyeket nem követett el. A sors nem hagyott választási lehetőséget: nem nyugodhat, amíg nem bizonyította az ártatlanságát.

Kel hajnalban kezdte a szolgálatot. Egy tálca ételadománnyal a kezében lassan belépett Kheopsz fáraó piramisának templomába. Lenyűgözte ez az erőteljes építészet, az óriások uralmának formanyelve. A bonyolult mértani elvek alapján elhelyezett, gigantikus kőtömbök az építők tudásáról árulkodtak. Képtelenek lévén hasonló művet alkotni, a szaiszi uralkodók igyekeztek legalább restaurálni az épületet, hogy az aranykor varázslata ne enyésszen el teljesen.

A piramis belsejében, ahová az élők nem nyerhettek bebocsátást, a feltámadás folyamata zajlott szüntelenül. A maga szerény módján egy *ka*-pap is ezt a műveletet segítette.

Kel letette az adományokat egy imaasztalra, amely a „béke, teljesség, beteljesedés" jelentésű *hotep* hieroglifát formázta. Ebben a pillanatban a túlvilág és a földi világ egymásba hatolt. Az írnok megérezte az alapító atyának, az épület alapkövének királyi *ká*-ját.

A központi kápolna két oldalán egy-egy kis helyiség nyílt, ahol szertartási eszközöket tartottak. Kel az egyiket ismerte, a másikban azonban még nem járt.

Amint átlépte a küszöböt, furcsa érzés fogta el.

Nem csupán egy közönséges raktárról volt szó.

A közepén két felirat nélküli, alabástromláda feküdt.

A csiszolásból és az anyag különleges ragyogásából arra lehetett következtetni, hogy a piramisok korából származtak.

Őt várták.

Az írnok bizonytalan kézzel emelte fel az első fedelét, és négy aranyamulettet talált benne: a szilárdság oszlopát, Ozirisz feltámadásának jelképét[34], Izisz istennő mágikus csomóját[35], Műt keselyűistent, aki egyszerre „anya és halál"[36], a széles nyakéket[37], amely az Enneádát, a teremtő erők testületét szimbolizálta.

Kel nem nyúlt ezekhez a csodálatos ötvösmunkákhoz, hanem inkább felemelte a második fedelet.

Egy papirusz feltört pecséttel!

Kel óvatosan kitekerte. Különleges minőség, finom, pontos kézírás. De a szöveg... olvashatatlan!

Ismét egy kódolt irat.

És ha az amulettek jelentenék a kulcsot? Vagy az egyiket kell használni, vagy mindegyiket egyszerre.

Az utóbbi volt a helyes megoldás. Az írnok e bonyolult rendszer segítségével meg tudta állapítani a szöveg cezúráit, a kihagyandó, felcserélendő és kiegészítendő szavakat. Szilárdság, mágia, halál és végtelenség nélkül képtelenség lett volna az olvasás!

Kel előtt egy próféta szavai bontakoztak ki:

Az ősök jóslata bekövetkezett. Bűn van mindenütt, a tolvaj gazdaggá lett, az emberek elfordulnak a vallástól, és anyagi javakra áhítoznak, a bölcs szava elenyészett, az ország meggyengült, minden állat szenved, a szent szoba írásait ellopták, a titkukat felfedték, a szent formulák erejüket vesztették, mióta avatatlanok terjesztik őket. Az ítélet termének törvényeit kivetették, az emberek tapossák őket az utcán. A békétlenkedőket nem fékezték meg, nincs többé semmi a helyén. Az üzenetek továbbítása nem lehetséges többé{38}

Kel szerette volna mihamarabb megtudni, hogy ezzel a kóddal megfejtheti-e végre azt az átkozott papiruszt, amely annyi gyilkosságért volt felelős.

Egy dühös hang csattant mögötte.

– Mit csinálsz te itt?

Az írnok nem vesztette el a hidegvérét.

– Rendet teszek.

– Ezt a termet éppen tatarozzák – jelentette ki a ritualistahelyettes. – Senki sem léphet be ide.

– Nem tudtam.

– Menj arrébb.

Kel engedelmeskedett.

– Úgy tűnik, hogy megnézted, mi van a ládákban.

Az írnok hallgatott.

– Aranyamulettek, egy régi papirusz... Csinos kis kincs! Vajon nem arra készültél, hogy ellopd ezeket az értékes tárgyakat?

– Dehogyis!

– Hazudsz.

– Alaptalanul vádol.

– A tények önmagukért beszélnek, fiacskám. Ez az ügy rendkívül súlyosnak látszik. Feljelentést teszek ellened. Majd meglátod, hogy a tanúvallomásom igen sokat nyom a latban. Addig is velem jössz a rendőrségre. Utána értesíteni fogom a felettesem.

– Téved. Az igaz, hogy megnéztem, hogy mi van a ládákban. Éppen arra készültem, hogy visszateszem a fedelüket, és elhagyom a kápolnát.

– Képtelenség! A rendőrök biztosan lopott tárgyakat fognak találni a szobádban. Súlyos büntetésre számíthatsz.

– Maga nem is az igazságra kíváncsi, csak félre akar állítani.

– Az igazság a napnál is világosabb!

– Egyáltalán nincs szándékomban a helyére lépni – jelentette ki Kel. – Hagyja, hogy visszazárjam a ládákat, elhagyjam a kápolnát, és elvégezzem rituális kötelességeimet.

– Elég a fecsegésből! Vedd úgy, hogy le vagy tartóztatva. Gyerünk, indulj!

Noha nem kedvelte az erőszakot, az írnok kénytelen volt keményen ellökni a ritualistát, aki a hátára zuhant.

A nehézkes, kába embernek szüksége lesz néhány percre, mielőtt feltápászkodik, és riasztja a többieket.

Kel átvágott a templomon, az előcsarnokon, és a kézművesek faluja felé vette az irányt.

A rendőrség először a szállására fog menni, hogy kikérdezze a társait. Senki sem tudott a Bébonhoz fűződő barátságáról.

Szerencsére a színész a műhelyben tartózkodott. Rézollókat köszörült egymagában.

– Siess, el kell tűnnünk!

– Felismertek?

– Majd elmondom. Hová bújjunk?

– Mivel felkészültem erre az eshetőségre, nem hozol zavarba.

A két barát egy elhagyatott téglaraktárba sietett. Bébon gyékényt, ruhát, vizet és élelmet rejtett el benne.

– A főnököm szerint, az épület összeomlással fenyeget, nemsokára lebontják. Senki sem jön ide.

– Lehet, hogy megtaláltam a kód kulcsát – mondta Kel, beszámolva a felfedezés részleteiről. – Keresd meg Nitiszt. Hozza magával a papirusz másolatát. Az enyém a szobámban maradt, az írópalettám alatt. Nem tudok érte menni, a rendőrség valószínűleg már ott van.

– Ne mozdulj, és ne türelmetlenkedj – ajánlotta a színész. – Lehet, hogy sokáig fog tartani.

Ne nyugtalankodjon... Könnyű azt mondani! Kel minél hamarabb ki akarta próbálni a megfejtési kulcsot. Vajon a piramisok idejéből származó szentély közepén az ősök hangja a helyes kulcshoz juttatta?

Hangfoszlányok, nevetés.

Valakik közeledtek.

Ezek nem lehettek Nitisz és Bébon!

Kel az épület végében bújt el a használaton kívüli téglaformák mögé. Egy zömök fiatalembert és egy hamvas arcú parasztlányt látott belépni.

– Itt nem fognak minket zavarni – mondta a fiú.

– Ez a régi téglagyár – állapította meg a lány ijedten.

– Így van. Tetszik?

– Halálos baleset ért itt egy munkást. Azóta itt kísért!

– Felejtsd el ezeket a bolondságokat, hadd szorítsalak inkább a karomba!

A lány ellökte magától.

– Szó sem lehet róla, félek.

– Ne gyerekeskedj!

Kel megmozgatta a téglaformákat.

Egy vészjósló reccsenés dermesztette mozdulatlanná a szerelmeseket.

– Hallottad? – kérdezte a lány. – A szellem.

A lány elmenekült, a fiú követte.

Kel megkönnyebbülten gondolt arra, hogy talán szét-kürtölik a történteket.

Az idő lassan múlt. Sötét gondolatok kísértették az írnokot. Bébon és Nitisz börtönben ülnek, teljes kudarc, a gyilkosok diadala... Kevéssel hajnal előtt aztán végre meghallotta az oly áhított hangot!

– Én vagyok, Bébon. Előjöhetsz, Kel.

És ha kényszerből beszélt, egy sereg rendőr gyűrűjében? Nem. Biztosan megtalálta volna a módját, hogy figyelmeztesse a barátját.

Az írnok előbújt rejtekhelyéről.

Bébon mellett Nitisz állt, még szebb, még sugárzóbb volt, mint valaha.

– A rendőrség mindenütt keres – mondta a színész. –Azzal vádolnak, hogy szent tárgyakat loptál, és megrongáltad a szentélyt. Egy újabb halálos ítélet.

– Senki sem követett titeket?

– Északi Szél észrevette volna a kíváncsiskodókat.

Nitisz komor arccal lépett előrébb.

– Íme, a papirusz másolata.

Kel írnokülésbe helyezkedett, és kipróbálta az amulettek kódját.

Siker!

A helyzet vészterhes, betűzte fennhangon, *és már nem viselhetjük el sokáig. Ezért elhatároztuk, hogy teszünk valamit, visz-szatereljük az országot a helyes útra, szem előtt tartva az új körülményeket. Súlyos hiba a régi értékek felé fordulni. Egyedül a technikai fejlődés és a hatalom gyakorlásának mélyreható változása jelenti a kiutat az ország számára. Maguk, akikhez ez a nyilatkozat szól, nagy segítségünkre lehetnek, mi pedig készek vagyunk megadni a szükséges támogatást, hogy elérhessük közös céljainkat. Ha nem is jelentős, egyetlen akadály még nyugtalanít minket: az Isteni Feleség. Még ha meggyengült is, a hatalma nem lebecsülendő. Óvakodjunk tőle, gondosan tartsuk távol az eseményektől. Mi, azaz...*

Kel abbahagyta az olvasást.

– Folytasd! – követelte Bébon. – Végre megtudjuk, kik az összeesküvők!

– Egy másik kódot használtak – sajnálkozott az írnok. –A folytatás érthetetlen!

– Szedd össze magad!

Kel kipróbálta az amulettek kínálta összes lehetőséget.

Sikertelenül.

– Az ősök fényt derítettek a papirusz első felének értelmére – állapította meg Nitisz. – Az Isteni Feleség birtokolja a kulcsot a második részhez, amely az összeesküvők és az üzenetek címzettjének nevét tartalmazza.

– Lehet, hogy az maga Amaszisz király – vélekedett Bébon. – Talán a tanácsadóinak egy részére támaszkodva próbálja elhallgattatni a hagyományok híveit, és megnövelni a görög befolyást.

– És ha az ellenkezőjéről van szó? – ellenkezett Kel. –Ha az

Amaszisz politikáját ellenző hagyományőrzők akarják megdönteni a királyt, és a görögök elkergetésével újra kiharcolni a függetlenséget.

– Lehetetlen! Nem lenne többé hadseregünk.

– Egy új fáraó talán fel tudná állítani a szükséges csapatokat. A Szabadság Királynő ideje alatt sikerült elkergetnünk a hikszosz hódítókat.[39]

– És ki lenne a vezetőjük? Udzsa kancellár, Hénát, a titkosszolgálat vezetője, vagy Zsem bíró?

– Ne pazaroljuk az időnket felesleges feltételezésekre – javasolta Nitisz. – Csak az tudjuk, hogy ennek a szövegnek nem kellett volna a tolmácsirodába kerülnie. A szerzője attól félt, hogy megfejtik, és ezért jobbnak látta, ha megöli az összes írnokot.

– A barátom, Démosz volt a cinkosuk és besúgójuk – emlékeztetett rá Kel.

– Na tessék, ismét a görög szál! – szólt közbe Bébon.

– Lehet, hogy Démoszt egy egyiptomi előkelőség bérelte fel. Aztán amikor elvégezte a megbízást, szándékosan Naukratiszban ölték meg, hogy a görögökre tereljék a gyanút, megrendítve ezzel Amaszisz hatalmát.

– Ebben az iratban nincs szó a király sisakjáról – jegyezte meg a papnő.

– A megfejteden rész tartalmazza a legfontosabb információkat – mondta Bébon.

– Bizonyítani tudjuk Kel ártatlanságát – jelentette ki Nitisz.

– De sajnos nem élhetünk a bizonyítékkal!

– Hát nem jutottunk át az első akadályon? Menjünk Thébába, és találkozzunk az Isteni Feleséggel. Az ő közreműködése döntő jelentőségű lesz.

Bébon a fejét vakarta.

– Veszélyes, nagyon veszélyes utazás... Az összeesküvők hamarosan megtudják, hogy Kel megfejtette a papirusz első részét, és megpróbálja elérni Karnakot. A földi és a vízi utat is figyelni fogják. Nem hagyják, hogy az Isteni Feleség közelébe férkőzzünk.

– Te remekül ismered a Nílus völgyét – mondta Kel.

– Azért ne túlozzunk!

– Ez az egyetlen esélyünk: találkozni Karnak úrnőjével. Ő majd megfejti a papirusz végét, és megmenti Egyiptomot.

– Még azelőtt megölnek minket – jövendölte a színész.

– Ha úgy gondolod, hogy ez az út kudarcra van ítélve, én...

– Jaj, ne kezdd már megint! Igen, biztos katasztrófa, na és? Oda megyek, ahová akarok. Nem leszek gyávább, mint egy többszörösen halálra ítélt erkölcscsősz írnok!

– Igyekszem találni egy hajót, és megtudni, hogy milyen biztonsági intézkedések vannak érvényben Mem-phisz és Thébа között – határozott Nitisz.

Kel vette a bátorságot, és gyöngéden megfogta a lány kezét.

– Kérem, legyen rendkívül óvatos.

– Nem mozduljanak innen! Amint lehet, visszajövök.

80

A ritualistahelyettes egyfolytában azt az aljas egyént káromolta, aki megtámadta, és felbecsülhetetlen értékű, régi amuletteket tulajdonított el.

– Zsem bíró akarja látni – figyelmeztette egy rendőr.

– A bírói kar első embere?

– Személyesen.

– Azt hittem, hogy Szaiszban van!

– Most érkezett Memphiszbe.

A ritualistahelyettes dagadt a büszkeségtől, hogy ilyen nagyra becsülik, és azonnal a bíró irodájába sietett.

Miután megmotozták, egy ülnök bevezette.

– Felismeri ezt az embert? – kérdezte szárazon Zsem egy portrét mutatva neki.

– Igen, igen, azt hiszem.

– Azt hiszi vagy biztos benne?

– Majdnem biztos!

– ő támadott magára?

– Igen!

– A neve?

– Ó... azt nem tudom.

– Meglepő – elégedetlenkedett Zsem. – A maga felügyelete alatt dolgozott, és nem tudja a nevét!

Most, hogy hirtelen a vádlott szerepében találta magát egy mogorva bíróval szemben, a ritualistahelyettes összezavarodott.

– Ez a gazfickó csak egyszerű *ka*-pap volt, de a felettesem nagyon kedvelte, és...

– Őt már kihallgattam – vágott közbe a bíró. – Engem a maga története érdekel. A vallomása szerint Kheopsz sírtemplomának egyik kápolnájában lepte meg, amint éppen amuletteket és egy papiruszt próbált ellopni.

– Pontosan. Csak a kötelességem járt az eszemben, amikor megkíséreltem megállítani, és a rendőrségre vezetni. Ez a vadállat azonban durván megütött, majd elmenekült!

– A kápolnában lévő ládákban még mindig ott volt a papirusz és négy amulett. Egész pontosan mit lopott el a támadója?

– Rengeteg más amulettet!

– Hányat?

– Nem könnyű megmondani...

– Mit ábrázoltak?

– Nem tudom.

– Egészen biztos benne, hogy a fiú ellopott egy szertartási tárgyat?

– Úgy lenne ésszerű...

– Tehát nem biztos benne!

A bíró felindultsága megrémisztette a ritualistahelyettest.

– Nem, nem egészen.

– Köszönöm az együttműködését. Távozzon.

Zsem új értesülésekkel rendelkezett.

A feljebbvalója szerint a ritualistahelyettes kapzsi ember volt, aki bárkit képes bevádolni, hogy feljebb jusson a ranglétrán. A tanúvallomása tehát nem számított megbízhatónak. Mindazonáltal Kel megpróbált elrabolni egy kincset, amely a hatalomátvételre készülő összeesküvőknek kellett.

A kincs ott feküdt a bíró előtt.

Négy hagyományos mágikus erejű amulett, amelyeket furcsamód mégis a helyszínen hagytak. És egy megfejthetetlen kódolt papirusz! Talán köze volt ahhoz az irathoz, amelyet a tolmácsiroda vezetője emlegetett, közvetlenül a meggyilkolása előtt?

Ha valóban meg akarta szerezni ezeket a tárgyakat, Kel írnok miért nem ölte meg a ritualistahelyettest? Mit számított már neki egy újabb gyilkosság!

A gyilkos vajon Kheopsz templomának felújítását akarta hátráltatni, vagy egy nélkülözhetetlen iratért jött?

A második lehetőség tűnt valószínűbbnek.

Tehát Kelnek sikerült megfejtenie a szöveget, és hátrahagyta a feleslegessé vált iratot. A bírónak ki kellett kérnie tudósok véleményét, hogy megismerhesse a rejtélyes üzenet tartalmát.

*

A sietve összehívott összeesküvők kedvetlenek voltak. Ezúttal tényleg rosszul alakultak a dolgok!

– Ez az átkozott írnok tovább packázik velünk – szólt az egyikük aggodalmasan. – Ráadásul ismeri a kód kulcsát!

– Nem biztos – ellenkezett a főnök. – Talán nem is fejtette meg

a Kheopsz idejéből származó papiruszt.

– Ne tartsuk idiótának! A balszerencse megedzette a fiút. Azt hittük, hogy naiv, manipulálható ember, aki ideális bűnbak lesz, erre egy elszánt ellenféllel találjuk magunkat szemben, aki akár az élete árán is kész kideríteni az igazságot!

– Készüljünk fel a legrosszabbra – ajánlotta egy másik összeesküvő. – Kel rábukkant egy nyugtalanító próféciára, és megértette, hogy összeomlás fenyegeti a régi Egyiptomot. Nem ismeri a nevünket, a valódi szándékainkat és a cselekvési tervünket. A múltban többször előfordult, hogy a jósok eljövendő veszedelmekre hívták fel a figyelmet. Ez a régi szöveg nem feltétlenül a mi korunkról szól. Egy művelt írnok számára vajon nem tűnik-e csupán egyszerű stílusgyakorlatnak? És ha ez a kíváncsiskodó mégis fontos szerepet tulajdonítana neki, akkor is áthatolhatatlan falba ütközne. Sosem fogja megszerezni a kód kulcsát.

– Hacsak nem a jó ajtón kopogtat!

– Tudod, hogy az az ajtó megközelíthetetlen.

– Éppen ez az, amiben kételkedem!

– Egyedül az Isteni Feleség segíthet Kelnek feltörni a kódot. Az írnoknak először is tudomást kellene szereznie erről; azután el kellene jutnia Thébába, és kieszközölni egy kihallgatást; végül pedig meggyőznie az idős papnőt, hogy váljon a szövetségesévé! Makacssága és eddigi hihetetlen szerencséje ellenére valószerűtlen, hogy mindez sikerüljön neki!

– Megközelíthetetlenné kell tennünk Thébát – határozott a főnök.

– Már most is az. A folyót és az utakat szigorúan ellenőrzik.

– Ismerjük már ezt! – aggodalmaskodott az egyik összeesküvő. – A rendőrség Szaiszban és a Deltában sem tudta elkapni Kelt. És tessék, most Memphiszben van, ahol nem túl nehéz elrejtőzni!

– Az információink szerint nem ismerős Délen. Ha vállalja a kockázatot, hogy Thébába megy, hamar észre fogják venni.

– És ha cinkosok segítik?

– Kel nem egy felkelés vezére, hanem egy megtévedt írnok, aki olyan ügybe keveredett, amely meghaladja az erejét!

– Eddig a pillanatig azonban valós fenyegetést jelent.

– Akkor hát gondoljunk a legrosszabbra, és képzeljük el, hogy elindul Thébába. Egész biztosan végzünk vele, mielőtt beteszi a lábát a szent városba. A rendőrök és a katonák vajon nem kaptak

parancsot a megölésére?

– És ha sikerül kicsúsznia a kezük közül, és meggyőznie az Isteni Feleséget az ártatlanságáról?

– Képtelenség!

– Kezdettől fogva lebecsültük ezt a fiatalembert. Ha továbbra is így gondolkozunk, a vesztünkbe rohanunk.

– Mit ajánlasz?

– Egyedül az Isteni Feleség és Kel szövetsége akadályozhat meg minket a céljaink elérésében. Vagy megöljük az írnokot, vagy...

– Megölni Amon isten feleségét, szent birtokának úrnőjét? Ezt nem gondolod komolyan!

– Amennyiben Kel túl közel kerül hozzá, nem marad más lehetőség – állapította meg az összeesküvők vezére.

81

Memphisz forrongott. A királyi pár jelenlétében nem volt semmi szokatlan, az egész udvar egyidejű megjelenése azonban némi nyugtalanságot váltott ki a főhivatalnokok körében, akik szerettek volna minél inkább a vendégek kedvére tenni.

Udzsa kancellár szigorúsága például megrémítette a lógáshoz szokottakat. Péfi pénzügyminiszter segédletével e tekintélyes férfiú több állami szerv könyvelését is megvizsgálta, ellenőrizte az elöljárók tevékenységét, és fájdalmas reformokat ígérő, fanyar megjegyzéseket tett.

A halk szavú, ámde nem kevésbé nyugtalanító Hénát figyelt és jegyzetelt. A memphiszi rendőrség tisztjei és a fontosabb hírszerző ügynökök ülésén előbb csak hallgatott, azután fogalmazta meg lesújtó véleményét: a teljesítményük elfogadhatatlan. Másképpen fogalmazva, áthelyezések következnek.

Végül pedig elhangzott a parancs: minden útvonalat szigorúan és folyamatosan ellenőrizni kell, pihenőidőről szó sem lehet, amíg a gyilkos írnok szabadlábon van, viszont magas jutalmat kap, aki a szökevényt Szaiszba kíséri.

Ami Halikarnasszoszi Phanész tábornokot illeti, ő a kaszárnyákat látogatta végig. Hosszú beszédeket intézett a tisztekhez és a közlegényekhez, a feladatuk fontosságára emlékeztette a görög zsoldosokat. A zsold emelésének bejelentése jelentősen megnövelte a népszerűségét.

Zsem bíró elcsüggedt kissé, de azért számos tanút meghallgatott, akik mind meg voltak győződve, hogy Kel írnokot látták. Minden nyomot gondosan ellenőrzött.

Hiába.

*

Nitisz dolga nehezebbnek bizonyult, mint gondolta. Hajót bérelni nem volt nehéz, viszont meg kellett adni az úti célt, az utasok számát és nevét, a rendőrség pedig csak az utasok kihallgatása után adta meg az engedélyt.

Zsem bíró láthatólag attól félt, hogy Kel írnok Délre, sőt talán

Núbiába tart, ahol megpróbálja maga mellé állítani a törzseket. Az intézkedései hathatós sorompót alkottak.

Nitisz már a hatodik kapitányt szólította meg. Az Elephantinéből származó, szakállas férfi egy tekintélyes méretű teherhajó parancsnoka volt.

– Hajlandó utasokat szállítani? – kérdezte tőle Nitisz.

– Attól függ, hányan vannak, és mennyit fizetnek.

– Három személyről lenne szó.

– Férfiak?

– Két férfi, egy nő és egy szamár. Az árat mondja meg maga.

A kapitány a szakállát simogatta.

– A nő... házas?

– Nem, de megközelíthetetlen.

– Kár. Az ajánlat mégis csábító.

– Noha nincs semmilyen takargatni valójuk, az utasok szeretnék elkerülni az ellenőrzéseket.

– Lehetetlen!

– Sebaj, viszlát.

– Ne siessen úgy, hölgyem! A tapasztalat segít megoldani egyes megoldhatatlannak tűnő problémákat. Nekem pedig van belőle elég. Csakhogy az ár magas lesz, igen magas. Mostanában a vízirendőrség meglehetősen nyugtalan. Én pedig nem szeretnék bajba kerülni.

A kapitány nem tűnt a törvényesség megszállottjának.

– Mennyi? – kérdezte a papnő.

A kapitány mohó pillantást vetett Nitisz nyakára.

– Legalább három olyan nyakék, mint a magáé.

– Rendben van. Egyet megkap induláskor, a másik kettőt érkezéskor. És semmi alkudozás.

Az ilyen ékszerek egy kisebbfajta vagyont értek!

– Komolyan beszél, szép hölgy?

– Mikor indulunk?

– Holnapután, amikor végeztünk a bepakolással. De előtte elhozod nekem az első nyakéket.

– Pontosan mikor?

– Holnap, az éjszaka ötödik órájában. Feljössz a fedélzetre, és megkeresel a kabinomban. Az őrszemek tudni fognak az érkezésedről. Ha tisztességes leszel, én is az leszek.

– Hamarosan találkozunk.

A papnő elhagyta a kikötőt, gondosan leplezve az örömét.

Éppen a Ptah templomában sorra kerülő szertartásokra igyekezett, amikor valaki megszólította.

– Nitisz! Már mindenütt kerestem.

– Menk...

– Őfelségétől azt a parancsot kaptam, hogy jöjjek Memphiszbe, és segítsek megszervezni a nagy Hathor-ünne-pet. Úgy véli, hogy a tapasztalatom a helyi papság hasznára válhat. Tekintettel kitűnő hírnevére, hajlandó lenne segíteni nekem?

– Természetesen.

Menket bízta meg a király a piszkos munkával? Megfontolandó feltételezés. Feltéve ha Menk nem hazudott. Ebben az esetben Szaisz ünnepmestere egy maszk mögé rejtőzve igyekezett csapdába csalni Nitiszt.

– Egy szörnyű hírt kell közölnöm magával – suttogta –, de nem tudom, hogy mondhatnám el kíméletesen.

– Beszéljen, Menk.

– Wahibré főpap meghalt.

Nitiszt valósággal letaglózta a hír.

Egyszerre szörnyű ürességet érzett. Elvesztette szellemi atyját, a bölcset, aki mindenre megtanította. Soha semmi nem töltheti be ezt az űrt.

– Almában hunyt el – jegyezte meg Menk. – A kegyvesztettség miatt a mumifikálást gyorsan elvégezték, és a temetés csendben zajlott le.

– A szertartásokat rendesen elvégezték?

– Ne aggódjon, Wahibré lelke békében távozott. Megértem a szomorúságát, és én is osztozom benne. Sajnos van egy másik kellemetlen hírem. A palota egy ismeretlen, magánál jóval tehetségtelenebb ritualistát nevezett ki Néith főpapjának. A csalódás általános, de nem kérdőjelezhetjük meg a király parancsát.

Néith birtoka tehát bezárult az énekesnők és a szövőnők fiatal feljebbvalója előtt. Az új főpap mihamarabb át fogja helyezni, és valami szerény, minden befolyást nélkülöző szerepet bíz majd rá.

Wahibré vajon természetes halállal halt meg, a végletes kimerültségtől, vagy megölték? Egy fáraó nem követhetett el ilyen aljasságot, ezzel kárhozatra ítélné önmagát! Maradtak az összeesküvők. Ők mit sem törődtek az istenek bosszújával, és kíméletlenül elpusztítottak minden ellenfelet.

– Szólni fogok az érdekében a hatóságoknál – ígérte Menk –,

hiszen nyilvánvaló a magát ért igazságtalanság. Véleményem szerint nem marad ennyiben a dolog. Egy nap, mindannyiunk örömére, maga lesz Néith főpapnője.

– Mit számít a jövőm!

– Ne szomorkodjon! Segítsen nekem, ameddig szükséges. Azután majd újabb lendületet vesz.

A lány hallgatását Menk beleegyezésnek vette. Nitisz valójában elhunyt mesterére, annak tanításaira és példájára gondolt. Az Igazak paradicsomából Wahibré egy sürgető parancsot intézett hozzá: folytasd a küzdelmet, hogy Máát fénye tovább ragyoghasson, ne nyugodj bele az igazságtalanságba, állítsd helyre az igazságot.

82

Bébon Északi Szél bőgésére ébredt.

– Valaki jön – mondta Kelnek. – Fogjunk fegyvert.

A szamár nem bőgött másodszorra. Nem fenyegetett veszély.

Nitisz jelent meg mogorva arccal.

– Wahibré halott – közölte elfúló hangon.

– Megölték – vélekedett a színész.

– És Szaisz templomának kapui bezárulnak maga előtt – tette hozzá az írnok.

– Egy új, a hatalom szolgálatában álló főpapot neveztek ki.

– O majd megengedi, hogy mindent átkutassanak, és megtalálják a kódolt papirusz eredetijét!

– Talán megelégszenek ezzel a gyilkosságokkal bemocskolt irattal – vetette fel Bébon –, és nem üldöznek tovább.

– Képtelenség! Mindenképpen el kell pusztulnom. Így végre szabad kezet kapnak.

– Tegyük tiszteletünket együtt Wahibré emléke előtt – kérte a papnő –, és kérjük a segítségét.

Nitisz elmondta a fénnyé alakulás több igéjét, kiejtette Néith hét szavát, és a lenyugvó nap békéjét kérte a főpap lélekmadarára. Ő már lelki közösségben volt a nap minden formájával, a csillagok és a bolygók társaságában indult felfedezni a túlvilági paradicsomot.

Azután a Feljebbvaló és két társa szerény lakomát tartottak az elhunyt tiszteletére, melynek során Nitisz Wahibré tanításainak legemlékezetesebb pillanatait idézte fel. Noha nem nagyon kedvelte a teológiai eszmefuttatásokat, Bébonra mégis nagy hatással volt a lány gondolatainak tisztasága és mélysége.

– Magának kell a mestere örökébe lépnie – vélekedett a színész.

Nitisz halványan elmosolyodott.

– Ő ennél többet vár tőlem. Wahibré hitt Kel ártatlanságában, és mi küzdeni fogunk az igazság győzelméért. Találtam egy hajót, és van miből kifizetnem az utazást.

Nitisz elmondta a részleteket.

– A hajó neve? – kérdezte Bébon.

– Íbisz.

– Elkísérem az első találkozóra.

– Szó sem lehet róla! Ki kell derítenem, hogy a kapitány valóban kész-e az együttműködésre. Az emberei figyelni fogják a rakpartot. Ha észrevesznek, érvényét veszti a megállapodásunk.

– És ha erőszakoskodik magával?

– Amikor megbizonyosodik a nyakék értékéről, semmi másra nem fog gondolni, mint a másik kettőre.

– Ezek a maga papnői ékszerei – sajnálkozott Bébon.

– Ez az ára az utazásunknak. Egyedül az Isteni Feleség tudja megakadályozni a tragédiát.

– Vajon hajlandó lesz fogadni minket? – nyugtalankodott Kel.

– Higgyünk benne! – javasolta Bébon.

– Ma éjszaka itt fogok aludni – mondta Nitisz. – Menk állandóan a nyomomban van, attól tartok, hogy tudatosan vagy öntudatlanul az összeesküvők érdekeit szolgálja. Jobb lesz, ha elkerülöm.

*

Kel nem tudott elaludni.

Érveket keresgélt, amelyek segítségével lebeszélheti Nitiszt erről az esztelen, kudarcra ítélt vállalkozásról. Neki nem volt vesztenivalója. A lányt azonban magas hivatalra rendelte tekintélyt parancsoló személyisége, őrültség volt a sorsát az övéhez kötnie. Már így is túl sok veszélyt vállalt, nem szabad, hogy még nagyobb veszélybe sodorja magát.

Mérhetetlen szerelmet érzett iránta! A lány azonban csak áldozatnak tekintette. Nem lehetett elvárni tőle, hogy feláldozza magát. Durva szavakkal fogja illetni, így talán elkerülheti, hogy végzetes hibát kövessen el.

Hirtelen egy jelenést látott.

Nitisz.

Kel lehunyta a szemét, majd újra felpillantott.

A lány még mindig ott volt.

– Nitisz...

– Nem aludt?

– Éppen... éppen magára gondoltam.

– Meg akart győzni, hogy hagyjam az egészet, ugye?

– Muszáj!

– Semmibe venné a döntési szabadságomat? Egyiptomi vagyok, nem görög.

– Az én sorsom biztosan tragikusan végződik, Nitisz. Nincs jogom pusztulásra ítélni.

A lány lassan közelebb lépett.

Kel felállt, Nitisz finom kezével megérintette az arcát.

– Egy nő a kultúránk születése óta azt szereti, akit akar, és akkor, amikor akarja. Azon a napon, amikor elveszti ezt a kiváltságot, a világ rabszolgaságra ítéltetett.

– Nitisz...

– Biztos vagy benne, hogy szeretsz?

– Nitisz!

A lány lecsúsztatta a válláról vászonruhája vékony pántját. A könnyű ruha a lábához hullott.

A meztelen Nitisz átengedte magát egy őrült szerelmes ölelésének. Félt, hogy ügyetlenséget követ el, de nem tudta megfékezni a vágyát.

Az egyesülés öröme árasztotta el őket.

83

– Sajnálom, hogy fel kell ébresztenem benneteket – mondta Bébon –, de a nap már magasan jár. Íme, egy kis baráti, mondhatnám, királyi reggeli: száraz lepény és langyos víz!

Kel nem hitt a szemének: Nitisz szerelmesen simult hozzá! Tehát nem álmodott.

– Nem akarok túl sokat fecsegni – jelentette ki a színész de ha továbbra is egy fedél alatt éltek, férj és feleség lesztek.

– Te vagy a házasságunk tanúja – jegyezte meg Nitisz mosolyogva. – Ezentúl össze van kötve a sorsunk.

Kelnek tátva maradt a szája. Olyan kimondhatatlan boldogságot érzett, hogy a balszerencse a távolba veszett. Ha megőrzi a szívében, a lelkében ezt az igaz pillanatot, semmi sem tehet többé kárt benne.

Nitisz, Kel és Bébon egy csodálatos napot töltöttek együtt, olyan volt, mintha kívül kerültek volna az időn.

Nem létezett többé sem bűn, sem összeesküvés, sem veszély. A nap ragyogott, a kék égen fecskék és sólymok röpdöstek, a fiatalság lelkesedése elhomályosította a jövővel kapcsolatos aggodalmakat.

*

– Nem menj oda – könyörgött Kel, miközben Nitiszt ölelte.

– Szükségünk van az Isteni Feleség segítségére – emlékeztetett rá a papnő. – Egy egyszerű hajóút, és a remény valósággá válik.

– Túl nagy kockázatot vállalsz!

– Az íbisz kapitánya csak egy jelentéktelen közvetítőnek tart. Egyedül a hasznára gondol. Megfelelő fizetség ellenében oda visz, ahová akarjuk.

– Nitisz...

– Egy egyiptomi feleség nem veti alá magát a férje akaratának. Emlékszel a bölcs Aní intelmeire? A férfi soha nem tehet neki igazságtalan szemrehányást, hiszen a ház úrnője ügyel arra, hogy minden a helyén legyen.

Hevesen megcsókolták egymást.

Nitisz elhagyta a búvóhelyet, és a kikötő felé indult.

*

Kel felrázta Bébont.
– Ébredj!
A színésznek egy kellemes álmot kellett otthagynia, ahol a tövis nem szúrt, és a kígyó nem mart.
– Megtámadtak minket?
– Nitisz nem jött vissza!
Bébon kinyitotta a szemét.
Hajnalodott.
– Nem jött vissza...
– Valami baja esett!
– Várj, ne izgasd fel magad!
– Valami baja esett – ismételte Kel csüggedten.
– Lassan a testtel.
– Menjünk azonnal a kikötőbe.
Bébon felállt.
– Téged keres a rendőrség és a katonaság.
– Beszélnem kell az íbisz kapitányával, meg kell találnom Nitiszt.
– Rendben!
„Úgysem lehet meggyőzni egy őrült szerelmest”, gondolta a színész.

*

– Hadd csináljam én – ajánlotta Bébon. – Minél kevesebbet mutatkozol, annál jobb.
Kel hátul maradt, a barátja pedig felhágott az íbiszre vezető pallóra.
Egy tengerész állta el az útját.
– Hová mész, cimbora?
– A kapitányt szeretném látni.
– A kapitányt nem zavarjuk csak úgy. Ki vagy te?
– Beszélj neki egy papnői nyakékről.
A tengerész gyanakvóan nézett rá, aztán lassan a kabinhoz ment, és bekopogott.
Az ajtó kinyílt.
Hosszas megbeszélés következett, majd a tengerész visszatért az idegenhez.
– A kapitány hajlandó fogadni.

Bébon számtalan ilyen kártékony alakkal találkozott. Az íbisz parancsnoka igazi gazfickó volt. Kétes, borissza alak, aki az anyját és az apját is kész lett volna eladni.

– Nálad van a nyakék?

– Az úrnőm elhozta magának.

– Az volt a jutalom első része. Meg akarom kapni a másodikat is, mielőtt bepakolnánk a csomagokat.

– Úgy volt, hogy a megérkezéskor fizetünk.

– Módosultak a szabályok. Mostanában nagy a kockázat.

– Az úrnőm beleegyezett?

– Hát persze! Na, hol a fizetség?

– Nem kaptam ilyen utasítást – jelentette ki Bébon.

– Ez meg mit jelentsen?

– Az úrnőm nem tért vissza.

– Ááá! Az a te bajod. Ha nem kapom meg az ígért kincset, nincs utazás.

– Nem nyírtad ki véletlenül?

A kapitány elvörösödött.

– Te félrebeszélsz, édes fiam! Én kereskedő vagyok. Tekintettel a kockázatra, elvárom, hogy rendesen megfizessenek. Ha megölném az ügyfeleimet, tönkremennék.

– Én pedig nem hiszem, hogy elfogadta volna az egyezség megváltoztatását.

– Akkor tévedsz! Alkalmazkodott a megváltozott körülményekhez. Úgy döntött, hogy elmegy Ptah templomába, és még ma este elhozza a jussomat. Bevallom, megnyugtatott az elkötelezettsége. A komoly emberek mindig megértik egymást.

– Így igaz, kapitány.

A gyanús alak elmosolyodott.

– Fizetés ma este, indulás holnap. Áll az alku?

– Áll az alku – felelte Bébon.

Kel már nem bírt magával. A rakparton járkált fel s alá, már éppen fel akart menni az íbiszre, amikor a barátja visz-szatért.

Az írnok belekapaszkodott.

– Hol van?

– Az idióták királya szerint Ptah templomába ment.

– Te tényleg hasonlítasz egy írnokra– állapította meg Bébon. – Ha választékosán fejezed ki magad, értékelni fognak, és minden kapu megnyílik előtted.

Kel a legnagyobb pülont is feldöntötte volna, csak hogy megtalálja Nitiszt. Ha a kapitány nem hazudott, nemsokára a karjaiba szoríthatja.

A fiatalember Ptah szent birtokának bejáratához ment.

– Egyhavi szolgálatra jelentkezem – mondta az ellenőrnek.

– Beosztás?

– Boráldozatért felelős pap.

– Írd be a neved a nyilvántartásba.

Bak, „szolga”, írta Kel szép, tetszetős hieroglifákkal.

Az elképedt ellenőr hagyta, hogy bemenjen.

Kel megszólított egy írnokot.

– Üzenetet hoztam Nitisznek, a szaiszi templom énekesnőinek és szövőnőinek feljebbvalójának.

– Beszélj a főritualistával, ő majd felvilágosít.

Az írnok megmutatta a méltóság szállását.

Több pap is arra várt, hogy fogadják. Kel legyőzte a türelmetlenségét, és beállt a sorba.

Végre egy titkár behívta!

Ptah templomának főritualistája egy szigorú öregember volt. Gyanakvó pillantást vetett a fiatalemberre.

– Téged nem ismerlek. Mit akarsz?

– Szaiszból jövök, üzenetet hoztam Nitisznek, a...

– Ismerem ezt a papnőt. Itt volt, de három napja elhagyta a templomot.

– Hol találom meg?

– Talán visszatért Szaiszba. A következőt.

Tehát az íbisz kapitánya hazudott! Azonnal a kikötőbe kell menni, és szóra bírni. Bizonyára a hajóján tartotta fogva a lányt.

Kel elmesélte a történteket Bébonnak. Az előttük járó Északi Szél a legrövidebb utat választotta.

A rakparton hatalmas nyüzsgés fogadta őket. Árut rakodtak ki, árut rakodtak be, a népes piacon a vevők keményen alkudoztak.

Az íbisz helyén egy másik hajó állt.

– Biztosan tévedsz – vélte Kel.

– Sajnos nem.

A színész megkérdezett egy rakodómunkást.

Az íbisz hajnalban elhagyta Memphiszt, dél felé tartott.

– Láttál egy nőt a fedélzeten?

– Nem, csak a megszokott legénységet – válaszolta a rakodómunkás.

Kel teljesen összeomlott.

Bébon magával vonta.

– Menjünk vissza a búvóhelyünkre.

Északi Szél rögtön a jó irányt választotta, gondosan elkerülve a rendőröket, akik kettesével-hármasával járták az utcákat.

– Ha meghalt – motyogta az írnok –, én sem élem túl.

– Ott még nem tartunk – jelentette ki Bébon. – Nitiszt minden jel szerint elrabolták. Nagyon valószínű, hogy az íbisz kapitánya a tettes.

– Akkor induljunk azonnal délre, és keressük meg!

– És ha csalétek az egész? Talán átadta Nitiszt az igazi bűnösöknek, akik Szaiszba vitték. Zsem bíró, a rendőrség és a titkosszolgálat mind benne lehetnek. És léteznek más lehetőségek is!

– Ha kell, ezer embert is kikérdezünk, de megtaláljuk a helyes nyomot!

– Elfelejted, hogy gyilkosságért köröznek. Nem lenne jobb, ha Thébába mennénk, és az Isteni Feleség segítségét kérnénk?

– Nem érdekel a kódolt papirusz és az összeesküvés! Egyedül Nitisz számít.

– Minden összefügg, barátom.

Kel az izgatottságtól és a szorongástól félőrülten sem engedett a kétségbeesésnek.

Érezte a felesége jelenlétét, a teste melegét, a szerelme édességét... Nem, nem halt meg!

– Nitisz belesétált egy csapdába, amit több személy állított neki – vélekedett. – Biztosan vannak tanúk, sőt cinkosok is, itt Memphiszben. Azt hiszik, hogy nem tehetek semmit. Tévednek.

„Olyan nagyot nem”, gondolta Bébon, félve a vesztüket jelentő, csúfos kudarctól.

De nem fogja magára hagyni a barátját, akit balszerencse és igazságtalanság sújt. Igaz, a vállalkozásuk tiszta őrültség volt, a

siker esélye pedig a nullához közelített. Vajon az istenek továbbra is megoltalmazzák őket? A haragjuk talán végre az ellenségeikre fog lecsapni!

Meg aztán Bébon szeretett játszani. Semmi sem riasztotta jobban, mint az unalmas, rutinszerű élet. Hála Kelnek, ez a veszély nem fenyegette!

Északi Szél az írnokhoz törleszkedett simogatásért. A szamár tekintete komoly volt, nem tűnt kétségbeesettnek. Erőt és határozottságot adott a fiatalembernek.

Igen, megtalálja Nitiszt, és bebizonyítja az ártatlanságát. Hinnie kell, hogy nyugodt és boldog időket töltenek majd együtt a lemenő nap fényében gyönyörködve egy pergola árnyékában.

Európa Könyvkiadó, Budapest
Felelős kiadó Barna Imre igazgató
Tördelte a Kopf Bt.
Nyomta és kötötte az Alföldi Nyomda Zrt.
Felelős vezető György Géza vezérigazgató
Készült Debrecenben, 2008-ban
Felelős szerkesztő Petrikovits Julianna

A sorozatot Kállay Judit tervezte
Készült 22,96 (A/5) ív terjedelemben
ISBN 978 963 07 8471 9

{1} Krisztus előtt 672-ben I. Nekó alapítja, aki a Nílus deltájában fekvő Szaiszt teszi meg fővárosának.

{2} A teljes neve *Zsem-nef-Hor-bak,* amely azt jelenti „Hórusz szolgája", aki képes „találni, feltárni" *(zsem).*

{3} A teljes neve *Udzsa-Hor-resznet* azt jelenti: „a (szaiszi) déli kápolna Hórusza jó egészségnek örvend"

{4} Kr. e. 570-ben került hatalomra. Két legfontosabb neve *Iah-mes-sa-Nt* „Holdtól született, Néith fia", és *Khenem-ib-Ra* „az, aki Ra szívével egyesül". A király tehát mindkét égitestet megtestesítette, a nappal és az éjszaka egyesült erejével bírt.

{5} Néhány szakértő szerint hétmillió.

{6} Kr. e. 661-ben az asszírok elérték Thébát, lerombolták az emlékműveket, és sok embert leméságoltak.

{7} A mai Irán.

{8} *Ta-net-Kheti,* a régóta eltűnt „hettiták lánya".

{9} A teljes neve *Pef-tyáú-áui-Nt* volt, „Néithtől függ a lélegzete"

{10} Wah-ib-Ra, „Az isteni fény belseje állandó"

{11} Milétosz városából származó görögök.

{12} Egy könyök körülbelül 0,52 m.

{13} Arikh és uasz.

{14} Ozirisz, Hórusz, Thot és Szobek.

{15} Nehbet (keselyű-istennő, aki a királyi címekért felel), Uadzset (kobraistennő, aki a teremtés zavartalan boldogságát biztosítja), Szehmet (a félelmetes nőstény oroszlán, a kozmosz erejének birtokosa), Básztet (a macska, a megbékélt és megszelídített nőstény oroszlán).

{16} *Per-ankh*

{17} Uab

{18} Körülbelül 20 km távolságra van (ma: Kom Ga'eif).

{19} Naukratiszt valószínűleg Kr.e. 664-ben alapította I. Pszammetik, de Amaszisz alatt indult igazán fejlődésnek

{20} Iónok, élóiak, dórok, égeiek, szamosziak, milétosziak, leszbosziak, akárcsak a főnicíaiak és a ciprusiak.

{21} A kakaóhoz hasonlító íze miatt egyiptomi csokoládénak tartott szentjánoskenyér egy apró fa gyümölcse, amelyet a régi egyiptomiak rendkívül nagyra tartottak. *Nedzsem*-nek, „az édesnek" hívták.

{22} F. Servajean: A keleti archeológia francia intézetének közleményei 104. Kairó, 2004. 523. oldal.

{23} A két ókori, beavatott író, Porphüriosz (233-304) és Jamblikhosz (250-330) Püthagorasz-életrajza a filozófus hosszú egyiptomi utazásáról és a bölcsekkel és tudósokkal való találkozásairól számol be.

{24} Lásd M. Meunier: Püthagoreus asszonyok, Párizs, 1980.

{25} Az ülő Máát fején egy toll van, a kormánytoll, amely segít a madaraknak a tájékozódásban.

{26} „Az egyiptomiaknál így zajlott minden bírósági tárgyalás, mivel úgy gondolták, hogy az ügyvédek csak zavarossá teszik az ügyeket a beszédeikkel, a retorika, a vádlottak könnyeinek hatására pedig a bírák gyakran figyelmen kívül hagyják a törvényt és az igazságot" – írja Diodórosz.

{27} „A rakodómunkások háza", a Nílus legnyugatibb ágának torkolatában.

{28} Kasztór és Pollux.

{29} A *Ka* „teremtő erő" a *ka* „bika" szinonimája.

{30} Ápisz újra megvalósította (uhem) Ptah teremtő tettét, Ré termékeny fényét és Ozirisz feltámadási képességét.

{31} Kr. e. 664-610.

{32} A Berlin-Charlottenburg-papirusz nyomán 23071 verzó. Lásd Studien zűr altagyptischen Kultur, 17,1990,107-134, és G. Burkard und H.-W. Fischer-Elfert, Ágyptische Handschriften, Teil 4, Stuttgart, 1994.

{33} 1 + N + P = INP = Anubisz. A hieroglifák nem tartalmazzák a nyelv múlandó aspektusát jelentő magánhangzókat, így az egyiptomi szavak vokalizá-ciója a különböző fordításoktól függ.

{34} Dzsed

{35} Tjét.

{36} Mút.

{37} Uszekh.

{38} Részletek Ipu-Ur próféciájából. Lásd A. Fermat és M. Lapidus, Az ókori Egyiptom próféciái. Fordítások és kommentárok, Maison de vie éditeur, 1999.13. o.

{39} Lásd C. Jacq: A Szabadság Királynő, 3. kötet, XO Éditions, 2001.